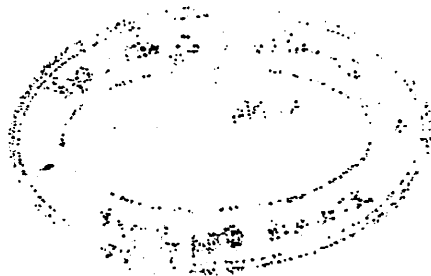

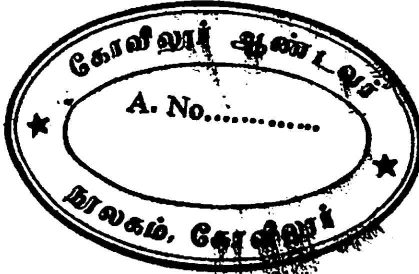
அயோத்தியா காண்டம்

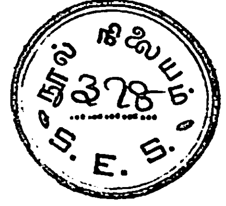

கம்பராமாயணம்

(இராமாவதாரம்)

அயோத்தியா காண்டம்

பதிப்பாசிரியக் குழுவினரால்
பல பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பரிசோதித்து
வெளியிடப்பெற்றது

வெளியிடுவோர்

எஸ். ராஜம்

5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

1958

முதற் பதிப்பு—1958

கிடைக்கும் இடம்
மர்ரே அண்டு கம்பெனி
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

எஸ். விசுவநாதன் அவர்களால், சென்னையில்,
சென்ட்ரல் ஆர்ட் அச்சுக்கூடத்தில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது

18-5

உள்ளுறை

போதல் 82; மன்னனை அழைக்க வந்த சுமந்திரனிடம், 'பிள்ளையை அழைத்து வா' என்று கைகேயி ஏவுதல் 83; சுமந்திரன் சென்று இராமனை அழைத்தல் 84; தேரில் செல்லும் இராமனைக் கண்ட மகளிர் நிலை 86; சூழ்ந்து செல்லும் முனிவர் முதலியோரின் சொல்லும் செயலும் 91; மன்னன் உறையும் மாளிகையில் இராமன் புகுதல் 103; சிறிய தாயின் மாளிகை புகுந்த இராமன் எதிரே கைகேயி வருதல் 107; இராமன் வணங்கி நிற்க, 'உனக்குத் தந்தையின் உரை ஒன்றுளது' என்றாள் அவள் 108; மன்னன் ஆணையைத் தெரிவிக்க இராமன் வேண்டுதல் 110: 'பரதன் ஆள, நீ பதினான்கு ஆண்டு காடு உறைதலே மன்னன் ஆணை' எனல் 111; மனம் உவந்த இராமனின் தோற்றப் பொலிவு 112; கானகம் செல்லக் கைகேயியினிடம் இராமன் விடை கொள்ளுதல் 114; கோசலையின் இருப்பிடத்திற்கு இராமன் ஏகுதல் 115.

4. நகர் நீங்கு படலம் ... 45-74

கோசலை-இராமன் உரையாடல் 1; கானகம் செல்ல வேண்டும் என்பது கேட்ட கோசலையின் துயர் நிலை 8; கோசலையை இராமன் தேற்றுதல் 14; 'என்னையும் காட்டிற்கு உடன் அழைத்துச் செல்' என்றாள் கோசலை 18; 'தயரதனைப் பிரிந்து வருதல் அறன் அன்று' என்று இராமன் தடுத்தல் 19; வனம் போதலால் வரும் நன்மைகளை உரைத்தல் 21; தந்தை சொற்படி நடத்தலே தனது கடமை எனல் 24; 'மன்னனை வேண்டி, மகன் காடு செல்வதைத் தடுக்கலாம்' எனக் கோசலை போதல் 26; போகின்ற தாயைத் தொழுது, இராமன் சுமித்திரையின் மாளிகை சேர்தல் 28; கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்ற கோசலை, மன்னன் துயர் கண்டு, மயங்கி வீழ்தல் 29; கோசலையின் புலம்பல் 30; அரசர்கள் கருத்தின் வண்ணம் வசிட்டன் அங்கு வருதல் 34; அரசன் அயர்வுற்ற காரணத்தைக் கைகேயியிடம் வினவ, அவள் நிகழ்ந்தன கூறல் 35; வசிட்டன் மன்னனைத் தேற்றுதல் 37; முனிவனிடம் தயரதன் வேண்டுகோள் விடுத்தல் 40; முனிவனின் அறிவுரையும், கைகேயியின் மறுப்பும் 41; கைகேயியை முனிவன் கடிந்து உரைத்தல் 43; தயரதன் கைகேயியை நிந்தித்தல் 46; 'கைகேயி என் தாரம் அல்லள்; பரதன் உரிமைக்கு ஆகான்' என்றான் தயரதன் 49; மன்னன் பெரிதும் சோர்தல் 50; கோசலை மன்னனைத் தேற்றுதல் 51; கோசலை உற்ற பெருந் துயர் 53; புதல்வனைக் குறித்துத் தயரதன் புலம்பல் 54; பலவாறு புலம்பும் மன்னனைத் தேற்றி, வசிட்டன் அகல்தல் 66; முனிவன் சொல்லால் தயரதன் உயிர் தாங்கி மயங்குதல் 67; கணவன் நிலை கண்டு கோசலை வருந்துதல் 68; கோசலையின் உபசரணையில் மன்னன் தெளிவுற்று, 'இராமன் வருவானோ?' எனல் 70; கைகேயியின் செயலுக்கு மனம் அழிந்து கூறுதல் 71; தயரதன் தான் பெற்ற சாப வரலாற்றைக் கோசலைக்குக் கூறுதல் 72; 'இராமன் வனம் ஏகுதலும், தன் உயிர் போதலும் திண்ணம்' என்றான் தயரதன் 87; வசிட்ட முனிவன் அரசவை சேர்தல் 88; செய்தி தெரிவிக்குமாறு முனிவனை அரசர்கள் வேண்டுதல் 89; பரதன் பார் ஆள, இராமன் காடு உறைய நேர்ந்ததை முனிவன் விவரித்தல் 90; இராமன் காடு செல்வான் என்பதைக் கேட்டோர்

லும் 43; சீதை கான் வழி நடக்க நேர்ந்தமையும், இலக்குவன் மெய் வருந்திச் சாலை அமைக்க நேர்ந்தமையும், குறித்து இராமன் வருந்தி மொழிதல் 50; இலக்குவன் மறுமொழி 53; இலக்குவனை இராமன் தேற்றுதல் 54; இராமன் நோன்பு நோற்று, இனிது இருத்தல் 56.

வந்த தூதரிடத்தில் பரதன் தந்தை முதலியோரின் நலனை உசாவுதல் 1; அரசன் அனுப்பிய திருமுகத்தை வாங்கிப் பார்த்து, கொணர்ந்த தூதர்க்கு நிதியம் கொடுத்தல் 4; மகிழ்ச்சியுற்ற பரதன் சத்துருக்கனோடு அயோத்திக்கு உடனே புறப்படுதல் 6; பரதனோடு உடன் வந்த சேனைகளும் பிறவும் 8; ஏழு நாள் பயணம் செய்து, பரதன் கோசல நாட்டை அடைதல் 17; கோசல நாட்டில் கண்ட அலங்கோலக் காட்சிகள் 18; பொலிவு இழந்த நாட்டை நோக்கிப் பரதன் நெடிது உயிர்த்தல் 27; அயோத்தியை அடைதலும், நகரின் அழகு இழந்த நிலையைக் காணுதலும் 28; பரதன் வினவும், சத்துருக்கன் மறுமொழியும் 35; அரண்மனையில் தந்தை வாழும் இடத்தை அடைதல் 38; தந்தையைக் காணாது ஐயுறவு எய்தி, கோசலையிடம் செல்ல எண்ணிய பரதனிடம் கைகேயி அழைப்பதாக ஒருத்தி வந்து உரைத்தல் 39; பரதன் சென்று தாயை வணங்க, அவள் தன் தந்தை முதலியோர் நலனை உசாவுதல் 41; 'தந்தை எங்குளார்?' என்ற பரதனுக்கு, அவர் வானகம் சென்றமை கூறி, 'நீ வருந்தாதே' என்றாள் கைகேயி 42; தாயின் உரை கேட்டு, பரதன் பெருந் துயர் கொள்ளுதல் 44; தாயைப் பரதன் கடிந்து உரைத்தல் 45; துயர மிகுதியால் பரதன் புலம்புதல் 46; பரதன் சிறிது தேறி, 'இராமனை வணங்கினால்அன்றித் துயர் போகாது' எனல் 56; இராமன் கானகம் சென்றமையைக் கைகேயி கூறுதல் 58; 'இன்னும் எத்தனை துன்பம் யான் கேட்க நேருமோ?' எனப் பரதன் ஏங்குதல் 59; 'வனம் போயது ஏன்? போயது, மன்னன் இறக்கும் முன்னோ, அன்றிப் பின்னோ?' என வினவினான் பரதன் 60; கைகேயியின் விடையும், பரதனது மறுமொழியும் 62; 'எனது வரத்தினால் இவை நேர்ந்தன' என்றாள் கைகேயி 64; கோபத்தால் பரதன் கொதித்து எழுதல் 65; இராமனுக்கு அஞ்சித் தாயைக் கொல்லாது, அவளைக் கடிந்து கூறுதல் 69; 'துயர் தீர, தூய கோசலையின் அடி தொழுவேன்' என்று, பரதன் எழுந்து போதல் 86; கோசலையின் பாதங்களில் விழுந்து, பரதன் அழுது புலம்புதல் 87; 'பரதன் தூயன்' என்று உணர்ந்த கோசலை, 'உனக்குக் கைகேயியின் வஞ்சனை தெரியாது போலும்?' எனல் 93; கோசலை சொற் கேட்ட பரதனின் சபத மொழி 95; கோசலை பரதனைத் தழுவி வாழ்த்தி, 'உந்தைக்கு உரிய கடன் செய்' எனல் 114; வசிட்ட முனிவனோடு சென்று, தந்தையின் உருவைக் கண்டு, பரதன் அழுதல் 117; தயரதன் உடலை ஓர் விமானத்தில் வைத்து, யானைமேல் கொண்டு செல்லுதல் 119; சாப் பறை முதலியன ஒலிக்க, தயரதன் உடலைச் சரயு நதிக்குக் கொணர்தல் 121; ஈமப் பள்ளியில் தயரதனை ஏற்றி, உரிய கடன் செய்யப் பரதனை நான்மறையாளர் அழைத்தல் 123; கடன் செய்ய வந்த பரதனை முனிவன் தடுத்து, தந்தை அவனைத் துறந்தமை பற்றி மொழிதல் 124; தாங்க ஒண்ணாத் துயரால்

கடவுள் வாழ்த்து

வான்நின்று இழிந்து, வரம்பு இகந்த மா பூதத்தின் வைப்பு எங்கும்,
ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல், உள்ளும் புறத்தும் உளன் என்ப—
கூனும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை இழைப்ப, கோல் துறந்து,
கானும் கடலும் கடந்து, இமையோர் இடுக்கண் காத்த கழல் வேந்தே.

1. மந்திரப் படலம்

தயரதன் ஆலோசனை மண்டபம் அடைதல்

மண்ணுறு முரசுஇனம் மழையின் ஆர்ப்புற,
பண்ணுறு படர் சினப் பரும யானையான்,
கண்ணுறு கவரியின் கற்றை சுற்றுற,
எண்ணுறு சூழ்ச்சியின் இருக்கை எய்தினன். 1

சபையிலிருந்தாரைப் போக்கி, மந்திரக் கிழவரை மன்னன் வருவித்தல்

புக்கபின், 'நிருபரும், பொரு இல் சுற்றமும்,
பக்கமும், பெயர்க' என, பரிவின் நீக்கினன்;
ஒக்க நின்று உலகு அளித்து, யோகின் எய்திய
சக்கரத்தவன் எனத் தமியன் ஆயினன். 2

சந்திரற்கு உவமை செய் தரள வெண்குடை
அந்தரத்தளவும் நின்று அளிக்கும் ஆணையான்,
இந்திரற்கு இமையவர் குருவை ஏய்ந்த, தன்
மந்திரக் கிழவரை, 'வருக' என்று ஏவினன். 3

வசிட்ட முனிவனின் வருகை

பூ வரு பொலன் கழல் பொரு இல் மன்னவன்
காவலின் ஆணைசெய் கடவுள் ஆம் என,
தேவரும் முனிவரும், உணரும், தேவர்கள்
மூவரின் நால்வர் ஆம், முனி வந்து எய்தினன். 4

மாண்பு பல பெற்ற மந்திரக் கிழவர் வந்து அவையில் அமர்தல்

குலம் முதல் தொன்மையும், கலையின் குப்பையும்,
பல முதல் கேள்வியும், பயனும், எய்தினர்;
நலம் முதல் நலியினும் நடுவு நோக்குவார்;
சலம் முதல்அறுத்து, அருந் தருமம் தாங்கினர்; 5

உற்றது கொண்டு, மேல்வந்து உறு பொருள் உணரும் கோளார்;
மற்று அது வினையின் வந்ததுஆயினும், மாற்றல் ஆற்றும்
பெற்றியர்; பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவர்; அரிய நூலும்
கற்றவர்; மானம் நோக்கின், கவரிமா அனைய நீரார்; 6

காலமும் இடனும் ஏற்ற கருவியும் தெரியக் கற்ற
நூல் உற நோக்கி, தெய்வம் நுனித்து, அறம் குணித்த மேலோர்;
சீலமும், புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கையும், தெரிந்துகொண்டு,
பால் வரும் உறுதி யாவும் தலைவற்குப் பயக்கும் நீரார்; 7

தம் உயிர்க்கு இறுதி எண்ணுர்; தலைமகன் வெகுண்ட போதும்,
வெம்மையைத் தாங்கி, நீதி விடாதுநின்று, உரைக்கும் வீரர்;
செம்மையின் திறம்பல் செல்லாத் தேற்றத்தார்; தெரியும் காலம்
மும்மையும் உணர வல்லார்; ஒருமையே மொழியும் நீரார்; 8

நல்லவும் தீயவும் நாடி, நாயகற்கு,
எல்லை இல் மருத்துவன் இயல்பின் எண்ணுவார்;
ஒல்லை வந்து உறுவன உற்ற பெற்றியின்,
தொல்லை நல்வினை என உதவும் சூழ்ச்சியார்; 9

அறுபதினுயிரர்எனினும், ஆண்தகைக்கு
உறுதியில் ஒன்று இவற்கு உணர்வு என்று உன்னலாம்;
பெறல் அருஞ் சூழ்ச்சியர்; திருவின் பெட்பினர்;—
மறி திரைக் கடல் என வந்து சுற்றினர். 10

முறைமையின் எய்தினர் முந்தி, அந்தம் இல்
அறிவனை வணங்கி, தம் அரசைக் கைதொழுது,
இறையிடை வரன்முறை ஏறி, ஏற்ற சொல்
துறை அறி பெருமையான் அருளும் சூடினர். 11

தயரதன் தன் உளக் கருத்தை வெளியிடுதல்

அன்னவர், அருள் அமைந்து இருந்த ஆண்டையில்,
மன்னனும், அவர் முகம் மரபின் நோக்கினன்;
'உன்னிய அரும் பெறல் உறுதி ஒன்று உளது;
என் உணர்வு அனைய நீர் இனிது கேட்டிரால்! 12

'வெய்யவன் குல முதல் வேந்தர், மேலவர்,
செய்கையின் ஒரு முறை திறம்பல் இன்றியே,
வையம் என் புயத்திடை, நுங்கள் மாட்சியால்,
ஐ-இரண்டு ஆயிரத்து ஆறு தாங்கினேன். 13

'கன்னியர்க்கு அமைவரும் கற்பின், மா நிலம்-
தன்னை இத் தகையதாய்த் தருமம் கைதர,
மன்னுயிர்க்கு உறுவதே செய்து வைகினேன்;
என் உயிர்க்கு உறுவதும் செய்ய எண்ணினேன். 14

'விரும்பிய மூப்பு எனும் வீடு கண்ட யான்,
இரும்-பியல் அனந்தனும், இசைந்த யானையும்,
பெரும் பெயர்க் கிரிகளும் பெயர, தாங்கிய
அரும் பொறை இனிச் சிறிது ஆற்ற ஆற்றலேன். 15

'நம் குலக் குரவர்கள், நவையின் நீங்கினர்,
தம் குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப் போய்,
வெங் குலப் புலன் கெட, வீடு நண்ணினர்;
எங்கு உலப்புறுவர், என்று எண்ணி, நோக்குகேன். 16

'வெள்ள நீர் உலகினில், விண்ணில், நாகரில்,
தள்ள அரும் பகை எலாம் தவிர்த்து நின்ற யான்,
கள்ளரின் கரந்து உறை காமம் ஆதி ஆம்
உள் உறை பகைஞருக்கு ஒதுங்கி வாழ்வெனோ? 17

'பஞ்சி மென் தளிர் அடிப் பாவை கோல் கொள,
வெஞ் சினத்து அவுணர் தேர் பத்தும் வென்றுளேற்கு,
எஞ்சல் இல் மனம் எனும் இழுதை ஏறிய
அஞ்சு தேர் வெல்லும் ஈது அருமை ஆவதோ? 18

'ஒட்டிய பகைஞர் வந்து உருத்த போரிடைப்
பட்டவர்அல்லரேல், பரம ஞானம் போய்த்
தெட்டவர்அல்லரேல், ''செல்வம் ஈண்டு'' என
விட்டவர்அல்லரேல், யாவர் வீடு உளார்? 19

'இறப்பு எனும் மெய்ம்மையை, இம்மை யாவர்க்கும்,
மறப்பு எனும் அதனின்மேல் கேடு மற்று உண்டோ?
துறப்பு எனும் தெப்பமே துணை செய்யாவிடின்,
பிறப்பு எனும் பெருங் கடல் பிழைக்கல் ஆகுமோ? 20

'அருஞ் சிறப்பு அமைவரும் துறவும், அவ் வழித்
தெரிஞ்சு உறவு என மிகும் தெளிவும் ஆய், வரும்
பெருஞ் சிறை உள எனின், பிறவி என்னும் இவ்
இருஞ் சிறை கடத்தலின் இனியது யாவதோ? 21

'இனியது போலும் இவ் அரசை எண்ணுமோ—
துனி வரு புலன் எனத் தொடர்ந்து தோற்கலா
நனி வரும் பெரும் பகை நவையின் நீங்கி, அத்
தனி அரசாட்சியில் தாழும் உள்ளமே? 22

'உம்மை யான் உடைமையின், உலகம் யாவையும்
செம்மையின் ஓம்பி, நல் அறமும் செய்தனென்;
இம்மையின் உதவி, நல் இசை நடாய நீர்,
அம்மையும் உதவுதற்கு அமையவேண்டுமால். 23

'இழைத்த தொல் வினையையும் கடக்க எண்ணுதல்,
தழைத்த பேர் அருளுடைத் தவத்தின் ஆகுமேல்,
குழைத்தது ஓர் அமுதினைக் கோடல் நீக்கி, வேறு
அழைத்த தீ விடத்தினை அருந்தல் ஆகுமோ? 24

'கச்சைஅம் கடக் கரிக் கழுத்தின்கண் உறப்
பிச்சமும் கவிகையும் பெய்யும் இன் நிழல்
நிச்சயம் அன்றுஎனின், நெடிது நாள் உண்ட
எச்சிலை நுகருவது இன்பம் ஆகுமோ? 25

'மைந்தரை இன்மையின் வரம்பு இல் காலமும்
நொந்தனென்; இராமன் என் நோவை நீக்குவான்
வந்தனன்; இனி, அவன் வருந்த, யான் பிழைத்து,
உய்ந்தனென் போவது ஓர் உறுதி எண்ணினேன். 26

' ''இறந்திலன் செருக் களத்து இராமன் தாதை; தான்,
அறம்தலை நிரம்ப, மூப்பு அடைந்த பின்னரும்,
துறந்திலன்'' என்பது ஓர் சொல் உண்டானபின்,
பிறந்திலென் என்பதின் பிறிது உண்டாகுமோ? 27

'பெருமகன் என்வயின் பிறக்க, சீதை ஆம்
திருமகள் மணவினை தெரியக் கண்ட யான்,
அரு மகன் நிறை குணத்து அவனி மாது எனும்
ஒருமகள் மணமும் கண்டு உவப்ப உன்னினேன். 28

'நிவப்புறு நிலன் எனும் நிரம்பு நங்கையும்,
சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செல்வியும்,
உவப்புறு கணவனை உயிரின் எய்திய
தவப் பயன் தாழ்ப்பது தருமம் அன்றுஅரோ. 29

'ஆதலால், இராமனுக்கு அரசை நல்கி, இப்
பேதைமைத்தாய் வரும் பிறப்பை நீக்குறும்
மா தவம் தொடங்குவான் வனத்தை நண்ணுவேன்;
யாது நும் கருத்து?' என, இனைய கூறினான். 30

தயரதன் சொல் கேட்ட மந்திரக் கிழவரின் மன நிலை

திரண்ட தோளினன் இப்படிச் செப்பலும், சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய உவகையர், ஆங்கே
வெருண்டு, மன்னவன் பிரிவு எனும் விதிர்ப்புறு நிலையால்,
இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஓர் ஆ என இருந்தார். 31

அன்னர்ஆயினும், அரசனுக்கு, அது அலது உறுதி
பின்னர் இல் எனக் கருதியும், பெரு நில வரைப்பில்
மன்னும் மன்னுயிர்க்கு இராமனின் மன்னவர் இல்லை
என்ன உன்னியும், விதியது வலியினும், இசைந்தார். 32

வசிட்டன் தயரதன் கருத்திற்கு உடன்பட்டுப் பேசுதல்

இருந்த மந்திரக் கிழவர்தம் எண்ணமும், மகன்பால்
பரிந்த சிந்தை அம் மன்னவன் கருதிய பயனும்,
பொருந்து மன்னுயிர்க்கு உறுதியும், பொதுவுற நோக்கி,
தெரிந்து, நான்மறைத் திசைமுகன் மகன் இவை செப்பும்: 33

'நிருப! நின் குல மன்னவர் நேமி பண்டு உருட்டிப்
பெருமை எய்தினர்; யாவரே இராமனைப் பெற்றார்?
கருமமும் இது; கற்று உணர்ந்தோய்க்கு இனிக் கடவ
தருமமும் இது; தக்கதே உரைத்தனை;—தகவோய்! 34

'புண்ணியம் தொடர் வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த
அண்ணலே! இனி, அருந் தவம் இயற்றவும் அடுக்கும்;
வண்ண மேகலை நிலமகள், மற்று, உனைப் பிரிந்து
கண் இழந்திலள் எனச் செயும், நீ தந்த கழலோன். 35

'புறத்து, நாம் ஒரு பொருள் இனிப் புகல்கின்றது எவனோ,
அறத்தின் மூர்த்தி வந்து அவதரித்தான் என்பது அல்லால்?
பிறத்து, யாவையும் காத்து, அவை பின் உறத் துடைக்கும்,
திறத்து மூவரும் திருந்திடத் திருத்தும், அத் திறலோன். 36

'பொன் உயிர்த்த பூ மடந்தையும், புவி எனும் திருவும்,
''இன் உயிர்த் துணை இவன்'' என, நினைக்கின்ற இராமன்,
''தன் உயிர்க்கு'' என்கை புல்லிது; தற் பயந்து எடுத்த
உன் உயிர்க்கு என நல்லன், மன் உயிர்க்கு எலாம்;—உரவோய்!

வாரம் என் இனிப் பகர்வது? வைகலும், அனையான்
பேரினால், வரும் இடர் எலாம் பெயர்கின்ற பயத்தால்,
வீர! நின் குல மைந்தனை, வேதியர் முதலோர்
யாரும், ''யாம் செய்த நல் அறப் பயன்'' என, இருப்பார். 38

'மண்ணினும் நல்லள்; மலர்மகள், கலைமகள், கலை ஊர்
பெண்ணினும் நல்லள்; பெரும் புகழ்ச் சனகி ஆம் நல்லள்—
கண்ணினும் நல்லன்; கற்றவர், கற்றிலாதவரும்,
உண்ணும் நீரினும், உயிரினும், அவனையே உவப்பார். 39

'மனிதர், வானவர், மற்றுளோர் அற்றம் காத்து அளிப்பார்
இனிய மன்னுயிர்க்கு இராமனின் சிறந்தவர் இல்லை;
அனையன் ஆதலின், அரச! நிற்கு உறு பொருள் அறியின்,
புனித மா தவம் அல்லது ஒன்று இல்' எனப் புகன்றான். 40

மன்னன் மகிழ்ந்து உரைசெய்தல்

மற்று, அவன் சொன்ன வாசகம் கேட்டலும், மகனைப்
பெற்ற அன்றினும், பிஞ்ஞகன் பிடித்த அப் பெரு வில்
இற்ற அன்றினும், எறி மழுவாளவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும், பெரியது ஓர் உவகையன் ஆனான். 41

அனையது ஆகிய உவகையன், கண்கள் நீர் அரும்ப,
முனிவன் மா மலர்ப் பாதங்கள் முறைமையின் இறைஞ்சி,
'இனிய சொல்லினை; எம்பெருமான் அருள் வழியின்,
தனியன் நானிலம் தாங்கியது; அவற்கு இது தகாதோ? 42

'எந்தை! நீ உவந்து இதம் சொல, எம் குலத்து அரசர்,
அந்தம் இல் அரும் பெரும் புகழ் அவனியில் நிறுவி,
முந்து வேள்வியும் முடித்து, தம் இரு வினை முடித்தார்;
வந்தது, அவ் அருள் எனக்கும்' என்று உரைசெய்து மகிழ்ந்தான்.

மந்திரக் கிழவரின் கருத்தைச் சுமந்திரன் எடுத்துரைத்தல்

பழுது இல் மா தவன், பின் ஒன்றும் பணித்திலன், இருந்தான்;
முழுதும் எண்ணுறும் மந்திரக் கிழவர் தம் முகத்தால்
எழுதி நீட்டிய இங்கிதம், இறை மகற்கு ஏற்க,
தொழுத கையினன், சுமந்திரன் முன் நின்று, சொல்லும்: 44

' ''உறத் தகும் அரசு இராமற்கு'' என்று உவக்கின்ற மனத்தை,
''துறத்தி நீ'' எனும் சொல் சுடும்; நின் குலத் தொல்லோர்
மறத்தல் செய்கிலாத் தருமத்தை மறப்பதும் வழக்கு அன்று;
அறத்தின் ஊங்கு இனிக் கொடிது எனல் ஆவது ஒன்று யாதோ? 45

'புரசை மாக் கரி நிருபர்க்கும், புரத்து உறைவோர்க்கும்,
உரைசெய் மந்திரக் கிழவர்க்கும், முனிவர்க்கும், உள்ளம்
முரசம் ஆர்ப்ப, நின் முதல் மணிப் புதல்வனை, முறையால்
அரசன் ஆக்கி, பின் அப் புறத்து அடுத்தது புரிவாய்!' 46

இராமனை அழைத்துவருமாறு மன்னன் சுமந்திரனுக்குக் கூறுதல்

என்ற வாசகம், சுமந்திரன் இயம்பலும், இறைவன்,
'நன்று சொல்லினை; நம்பியை நளி முடி சூட்டி-
நின்று, நின்றது செய்வது; விரைவினில், நீயே
சென்று, கொண்டு அணை, திருமகள் கொழுநனை' என்றான். 47

தேருடன் சுமந்திரன் இராகவன் திருமனை புகுதல்

அலங்கல் மன்னனை அடிதொழுது, அவன் மனம் அனையான்,
விலங்கல் மாளிகை வீதியில் விரைவொடு சென்றான்,
தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் தான் எனத் தளிர்ப்பான்,
பொலன் கொள் தேரொடும் இராகவன் திருமனை புக்கான். 48

சுமந்திரன் செய்தி தெரிவிக்க, இராமன் உடனே தேரில் புறப்படுதல்

பெண்ணின் இன் அமுது அன்னவள்தன்னொடும், பிரியா
வண்ண வெஞ் சிலைக் குரிசிலும், மருங்கு இனிது இருப்ப,
அண்ணல் ஆண்டு இருந்தான்; அழகு அரு நறவு என, தன்
கண்ணும் உள்ளமும் வண்டு என, களிப்புறக் கண்டான். 49

கண்டு, கைதொழுது, ‘ஐய, இக் கடலிடைக் கிழவோன்,
“உண்டு ஓர் காரியம்; வருக!” என, உரைத்தனன்’ எனலும்,
புண்டரீகக் கண் புரவலன் பொருக்கென எழுந்து, ஓர்
கொண்டல்போல் சென்று, கொடி நெடுந் தேர்மிசைக் கொண்டான்.

வீதிகளில் இராமன் செல்லும்போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள்

முறையின் மொய்ம் முகில் என முரசு ஆர்த்திட, மடவார்
இறை கழன்ற சங்கு ஆர்த்திட, இமையவர், ‘எங்கள்
குறை முடிந்தது’ என்று ஆர்த்திட, குஞ்சியைச் சூழ்ந்த
நறை அலங்கல் வண்டு ஆர்த்திட, தேர்மிசை நடந்தான். 51

பணை நிரைந்தன; பாட்டு ஒலி நிரைந்தன; அனங்கன்
கணை நிரைந்தன; நாண் ஒலி கறங்கின; நிறைப் பேர்
அணை நிரைந்தன, அறிவு எனும் பெரும் புனல்; அனையார்,
பிணை நிரைந்தெனப் பரந்தனர்; நாணமும் பிரிந்தார். 52

நீள் எழுத் தொடர் வாயிலில், குழையொடு நெகிழ்ந்த
ஆளகத்தினோடு அரமியத் தலத்தினும் அலர்ந்த;
வாள் அரத்த வேல் வண்டொடு கெண்டைகள் மயங்க,
சாளரத்தினும் பூத்தன, தாமரை மலர்கள். 53

மண்டலம் தரு மதி கெழு, மழை முகில் அனைய,
அண்டர் நாயகன் வரை புரை அகலத்துள் அலங்கல்,
தொண்டை வாய்ச்சியர் நிறையொடும், நாணொடும், தொடர்ந்த
கெண்டையும் உள; கிளை பயில் வண்டொடும் கிடந்த. 54

சரிந்த பூ உள, மழையொடு கலை உறத் தாழ்வ;
பரிந்த பூ உள, பணிக் கடை முத்துஇனம் படைப்ப;
எரிந்த பூ உள, இள முலை இழை இடை நுழைய;
விரிந்த பூ உள, மீனுடை வானின்றும் வீழ்வ. 55

வள் உறை கழித்து ஒளிர்வன வாள் நிமிர் மதியம்
தள்ளுறச் சுமந்து, எழுதரும் தமனியக் கொம்பில்,—
புள்ளி நுண் பனி பொடிப்பன, பொன்னிடைப் பொதிந்த,
எள்ளுடைப் பொரி விரவின,—உள சில இளநீர். 56

தம்பி இலக்குவனுடன் இராமன் தயரதன் இருந்த இடம் சேர்தல்

ஆயது, அவ்வழி நிகழ்தர, ஆடவர் எல்லாம்
தாயை முன்னிய கன்று என நின்று உயிர் தளிர்ப்ப,
தூய தம்பியும், தானும், அச் சுமந்திரன் தேர்மேல்
போய், அகம் குளிர் புரவலன் இருந்துழிப் புக்கான். 57

வசிட்டனையும் தயரதனையும் இராமன் வணங்க, தயரதன்
அவனை மார்புறத் தழுவுதல்

மாதவன்தனை வரன்முறை வணங்கி, வாள் உழவன்
பாத பங்கயம் பணிந்தனன்; பணிதலும், அனையான்,
காதல் பொங்கிட, கண் பனி உகுத்திட, கனி வாய்ச்
சீதை கொண்கனைத் திரு உறை மார்பகம் சேர்த்தான். 58

'நலம் கொள் மைந்தனைத் தழுவினன்' என்பது என்? நளி நீர்
நிலங்கள் தாங்குறு நிலையினை நிலையிட நினைந்தான்,
விலங்கல் அன்ன திண் தோளையும், மெய்த் திரு இருக்கும்
அலங்கல் மார்பையும், தனது தோள், மார்பு, கொண்டு அளந்தான்;

தயரதன் தன் கருத்தை இராமனுக்கு விளங்க உரைத்தல்

ஆண்டு, தன் மருங்கு இரீஇ, உவந்து, அன்புற நோக்கி,
'பூண்ட போர் மழு உடையவன் பெரும் புகழ் குறுக
நீண்ட தோளினாய்! நிற் பயந்தெடுத்த யான், நின்னை
வேண்டி, எய்திட விழைவது ஒன்று உளது' என, விளம்பும்: 60

'ஐய! சாலவும் அலசினென்; அரும் பெரு மூப்பும்
மெய்யது ஆயது; வியல் இடப் பெரும் பரம் விசித்த
தொய்யல் மா நிலச் சுமை உறு சிறை துறந்து, இனி யான்
உய்யல் ஆவது ஓர் நெறி புக, உதவிட வேண்டும். 61

' ''உரிமை மைந்தரைப் பெறுகின்றது, உறு துயர் நீங்கி,
இருமையும் பெறற்கு'' என்பது பெரியவர் இயற்கை;
தருமம் அன்ன நின்-தந்த யான், தளர்வது தகவோ? 62
கருமம் என்வயின் செய்யின், என் கட்டுரை கோடி.

'மைந்த! நம் குல மரபினில் வந்தருள் வேந்தர்,
தம்தம் மக்களே கடன்முறை நெடு நிலம் தாங்க,
ஐந்தொடு ஆகிய முப் பகை மருங்கு அற அகற்றி,
உய்ந்து போயினர்; ஊழிநின்று எண்ணினும் உலவார். 63

'முன்னை ஊழ்வினைப் பயத்தினும், முற்றிய வேள்விப்
பின்னை எய்திய நலத்தினும், அரிதினின் பெற்றேன்;
இன்னம், யான் இந்த அரசியல் இடும்பையில் நின்றால்,
நின்னை ஈன்றுள பயத்தினின் நிரம்புவது யாதோ? 64

'ஒருத்தல் எட்டொடு, திருத் தலை பன்மை சால் உரக
எருத்தம் மேல் படி புயம் அறச் சுமந்து, இடர் உழக்கும்
வருத்தம் நீங்கி, அவ் வரம்பு அறு திருவினை மருவும்
அருத்தி உண்டு, எனக்கு; ஐய! ஈது அருளிட வேண்டும். 65

['ஆளும் நல் நெறிக்கு அமைவரும் அமைவினன் ஆகி,
நாளும் நம் குல நாயகன் நறை விரி கமலத்
தாளின் நல்கிய கங்கையைத் தந்து, தந்தையரை
மீள்வு இலா உலகு ஏற்றினன் ஒருமகன், மேல்நாள்.] 66

'மன்னர் வானவர் அல்லர்; மேல் வானவர்க்கு அரசு ஆம்
பொன்னின் வார் கழல் புரந்தரன் போலியர் அல்லர்;
பின்னும், மா தவம் தொடங்கி, நோன்பு இழைத்தவர் அல்லர்;
சொல் மரு மகப் பெற்றவரே துயர் துறந்தார். 67

'அனையது ஆதலின், ''அருந் துயர்ப் பெரும் பரம், அரசன்
வினையின் என்வயின் வைத்தனன்'' எனக் கொள வேண்டா;
புனையும் மா முடி புனைந்து, இந்த நல் அறம் புரக்க
நினையல் வேண்டும்; யான் நின்வயின் பெறுவது ஈது' என்றான். 68

தந்தை ஏவியது செயல் கடன் என, இராமன் தயரதன் கட்டளைக்கு இசைதல்

தாதை, அப் பரிசு உரைசெய, தாமரைக் கண்ணன்
காதல் உற்றிலன்; இகழ்ந்திலன்; 'கடன் இது' என்று உணர்ந்தும்,
'யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ,
நீதி எற்கு?' என நினைந்தும், அப் பணி தலைநின்றான். 69

தயரதன் மகிழ்ந்து, தன் அரண்மனைக்குப் போதல்

குருசில் சிந்தையை மனக்கொண்ட கொற்ற வெண்குடையான்,
'தருதி இவ் வரம்' எனச் சொலி, உயிர் உறத் தழுவி,
சுருதி அன்ன தன் மந்திரச் சுற்றமும் சுற்ற,
பொரு இல் மேருவும் பொரு அருங் கோயில் போய்ப் புக்கான். 70

சுமந்திரனது தேரில் ஏறி, இராமனும் தன் அரண்மனை சேர்தல்

நிவந்த அந்தணர், நெடுந் தகை மன்னவர், நகரத்து
உவந்த மைந்தர்கள், மடந்தையர், உழைஉழைத் தொடர,
சுமந்திரன் தடந் தேர்மிசை, சுந்தரத் திரள் தோள்
அமைந்த மைந்தனும், தன் நெடுங் கோயில் சென்று அடைந்தான்.

தயரதன் அரசர்களுக்கு ஓலை போக்கி, முடிசூட்டுவதற்கு வேண்டுவன செய்ய வசிட்டனிடம் கூறுதல்

வென்றி வேந்தரை, 'வருக' என்று, உவணம் வீற்றிருந்த
பொன் திணிந்த தோட்டு அரும் பெறல் இலச்சினை போக்கி,
'நன்று சித்திர நளிர் முடி கவித்தற்கு, நல்லோய்!
சென்று, வேண்டுவ வரன்முறை அமைக்க' எனச் செப்ப, 72

வந்த மன்னர்களிடம் முடிசூட்டும் செய்தியைத் தயரதன் தெரிவித்தல்

உரிய மா தவன் ஒள்ளிது என்று உவந்தனன், விரைந்து, ஓர்
பொரு இல் தேர்மிசை, 'அந்தணர் குழாத்தொடும் போக,—
'நிருபர்! கேண்மின்கள், இராமற்கு நெறி முறைமையினால்
திருவும் பூமியும் சீதையின் சிறந்தன' என்றான். 73

யாவரும் மகிழ்ந்து, அரசன் கருத்தை விரும்பி வரவேற்றல்

இறைவன் சொல் எனும் இன் நறவு அருந்தினர் யாரும்,
முறையில் நின்றிலர்; முந்துறு களியிடை மூழ்கி,
நிறையும் நெஞ்சிடை உவகை போய் மயிர் வழி நிமிர,
உறையும் விண்ணகம் உடலொடும் எய்தினர் ஒத்தார். 74

ஒத்த சிந்தையர் உவகையின்; ஒருவரின் ஒருவர்
தத்தமக்கு உற்ற அரசு எனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்;
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை தொழுதார்;
'அத்த! நன்று' என, அன்பினோடு அறிவிப்பது ஆனார். 75

'மூ-எழு முறைமை எம் குலங்கள் முற்றுறப்
பூ எழு மழுவினால் பொருது போக்கிய
சேவகன் சேவகம் செகுத்த சேவகற்கு,
ஆவ இவ் உலகம்; ஈது அறன்' என்றார்அரோ. 76

'என் கருத்திற்கு இசைந்தது எதனால்?' என, மன்னரைத் தயரதன் வினவுதல்

வேறு இலா மன்னரும் விரும்பி, இன்னது
கூறினார்; அது மனம் கொண்ட கொற்றவன்,
ஊறிய உவகையை ஒளிக்கும் சிந்தையான்,
மாறும் ஓர் அளவை சால் வாய்மை கூறினான். 77

'மகன்வயின் அன்பினால் மயங்கி, யான் இது
புகல, நீர் புகன்ற இப் பொம்மல் வாசகம்,
உகவையின் மொழிந்ததோ? உள்ளம் நோக்கியோ?
தகவு என நினைந்ததோ? தன்மை யாது?' என்றான். 78

வேந்தவையோரின் விடை

இவ்வகை உரைசெய இருந்த வேந்துஅவை,
'செவ்வியோய்! நின் திருமகற்குத் தேயத்தோர்
அவ்வவர்க்கு, அவ்வவர்க்கு அமைந்தவாறு உறும்
எவ்வம் இல் அன்பினை, இனிது கேள்' எனா, 79

'தானமும், தருமமும், தகவும், தன்மை சேர்
ஞானமும், நல்லவர்ப் பேணும் நன்மையும்,
மானவ! எவையும் நின் மகற்கு வைகுமால்—
ஈனம் இல் செல்வம் வந்து இயைக என்னவே. 80

'ஊருணி நிறையவும், உதவும் மாடு உயர்
பார் கெழு பயன்மரம் பழுத்தற்று ஆகவும்,
கார் மழை பொழியவும், கழனி பாய் நதி
வார் புனல் பெருகவும், மறுக்கின்றார்கள் யார்? 81

'பனை அவாம் நெடுங் கரப் பரும யானையாய்!
நினை அவாம் தகையனாய், நிமிர்ந்த மன்னுயிர்க்கு,
எனையவாறு அன்பினன் இராமன், ஈண்டு, அவற்கு
அனையவாறு அன்பின அவையும்' என்றனர். 82

தயரதன் உவகை மிகுதியால், அவையோரை நோக்கிப் பேசுதல்

மொழிந்தது கேட்டலும், மொய்த்து நெஞ்சினைப்
பொழிந்த பேர் உவகையன், பொங்கு காதலன்,
'கழிந்தது என் இடர்' எனக் களிக்கும் சிந்தையன்,
வழிந்த கண்ணீரினன், மன்னன் கூறுவான்: 83

'செம்மையின், தருமத்தின், செயலின், தீங்கின்பால்
வெம்மையின் ஒழுக்கத்தின், மெய்ம்மை மேவினீர்,
என் மகன் என்பது என்? நெறியின், ஈங்கு, இவன்
நும் மகன்; கையடை; நோக்கும் ஈங்கு' என்றான். 84

அரசவை விடுத்து, நாள் குறித்தற்காகத் தயரதன் மற்றொரு மண்டபம் போதல்

அரசவை விடுத்தபின், ஆணை மன்னவன்,
புரை தபு நாளொடு பொழுது நோக்குவான்
உரை தெரி கணிதரை ஒருங்கு கொண்டு, ஒரு
வரை பொரு மண்டபம் மருங்கு போயினான். 85

2. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

மங்கையர் நால்வர் உவகையுடன் கோசலைக்குச் செய்தி சொல்லப் போதல்

ஆண்டை அந் நிலை ஆக—அறிந்தவர்,
பூண்ட காதலர், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர்,
நீண்ட கூந்தலர், நீள் கலை தாங்கலர்,
ஈண்டு ஓடினர், இட்டு இடை இற்றிலர். 1

ஆடுகின்றனர்; பண் அடைவு இன்றியே
பாடுகின்றனர்; பார்த்தவர்க்கே கரம்
சூடுகின்றனர்; சொல்லுவது ஓர்கிலர்;
மாடு சென்றனர்;—மங்கையர் நால்வரே. 2

கோசலையின் வினாவும், அம் மங்கையரின் மறுமொழியும்

கண்ட மாதரைக் காதலின் நோக்கினாள்,
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை;
'உண்டு பேர் உவகைப் பொருள்; அன்னது,
தொண்டை வாயினிர்! சொல்லுமின் ஈண்டு!' என்றாள். 3

'மன் நெடுங் கழல் வந்து வணங்கிட,
பல் நெடும் பகல் பார் அளிப்பாய்!' என,
நின் நெடும் புதல்வன்தனை, நேமியான்,
தொல் நெடும் முடி சூட்டுகின்றான்' என்றார். 4

கோசலையின் உள்ள நிலை

'சிறக்கும், செல்வம் மகற்கு' என, சிந்தையில்
பிறக்கும் பேர் உவகைக் கடல் பெட்பு அற,
வறக்கும் மா வடவைக் கனல் ஆனதால்—
துறக்கும் மன்னவன் என்னும் துணுக்கமே. 5

நற் செய்தி சொன்னார்க்கு வெகுமதி அளித்து, சுமித்திரையுடன் கோயிலுக்குப் போதல்

அன்னளாயும், அரும் பெறல் ஆரமும்,
நல் நிதிக் குவையும், நனி நல்கி, தன்
துன்னு காதல் சுமித்திரையோடும் போய்,
மின்னும் நேமியன் மேவு இடம் மேவினாள். 6

மேவி, மென் மலராள், நிலமாது, எனும்
தேவிமாரொடும், தேவர்கள் யாவர்க்கும்
ஆவியும், அறிவும், முதல் ஆயவன்
வாவி மா மலர்ப் பாதம் வணங்கினாள். 7

கோசலை திருமாலை வணங்குதலும், தவசியர்க்குத் தானம் செய்தலும்

'என்வயின் தரும் மைந்தற்கு, இனி, அருள்
உன்வயத்தது' என்றாள்—உலகு யாவையும்
மன் வயிற்றின் அடக்கிய மாயனைத்
தன் வயிற்றின் அடக்கும் தவத்தினாள். 8

என்று இறைஞ்சி, அவ் இந்திரை கேள்வனுக்கு
ஒன்றும் நான்மறை ஓதிய பூசனை
நன்று இழைத்து, அவண், நல்ல தவர்க்கு எலாம்,
கன்றுடைப் பசுவின் கடல் நல்கினாள். 9

கணிதர் முடிசூட்டு நாள் கூறலும், தயரதன் வசிட்டனை வரவழைத்தலும்

'பொருந்து நாள் நாளை, நின் புதல்வற்கு' என்றனர்;
திருந்தினார் இனிய சொல் கேட்ட செய் கழல்
பெருந் திண் மால் யானையான், 'பிழைப்பு இல் செய் தவ
மருந்து அனான் வருக' என, வசிட்டன் எய்தினான். 10

இராமனுக்கு உறுதிகூறி, வேண்டுவன செய்யுமாறு வசிட்டனைத் தயரதன் வேண்டுதல்

'நல் இயல் மங்கல நாளும் நாளை; அவ்
வில் இயல் தோளவற்கு ஈண்டு, வேண்டுவ
ஒல்லையின் இயற்றி, நல் உறுதி வாய்மையும்
சொல்லுதி பெரிது' என, தொழுது சொல்லினான். 11

வசிட்டன் இராமன் மனை புக, அவன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றல்

முனிவனும், உவகையும் தானும் முந்துவான்,
மனு குல நாயகன் வாயில் முன்னினான்;
அனையவன் வரவு கேட்டு, அலங்கல் வீரனும்,
இனிது எதிர்கொண்டு, தன் இருக்கை எய்தினான். 12

இராமனுக்கு முடி புனைதல் பற்றி வசிட்டன் அறிவித்தல்

ஒல்கல் இல் தவத்து உத்தமன், ஓது நூல்
மல்கு கேள்விய வள்ளலை நோக்கினான்;
'புல்கு காதல் புரவலன், போர் வலாய்!
நல்கும் நானிலம் நாளை நினக்கு' என்றான். 13

வசிட்டன் இராமனுக்குக் கூறிய உறுதிப்பொருள்

என்று, பின்னும் இராமனை நோக்கி, 'நான்
ஒன்று கூறுவது உண்டு, உறுதிப் பொருள்;
நன்று கேட்டு, கடைப்பிடி நன்கு' என,
துன்று தாரவற் சொல்லுதல் மேயினான்: 14

'கரிய மாலினும், கண்ணுதலானினும்,
உரிய தாமரைமேல் உறைவானினும்,
விரியும் பூதம் ஓர் ஐந்தினும், மெய்யினும்,
பெரியர் அந்தணர்; பேணுதி உள்ளத்தால். 15

'அந்தணாளர் முனியவும், ஆங்குஅவர்
சிந்தையால் அருள் செய்யவும், தேவருள்
நொந்து உளாரையும், நோவு அகன்றாரையும்,
மைந்த! எண்ண, வரம்பும் உண்டாகுமோ? 16

'அனையர் ஆதலின், ஐய! அவ் வெய்ய தீ-
வினையின் நீங்கிய மேலவர் தாள் இணை
புனையும் சென்னியையாய்ப் புகழ்ந்து ஏத்துதி;
இனிய கூறி நின்று ஏயின செய்தியால். 17

‘ஆவதற்கும், அழிவதற்கும், அவர்
ஏவ, நிற்கும் விதியும் என்றால், இனி
ஆவது எப் பொருள், இம்மையும் அம்மையும்
தேவரைப் பரவும் துணை சேர்த்ததே? 18

‘உருளும் நேமியும், ஒண் கவர் எஃகமும்,
மருள் இல் வாணியும், வல்லவர் மூவர்க்கும்;
தெருளும் நல் அறமும், மனச் செம்மையும்,
அருளும், நீத்தபின், ஆவது உண்டாகுமோ? 19

‘சூது முந்துறச் சொல்லிய மாத் துயர்,
நீதி மைந்த! நினக்கு இலை; ஆயினும்,
ஏதம் என்பன யாவையும் எய்துதற்கு
ஓதும் மூலம் அவை என ஓர்தியே. 20

‘யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்ற பின்,
போர் ஒடுங்கும்; புகழ் ஒடுங்காது; தன்
தார் ஒடுங்கல் செல்லாது; அது தந்தபின்,
வேரொடும் கெடல் வேண்டல் உண்டாகுமோ? 21

‘கோளும் ஐம்பொறியும் குறைய, பொருள்
நாளும் கண்டு, நடுவுறும் நோன்மையின்
ஆளும் அவ் அரசே அரசு; அன்னது,
வாளின் மேல் வரு மா தவம், மைந்தனே! 22

‘உமைக்கு நாதற்கும், ஓங்கு புள் ஊர்திக்கும்,
இமைப்பு இல் நாட்டம் ஓர் எட்டு உடையானுக்கும்,
சமைத்த தோள் வலி தாங்கினர் ஆயினும்,
அமைச்சர் சொல்வழி ஆற்றுதல் ஆற்றலே. 23

‘என்பு தோல் உடையார்க்கும், இலார்க்கும், தம்
வன் பகைப் புலன் மாசு அற மாய்ப்பது என்?
முன்பு பின்பு இன்றி, மூஉலகத்தினும்,
அன்பின் நல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ? 24

‘வையம் மன் உயிர் ஆக, அம் மன் உயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடல் அன்ன மன்னனுக்கு,
ஐயம் இன்றி, அறம் கடவாது, அருள்
மெய்யில் நின்ற பின், வேள்வியும் வேண்டுமோ? 25

' ''இனிய சொல்லினன்; ஈகையன்; எண்ணினன்;
வினையன்; தூயன்; விழுமியன்; வென்றியன்;
நினையும் நீதி நெறி கடவான்'' எனில்,
அனைய மன்னற்கு அழிவும் உண்டாம்கொலோ? 26

'சீலம் அல்லன நீக்கி, செம் பொன் துலைத்
தாலம் அன்ன தனி நிலை தாங்கிய
ஞால மன்னற்கு, நல்லவர் நோக்கிய
காலம் அல்லது கண்ணும் உண்டாகுமோ? 27

' ''ஓர்வு இல் நல் வினை ஊற்றத்தினோர் உரை,
பேர்வு இல் தொல் விதி பெற்று உளது'' என்றுஅரோ,
தீர்வு இல் அன்பு செலுத்தலின், செவ்வியோர்
ஆர்வம் மன்னவற்கு ஆயுதம் ஆவதே. 28

'தூமகேது புவிக்கு எனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கையரால் வரும்
காமம் இல்லைஎனின், கடுங் கேடு எனும்
நாமம் இல்லை; நரகமும் இல்லையே.' 29

நீதி பல புகன்றபின், நாகணை வள்ளல் கோயிலுக்கு இராமனை அழைத்துச் செல்லுதல்

ஏனை நீதி இனையன, வையகப்
போனகற்கு விளம்பி, புலன் கொளீஇ,
ஆனவன்னொடும் ஆயிரமௌலியான்
தானம் நண்ணினன், தத்துவம் நண்ணினான். 30

வசிட்டன் இராமனுக்கு உரிய சடங்குகள் இயற்றல்

நண்ணி, நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணியப் புனல்ஆட்டி, புலமையோர்
எண்ணும் நல்வினை முற்றுவித்து, ஏற்றினான்,
வெண் நிறத்த தருப்பை விரித்துஅரோ. 31

வசிட்டன் தன் கடன் முடித்தமை கூற, தயரதன் நகரை அணிசெய ஆணையிடல்

ஏற்றிட, ஆண்தகை இனிது இருந்துழி,
நூல் தட மார்பனும், நொய்தின் எய்தப்போய்,
ஆற்றல் சால் அரசனுக்கு அறிவித்தான்; அவன்,
'சாற்றுக, நகர் அணி சமைக்க' என்றனன். 32

வள்ளுவன் பறை அறைந்து செய்தி தெரிவித்தல்

ஏவின வள்ளுவர், 'இராமன், நாளையே
பூமகள் கொழுநனாய், புனையும் மௌலி; இக்
கோ நகர் அணிக!' என, கொட்டும் பேர் இயம்
தேவரும் களி கொள, திரிந்து சாற்றினார். 33

மாந்தர் மகிழ்ந்து, நகரை அலங்கரித்தல்

‘கவி அமை கீர்த்தி அக் காளை நாளையே
புவி அமை மணி முடி புனையும்’ என்றசொல்,
செவி அமை நுகர்ச்சியது எனினும், தேவர்தம்
அவி அமுது ஆனது, அந் நகர் உளார்க்கு எலாம். 34

திணி சுடர் இரவியைத் திருத்துமாறுபோல்,
பணியிடைப் பள்ளியான் பரந்த மார்பிடை
மணியினை வேகடம் வகுக்குமாறுபோல்,
அணி நகர் அணிந்தனர்—அருத்தி மாக்களே. 35

வெள்ளிய, கரியன, செய்ய, வேறு உள,
கொள்ளை வான் கொடி நிரைக் குழாங்கள் தோன்றுவ—
கள் அவிழ் கோதையான் செல்வம் காணிய,
புள் எலாம் திருநகர் புகுந்த போன்றவே. 36

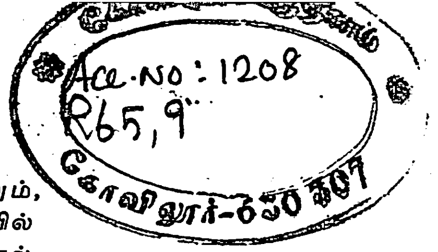
மங்கையர் குறங்கு என வகுத்த, வாழைகள்;—
அங்கு—அவர் கழுத்து எனக் கமுகம் ஆர்ந்தன;
தங்கு ஒளி முறுவலின் தாமம் நான்றன;
கொங்கையின் நிரைந்தன, கனக கும்பமே. 37

முதிர் ஒளி உயிர்த்தன, முடுகிக் காலையில்
கதிரவன் வேறு ஒரு கவின் கொண்டான் என—
மதி தொட நிவந்து உயர் மகர தோரணம்
புதியன அலர்ந்தன புதவ ராசியே. 38

துனி அறு செம்மணித் தூணின் நீல் நிறம்
வனிதை-ஓர்-கூற்றினன் வடிவு காட்டின;
புனை துகில் உறைதொறும் பொலிந்து தோன்றின,
பனி பொதி கதிர் எனப் பவளத் தூண்களே. 39

முத்தினின் முழுநிலவு எறிப்ப, மொய்ம் மணிப்
பத்தியின் இள வெயில் பரப்ப, நீலத்தின்
தொத்துஇனம் இருள் வரத் தூண்ட, சோதிட
வித்தகர் விரித்த நாள் ஒத்த, வீதியே. 40

ஆடல் மான் தேர்க் குழாம், அவனி காணிய,
வீடு எனும் உலகின் வீழ் விமானம் போன்றன;
ஓடை மாக் கட களிறு, உதய மால் வரை
தேட அருங் கதிரொடும் திரிவ போன்றவே. 41

வளம் கெழு திரு நகர்—வைகும் வைகலும்,
பளிங்குடை நெடுஞ் சுவர் படுத்த பத்தியில்
கிளர்ந்து எறி சுடர் மணி இருளைக் கீறலால்,—
வளர்ந்தில, பிறந்தில, செக்கர் வானமே. 42

பூ மழை, புனல் மழை, புது மென் சுண்ணத்தின்
தூ மழை, தரளத்தின் தோம் இல் வெண் மழை,
தாம் இழை நெரிதலின் தகர்ந்த பொன் மழை,
மா மழை நிகர்த்தன—மாட வீதியே. 43

காரொடு தொடர் மதக் களிறு சென்றன,
வாரொடு தொடர் கழல் மைந்தர் ஆம் என;
தாரொடு நடந்தன பிடிகள், தாழ் கலைத்
தேரொடு நடக்கும் அத் தெரிவைமாரினே. 44

ஏய்ந்து எழு செல்வமும், அழகும், இன்பமும்,
தேய்ந்தில; அனையது தெரிந்திலாமையால்,
ஆய்ந்தனர் பெருகவும்— அமரர், இம்பரில்
போந்தவர், 'போந்திலம்' என்னும் புந்தியால். 45

நகர் அணிதல் கண்டு, கூனி கோபத்துடன் எழுதல்

அந் நகர் அணிவுறும் அமலை, வானவர்
பொன்னகர் இயல்பு எனப் பொலியும் ஏல்வையில்,
இன்னல் செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்,
துன்ன அருங் கொடு மனக் கூனி தோன்றினாள். 46

தோன்றிய கூனியும், துடிக்கும் நெஞ்சினாள்;
ஊன்றிய வெகுளியாள்; உலைக்கும் உள்ளத்தாள்;
கான்று எரி நயனத்தாள்; கதிக்கும் சொல்லினாள்;
மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள். 47

கைகேயியின் அரண்மனை சென்று, அவளைக் கூனி எழுப்புதல்

தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல்
மண்டினாள்—வெகுளியின் மடித்த வாயினாள்,
பண்டை நாள் இராகவன் பாணி வில் உமிழ்
உண்டை உண்டதனைத் தன் உள்ளத்து உள்ளுவாள். 48

நாற் கடல் படு மணி நளினம் பூத்தது ஓர்
பாற்கடல் படு திரைப் பவளவல்லியே-
போல், கடைக் கண் அளி பொழிய, பொங்கு அணை-
மேல் கிடந்தாள்தனை, விரைவின் எய்தினாள். 49

எய்தி, அக் கேகயன் மடந்தை, ஏடு அவிழ்
நொய்து அலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினால்
செய்த பேர் உவமைசால் செம் பொன், சீறடி
கைகளின் தீண்டினள்—காலக் கோள் அனாள். 50

நன்கு துயிலுணரும் முன்னரே கூனி பேசத் தொடங்குதல்

தீண்டலும் உணர்ந்த அத் தெய்வக் கற்பினாள்,
நீண்ட கண் அனந்தரும் நீங்குகிற்றிலள்;
மூண்டு எழு பெரும் பழி முடிக்கும் வெவ் வினை
தூண்டிட, கட்டுரை சொல்லல் மேயினாள்: 51

'அணங்கு, வாள் விட அரா அணுகும் எல்லையும்
குணம் கெடாது ஒளி விரி குளிர் வெண் திங்கள்போல்,
பிணங்கு வான் பேர் இடர் பிணிக்க நண்ணவும்,
உணங்குவாய்அல்லை; நீ உறங்குவாய்' என்றாள். 52

'இடர் வரவும் துயில்கின்றாயே?' என்ற கூனிக்குக் கைகேயியின் மறுமொழி

வெவ் விடம் அனையவள் விளம்ப, வேற்கணாள்,
'தெவ் அடு சிலைக் கை என் சிறுவர் செவ்வியர்;
அவ்அவர் துறைதொறும் அறம் திறம்பலர்;
எவ் இடர் எனக்கு வந்து அடுப்பது ஈண்டு?' எனா, 53

'பராவ அரும் புதல்வரைப் பயக்க, யாவரும்
உராவ அருந் துயரை விட்டு, உறுதி காண்பரால்;
விராவ அரும் புவிக்கு எலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ?' என்றாள். 54

'வாழ்ந்தனள் கோசலை' என்ற கூனியை, 'எவ்வாறு' எனக் கைகேயி வினவுதல்

ஆழ்ந்த பேர் அன்பினாள் அனைய கூறலும்,
சூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி சொல்லுவாள்,
'வீழ்ந்தது நின் நலம்; திருவும் வீந்தது;
வாழ்ந்தனள் கோசலை, மதியினால்' என்றாள். 55

அன்ன சொல் அனையவள் உரைப்ப, ஆயிழை,
'மன்னவர் மன்னனேல் கணவன், மைந்தனேல்
பன்ன அரும் பெரும் புகழ்ப் பரதன்; பார்தனில்
என் இதன்மேல் அவட்கு எய்தும் வாழ்வு?' என்றாள். 56

'நாளை இராமன் முடி சூடுதலே அவளுக்கு வாழ்வு' என்றாள் கூனி

'ஆடவர் நகை உற, ஆண்மை மாசு உற,
தாடகை எனும் பெயர்த் தையலாள் பட,
கோடிய வரி சிலை இராமன் கோமுடி
சூடுவன் நாளை; வாழ்வு இது' எனச் சொல்லினாள் 57

கைகேயி மனம் உவந்து, ஒரு மாலையை அவளுக்குக் கொடுத்தல்

மாற்றம் அஃது உரைசெய, மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்;
வேற்றுமை உற்றிலள், வீரன் தாதை புக்கு
ஏற்று அவள் இருதயத்து இருக்கவே கொலாம்? 58

ஆய பேர் அன்பு எனும் அளக்கர் ஆர்த்து எழ,
தேய்வு இலா முக மதி விளங்கித் தேசுற,
தூயவள் உவகை போய் மிக, சுடர்க்கு எலாம்
நாயகம் அனையது ஓர் மாலை நல்கினாள். 59

சினத்துடன் மாலையை எறிந்து, அக் கொடிய கூனி கூறிய மாற்றம்

தெழித்தனள்; உரப்பினள்; சிறு கண் தீ உக
விழித்தனள்; வைதனள்; வெய்து உயிர்த்தனள்;
அழித்தனள்; அழுதனள்; அம் பொன் மாலையால்
குழித்தனள் நிலத்தை—அக் கொடிய கூனியே. 60

வேதனைக் கூனி, பின் வெகுண்டு நோக்கியே,
'பேதை நீ பித்தி; நிற்-பிறந்த சேயொடும்
மா துயர் படுக; நான் நெடிது உன் மாற்றவள்
தாதியர்க்கு ஆட்செயத் தரிக்கிலேன்' என்றாள். 61

'சிவந்த வாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும்
நிவந்த ஆசனத்து இனிது இருப்ப, நின் மகன்,
அவந்தனாய், வெறு நிலத்து இருக்கல் ஆன போது,
உவந்தவாறு என்? இதற்கு உறுதி யாது?' என்றாள். 62

'மறந்திலள் கோசலை, உறுதி; மைந்தனும்,
சிறந்தனன் திருவினின்; திருவின் நீங்கினான்,
இறந்திலன் இருந்தனன்; என் செய்து ஆற்றுவான்?
பிறந்திலன் பரதன், நீ பெற்றதால்' என்றாள். 63

'சரதம் இப் புவி எலாம், தம்பியோடும் இவ்
வரதனே காக்குமேல், வரம்பு இல் காலமும்,
பரதனும் இளவலும், பதியின் நீங்கிப் போய்,
விரத மா தவம் செய விடுதல் நன்று' என்றாள். 64

'பண்ணுறு கட கரிப் பரதன், பார் மகள்
கண்ணுறு கவினராய் இனிது காத்த அம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன்; இறத்தல் நன்று' என்றாள். 65

'பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன் தன்னை, பண்டு
ஆக்கிய பொலங் கழல் அரசன், ஆணையால்,
தேக்கு உயர் கல் அதர், கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருள் எனக்கு இன்று போந்ததால்' 66

மந்தரை, பின்னரும் வகைந்து கூறுவாள்:
'அந்தரம் தீர்ந்து உலகு அளிக்கும் நீரினால்
தந்தையும் கொடியன்; நற்றாயும் தீயளால்;
எந்தையே! பரதனே! என் செய்வாய்?' என்றாள். 67

'அரசர் இல் பிறந்து, பின் அரசர் இல் வளர்ந்து,
அரசர் இல் புகுந்து, பேர் அரசி ஆன நீ
கரை செயற்கு அருந் துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்;
உரைசெயக் கேட்கிலை; உணர்தியோ?' என்றாள். 68

'கல்வியும், இளமையும், கணக்கு இல் ஆற்றலும்,
வில் வினை உரிமையும், அழகும், வீரமும்,
எல்லை இல் குணங்களும், பரதற்கு எய்திய;
புல்லிடை உகுத்த அமுது ஏயும்போல்' என்றாள். 69

மந்தரையின் கொடுஞ் சொல்லால் சினமுற்ற கைகேயி கடிந்து கூறுதல்

வாய் கயப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ் சொல்,
காய் கனல்தலை நெய் சொரிந்தென, கதம் கனற்ற,
கேகயர்க்கு இறை திருமகள், கிளர் இள வரிகள்
தோய், கயல் கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள், சொல்லும்: 70

'வெயில் முறைக் குலக் கதிரவன் முதலிய மேலோர்,
உயிர் முதல் பொருள் திறம்பினும், உரை திறம்பாதோர்;
மயில் முறைக் குலத்து உரிமையை, மனு முதல் மரபை,
செயிர் உற, புலைச் சிந்தையால், என் சொனாய்?—தீயோய்! 71

'எனக்கு நல்லையும் அல்லை நீ; என் மகன் பரதன்-
தனக்கு நல்லையும் அல்லை நீ; தருமமே நோக்கின்,
உனக்கு நல்லையும் அல்லை; வந்து ஊழ்வினை தூண்ட,
மனக்கு நல்லன சொல்லினை—மதி இலா மனத்தோய்! 72

'பிறந்து இறந்து போய்ப் பெறுவதும், இழப்பதும், புகழே;
நிறம் திறம்பினும், நியாயமே திறம்பினும், நெறியின்
திறம் திறம்பினும், செய் தவம் திறம்பினும், செயிர் தீர்
மறம் திறம்பினும், வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ? 73

'போதி, என் எதிர்நின்று; நின் புன் பொறி நாவைச்
சேதியாது இது பொறுத்தனன்; புறம் சிலர் அறியின்,
நீதி அல்லவும், நெறி முறை அல்லவும், நினைந்தாய்
ஆதி; ஆதலின், அறிவு இலி! அடங்குதி' என்றாள். 74

மந்தரை மீண்டும் துர்ப்போதனை செய்தல்

அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள், அம் மொழி கேட்டும்,
நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்கிலாது அது நலிந்தென்ன,
'தஞ்சமே! உனக்கு உறு பொருள் உணர்த்துகை தவிரேன்;
வஞ்சி போலி!' என்று, அடிமிசை வீழ்ந்து, உரைவழங்கும்: 75

'மூத்தவற்கு உரித்து அரசு எனின், முறைமையின் உலகம்
காத்த மன்னனின் இளையன்அன்றோ கடல்வண்ணன்?
ஏத்து நீள் முடி புனைவதற்கு இசைந்தனன்என்றால்,
மீத் தரும் செல்வம் பரதனை விலக்குமாறு எவனோ? 76

'அறன் நிரம்பிய அருளுடை அருந் தவர்க்கேனும்,
பெறல் அருந் திருப் பெற்றபின், சிந்தனை பிறிது ஆம்;
மறம் நினைந்து உமை வலிகிலர்ஆயினும், மனத்தால்
இறல் உறும்படி இயற்றுவர், இடையறு இன்னல். 77

'புரியும் தன் மகன் அரசு எனின், பூதலம் எல்லாம்
எரியும் சிந்தனைக் கோசலைக்கு உடைமை ஆம்; என்றால்,
பரியும் நின் குலப் புதல்வற்கும், நினக்கும், இப் பார்மேல்
உரியது என், அவள் உதவிய ஒரு பொருள் அல்லால்? 78

'தூண்டும் இன்னலும், வறுமையும், தொடர்தரத் துயரால்
ஈண்டு வந்து உனை இரந்தவர்க்கு, இரு நிதி, அவளை
வேண்டி ஈதியோ? வெள்குதியோ? விம்மல் நோயால்
மாண்டு போதியோ? மறுத்தியோ? எங்ஙனம் வாழ்தி? 79

'சிந்தை என் செயத் திகைத்தனை? இனி, சில நாளில்,
தம்தம் இன்மையும், எளிமையும், நிற்கொண்டு தவிர்க்க,
உந்தை, உன் ஐ, உன் கிளைஞர், மற்று உன் குலத்து உள்ளோர்,
வந்து காண்பது உன் மாற்றவள் செல்வமோ? மதியாய்! 80

'காதல் உன் பெருங் கணவனை அஞ்சி, அக் கனி வாய்ச்
சீதை தந்தை, உன் தாதையைத் தெறுகிலன்; இராமன்
மாதுலன் அவன்; நுந்தைக்கு வாழ்வு இனி உண்டோ?
பேதை! உன் துணை யார் உளர் பழிபடப் பிறந்தார்? 81

'மற்றும் நுந்தைக்கு வான் பகை பெரிது உள; மறத்தார்
செற்றபோது, இவர் சென்று உதவார்எனின், செருவில்
கொற்றம் என்பது ஒன்று, எவ் வழி உண்டு? அது கூறுய்!
சுற்றமும் கெட, சுடு துயர்க் கடல் விழத் துணிந்தாய்! 82

'கெடுத்து ஒழிந்தனை உனக்கு அரும் புதல்வனை; கிளர் நீர்
உடுத்த பாரகம் உடையவன், ஒரு மகற்கு எனவே
கொடுத்த பேர் அரசு, அவன் குலக் கோமைந்தர்தமக்கும்,
அடுத்த தம்பிக்கும் ஆம்; பிறர்க்கு ஆகுமோ?' என்ருள். 83

கைகேயியின் தூய சிந்தையும் திரிதல்

தீய மந்தரை இவ் உரை செப்பலும், தேவி
தூய சிந்தையும் திரிந்தது—சூழ்ச்சியின் இமையோர்
மாயையும், அவர் பெற்ற நல் வரம் உண்மையாலும்,
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந் தவத்தாலும். 84

அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்,
துரக்க, நல் அருள் துறந்தனள் தூ மொழி மடமான்;
இரக்கம் இன்மை அன்றே, இன்று, இவ் உலகங்கள், இராமன்
பரக்கும் தொல் புகழ் அமுதினைப் பருகுகின்றதுவே? 85

'என் மகன் முடி புனைதற்கு உபாயம் உரை' என்ருள் கைகேயி

அனைய தன்மையள் ஆகிய கேகயன் அன்னம்,
வினை நிரம்பிய கூனியை விரும்பினள், நோக்கி,
'எனை உவந்தனை; இனியை என் மகனுக்கும்; அனையான்
புனையும் நீள் முடி பெறும்படி புகலுதி' என்ருள். 86

மந்தரை உரைத்த உபாயம்

மாழை ஒண் கணி உரைசெய, கேட்ட மந்தரை, 'என்
தோழி வல்லள்; என் துணை வல்லள்' என்று, அடி தொழுதாள்;
'தாழும் என், இனி? என் உரை தலைநிற்பின், உலகம்
ஏழும் ஏழும் உன் ஒரு மகற்கு ஆக்குவென்' என்ருள். 87

'நாடி ஒன்று உனக்கு உரைசெய்வென்; நளிர் மணி நகையாய்!
தோடு இவர்ந்த தார்ச் சம்பரன் தொலைவுற்ற வேலை,
ஆடல் வென்றியான் அருளிய வரம் அவை இரண்டும்
கோடி' என்றனள், உள்ளமும் கோடிய கொடியாள். 88

'இரு வரத்தினில், ஒன்றிஞல் அரசு கொண்டு, இராமன்
பெரு வனத்திடை ஏழ்-இரு பருவங்கள் பெயர்ந்து
திரிதரச் செய்தி, ஒன்றிஞல்; செழு நிலம் எல்லாம்
ஒருவழிப்படும் உன் மகற்கு; உபாயம் ஈது' என்ருள். 89

சூழ்ச்சி உரைத்த கூனியைக் கைகேயி உவந்து போற்றுதல்

உரைத்த கூனியை உவந்தனள், உயிர் உறத் தழுவி,
நிரைத்த மா மணி ஆரமும் நிதியமும் நீட்டி,
‘இரைத்த வேலை சூழ் உலகம் என் ஒரு மகற்கு ஈந்தாய்;
தரைக்கு நாயகன் தாய் இனி நீ’ எனத் தணியா, 90

தன் துணிவு உரைத்து, கூனியை அனுப்புதல்

‘நன்று சொல்லினை; நம்பியை நளிர் முடி சூட்டல்;
துன்று கானத்தில் இராமனைத் துரத்தல்; இவ் இரண்டும்
அன்றதுஆம் எனில், அரசன் முன் ஆர் உயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல் புரிவென் யான்; போதி நீ’ என்றாள். 91

3. கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

கூனி போனபின், கைகேயி தன்னை அலங்கோலஞ்செய்து கிடத்தல்

கூனி போன பின், குல மலர்க் குப்பைநின்று இழிந்தாள்;
சோனை வார் குழல் கற்றையில் சொருகிய மாலை,
வான மா மழை நுழைதரும் மதி பிதிர்ப்பாள்போல்,
தேன் அவாவுறும் வண்டினம் அலமர, சிதைத்தாள். 1

விளையும் தன் புகழ் வல்லியை வேர் அறுத்தென்ன,
கிளை கொள் மேகலை சிந்தினள்; கிண்கிணியோடும்
வளை துறந்தனள்; மதியினில் மறுத் துடைப்பாள்போல்,
அளக வாள் நுதல் அரும் பெறல் திலகமும் அழித்தாள். 2

தா இல் மா மணிக் கலம் மற்றும் தனித் தனி சிதறி,
நாவி ஓதியை நானிலம் தைவரப் பரப்பி,
காவி உண்ட கண் அஞ்சனம் கான்றிடக் கலுழா,
பூ உதிர்ந்தது ஓர் கொம்பு எனப் புவிமிசைப் புரண்டாள். 3

நவ்வி வீழ்ந்தென, நாடக மயில் துயின்றென்ன,
‘கவ்வை கூர்தரச் சனகி ஆம் கடி கமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்கும்’ என்று அயோத்தி வந்து அடைந்த அம் மடந்தை
தவ்வை ஆம் என, கிடந்தனள், கேகயன் தனையை. 4

தயரதன் கைகேயியின் மாளிகைக்கு வருதல்

நாழிகை கங்குலின் நள் அடைந்த பின்றை,
யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில்,
‘வாழிய’ என்று அயில் மன்னர் துன்ன, வந்தான்—
ஆழி நெடுங் கை மடங்கல் ஆளி அன்னான். 5

வாயிலில் மன்னர் வணங்கி நிற்ப, வந்து ஆங்கு,
ஏயின செய்யும் மடந்தைமாரொடு ஏகி,
பாயல் துறந்த படைத் தடங் கண், மென் தோள்,
ஆயிழைதன்னை அடைந்தனன், ஆழி மன்னன். 6

கைகேயியைத் தயரதன் எடுக்க, அவன் கையைத் தள்ளி, அவள் பூமியில் விழுதல்

அடைந்து, அவண் நோக்கி, 'அரந்தை என்கொல் வந்து
தொடர்ந்தது?' எனத் துயர்கொண்டு சோரும் நெஞ்சன்,
மடந்தையை, மானை எடுக்கும் ஆனையேபோல்,
தடங் கைகள் கொண்டு தழீஇ, எடுக்கலுற்றான். 7

நின்று தொடர்ந்த நெடுங் கைதம்மை நீக்கி,
மின் துவள்கின்றது போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள்;
ஒன்றும் இயம்பலள்; நீடு உயிர்க்கலுற்றாள்—
மன்றல் அருந் தொடை மன்னன் ஆவி அன்னாள். 8

'நிகழ்ந்தது சொல்' எனத் தயரதன் வேண்டுதல்

அன்னது கண்ட அலங்கல் மன்னன் அஞ்சி,
'என்னை நிகழ்ந்தது? இவ் ஏழு ஞாலம் வாழ்வார்,
உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்; உற்றது எல்லாம்
சொன்னபின் என் செயல் காண்டி; சொல்லிடு' என்றான். 9

'முன்னே, ''தருவேன்'' என்றதைத் தா' என்றாள் கைகேயி

வண்டு உளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை,
கொண்ட நெடுங் கணின் ஆலி கொங்கை கோப்ப,
'உண்டு கொலாம் அருள் என்கண்? உன்கண் ஒக்கின்,
பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்தி' என்றாள். 10

'நீ விரும்பியது மறாது தருவேன்' என்றான் தயரதன்

கள் அவிழ் கோதை கருத்து உணராத மன்னன்,
வெள்ள நெடுஞ் சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்;
'உள்ளம் உவந்தது செய்வென்; ஒன்றும் உலோவேன்;
வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை' என்றான். 11

முன் அளித்த இரு வரங்களைத் தருமாறு கைகேயி கேட்டல்

ஆன்றவன் அவ் உரை கூற, அன்னம் அன்னாள்,
'தோன்றிய பேர் அவலம் துடைத்தல்உண்டேல்,
சான்று இமையோர்குலம் ஆக, மன்ன! நீ அன்று
ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதி' என்றாள். 12

'இப்பொழுதே நீ விரும்பியது கேள்' எனத் தயரதன் கூறுதல்

'வரம் கொள இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி
இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை; ஈவென்; என்பால்
பரம் கெட இப்பொழுதே, பகர்ந்திடு' என்றான்—
உரம் கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான். 13

கைகேயி கேட்ட இரு வரம்

'ஏய வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினல், என்
சேய் உலகு ஆள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றல்
போய் வனம் ஆள்வது' எனப் புகன்று, நின்ருள்—
தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள். 14

தயரதன் உற்ற துயரம்

நாகம் எனும் கொடியாள், தன் நாவின் வந்த
சோக விடம் தொடர, துணுக்கம் எய்தா,
ஆகம் அடங்கலும் வெந்து அழிந்து, அராவின்
வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான். 15

பூதலம் உற்று, அதனில் புரண்ட மன்னன்
மா துயரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்?
வேதனை முற்றிட, வெந்து வெந்து, கொல்லன்
ஊது உலையில் கனல் என்ன, வெய்து உயிர்த்தான். 16

உலர்ந்தது நா; உயிர் ஓடலுற்றது; உள்ளம்
புலர்ந்தது; கண்கள் பொடித்த, பொங்கு சோரி;
சலம் தலைமிக்கது; 'தக்கது என்கொல்?' என்று என்று
அலந்தலை உற்ற, அரும் புலன்கள் ஐந்தும். 17

மேவி நிலத்தில் இருக்கும்; நிற்கும்; வீழும்;
ஓவியம் ஒப்ப உயிர்ப்பு அடங்கி ஓயும்;
பாவியை உற்று எதிர் பற்றி எற்ற எண்ணும்;—
ஆவி பதைப்ப, அலக்கண் எய்தி நின்ருன். 18

பெண் என உட்கும்; பெரும் பழிக்கு நாணும்;
உள் நிறை வெப்பொடு உயிர்த்து, உயிர்த்து, உலாவும்;
கண்ணிலன் ஒப்ப அயர்க்கும்—வன் கைவேல் வெம்-
புண் நுழைகிற்க உழைக்கும் ஆனை போல்வான். 19

தேவர்களின் நடுக்கமும், கைகேயியின் கலங்காமையும்

கம்ப நெடுங் களி யானை அன்ன மன்னன்
வெம்பி விழுந்து எழும் விம்மல் கண்டு, வெய்துற்று,
உம்பர் நடுங்கினர்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது;
அம்பு அன கண்ணவள் உள்ளம் அன்னதேயால். 20

அஞ்சலள், ஐயனது அல்லல் கண்டும்; உள்ளம்
நஞ்சிலள்; 'நாண் இலள்' என்ன, நாணம் ஆமால்;
'வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேடம்' என்றே
தஞ்சு என மாதரை உள்ளலார்கள், தக்கோர். 21

'மனம் மாறுபட்ட காரணம் என்?' என மன்னன் வினவுதல்

இந் நிலை நின்றவள்தன்னை எய்த நோக்கி,
நெய்ந் நிலை வேலவன், 'நீ திசைத்தது உண்டோ?
பொய்ந் நிலையோர்கள் புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ?
அந் நிலை சொல்; எனது ஆணை உண்மை!' என்றான். 22

கைகேயியின் கொடுஞ் சொற்கள்

'திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்ததும் இல்லை; முன் ஈந்த இவ் வரங்கள்,
குசைப் பரியோய்! தரின், இன்று கொள்வென்; அன்றேல்,
வசைத் திறன் நின்வயின் நிற்க, மாள்வென்' என்றாள். 23

தயரதன் பெருந் துயர் கொள்ளுதல்

இந்த நெடுஞ் சொல் அவ் ஏழை கூறும் முன்னே,
வெந்த கொடும் புணில் வேல் நுழைந்தது ஒப்ப,
சிந்தை திரிந்து, திகைத்து, அயர்ந்து, வீழ்ந்தான்;—
மைந்தன் அலாது உயிர் வேறு இலாத மன்னன். 24

'ஆ கொடியாய்!' எனும்; ஆவி காலும்; 'அந்தோ!
ஓ கொடிதே அறம்!' என்னும்; 'உண்மை ஒன்றும்
சாக!' என எழும்; மெய் தளாடி வீழும்—
மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற வாளான். 25

' ''நாரியர் இல்லை இஞ் ஞாலம் எங்கும்'' என்ன,
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி, யானும்,
பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வென்' என்று, பொங்கும்—
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான். 26

கையொடு கையைப் புடைக்கும்; வாய் கடிக்கும்;
'மெய்யுரை குற்றம்' எனப் புழுங்கி விம்மும்;
நெய் எரி உற்றென நெஞ்சு அழிந்து சோரும்—
வையகம் முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன். 27

'இரந்தாவது இவள் மனத்தை மாற்றுவோம்' எனத் தயரதன் எழுதல்

'ஒறுப்பினும் அந்தரம், உண்மை ஒன்றும் ஓவா
மறுப்பினும் அந்தரம்' என்று, வாய்மை மன்னன்,
'பொறுப்பினும் இந் நிலை போகிலாளை வாளால்
இறுப்பினும் ஆவது அன்று; இரப்பென்' என்று எழுந்தான். 28

கைகேயியின் காலில் விழுந்து, தயரதன் இரத்தல்

'கோல் மேற்கொண்டும் குற்றம் அகற்றக் குறிகொண்டார்-
போல், மேல் உற்றது உண்டுஎனின் நன்று ஆம் பொறை' என்னா,
கால்மேல் வீழ்ந்தான்—கந்து கொல் யானைக் கழல் மன்னர்
மேல் மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடை தாளான். 29

'கொள்ளான் நின் சேய் இவ் அரசு; அன்னான் கொண்டாலும்,
நள்ளாது இந்த நானிலம்; ஞாலம்தனில் என்றும்
உள்ளார் எல்லாம் ஓத உவக்கும் புகழ் கொள்ளாய்;
எள்ளா நிற்கும் வன் பழி கொண்டு என் பயன்?' என்றான். 30

'வானோர் கொள்ளார்; மன்னவர் உய்யார்; இனி, மற்று என்
ஏனோர் செய்கை? யாரொடு நீ இவ் அரசு ஆள்வாய்?
யானே சொல்ல, கொள்ள இசைந்தான்; முறையாலே
தானே நல்கும் உன் மகனுக்கும் தரை' என்றான். 31

' ''கண்ணே வேண்டும்'' என்னினும், ஈயக் கடவேன்; என்
உள் நேர் ஆவி வேண்டினும், இன்றே உனது அன்றோ?—
பெண்ணே! வண்மைக் கேகயன் மானே!—பெறுவாயேல்,
மண்ணே கொள் நீ; மற்றையது ஒன்றும் மற' என்றான். 32

'வாய் தந்தேன் என்றேன்; இனி, யானோ அது மாற்றேன்;
நோய் தந்து என்னை நோவன செய்து நுவலாதே;
தாய் தந்தென்ன, தன்னை இரந்தால், தழல் வெங் கண்
பேய் தந்தீயும்; நீ இது தந்தால் பிழை ஆமோ?' 33

மன்னன் வேண்டுகோளைக் கைகேயி மறுத்து உரைத்தல்

இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான் இகல் வேந்தன்;
தன் நேர் இல்லாத் தீயவள் உள்ளம் தடுமாறாள்,
'முன்னே தந்தாய் இவ் வரம்; நல்காய்; முனிவாயேல்,
என்னே? மன்னா! யார் உளர் வாய்மைக்கு இனி?' என்றாள். 34

அவள் உரையால் மன்னன் அயர்ந்து, மீண்டும் இரத்தல்

அச் சொல் கேளா, ஆவி புழுங்கா, அயர்கின்றான்,
பொய்ச் சொல் கேளா வாய்மொழி மன்னன், பொறை கூர,
'நச்சுத் தீயே பெண் உரு அன்றோ?' என, நாணா,
முச்சு அற்றார்போல், பின்னும் இரந்தே மொழிகின்றான்: 35

'நீயே அரசு ஆள்; இராமன் நாடு விட்டுப் போகாமையை விரும்பு' என்றான் மன்னன்

'நின் மகன் ஆள்வான்; நீ, இனிது ஆள்வாய்; நிலம் எல்லாம்
உன் வயம் ஆமே; ஆளுதி; தந்தேன்; உரை குன்றேன்;
என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும்
நன் மகன், இந்த நாடு இறவாமை நய' என்றான். 36

'மெய்யே: என்தன் வேர்அற நூறும் வினை நோக்கி
நையாநின்றேன்; நாவும் உலர்ந்தேன்; நளினம்போல்
கையான், இன்று, என் கண் எதிர்நின்றும் கழிவானேல்,
உய்யேன்; நங்காய்! உன் அபயம் என் உயிர்' என்றான். 37

'தந்த வரத்தைத் ''தவிர்க'' எனல் அறமோ?' என்றாள் கைகேயி

இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை கொள்ளாள், முனிவு எஞ்சாள்,
மரம்தான் என்னும் நெஞ்சினள், நாணாள், வசை பாராள்,
'சரம் தாழ் வில்லாய்! தந்த வரத்தை, ''தவிர்க'' என்றல்,
உரம்தான் அல்லால், நல் அறம் ஆமோ? உரை' என்றாள். 38

சோகத்தால் மண்ணில் விழுந்து, மன்னன் புலம்புதல்

கொடியாள் இன்ன கூறினள்; கூற, குல வேந்தன்,
'முடி சூடாமல் வெம் பரல் மொய் கானிடை, மெய்யே
நெடியான் நீங்க, நீங்கும் என் ஆவி இனி' என்னா,
இடி ஏறுண்ட மால் வரைபோல், மண்ணிடை வீழ்ந்தான். 39

வீழ்ந்தான்; வீழா, வெந் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தான்; ஆழா, அக் கடலுக்கு ஓர் கரை காணான்;
சூழ்ந்தாள் துன்பம் அக் கொடியாள், சொல்கொடு நெஞ்சம்
போழ்ந்தாள், உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புலர்கின்றான். 40

' ''ஒன்றாநின்ற ஆர் உயிரோடும், உயர் கேள்வர்
பொன்றா முன்னம் பொன்றினர்'' என்னும் புகழ் அல்லால்,
இன்றுஓர்காறும், எல் வளையார், தம் இறையோரைக்
கொன்றார் இல்லை; கொல்லுதியோ நீ?—கொடியாளே! 41

'ஏவம் பாராய்; இல் முறை நோக்காய்; அறம் எண்ணாய்;
''ஆ!'' என்பாயோ அல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய்;
நா அம்பால், என் ஆர் உயிர் உண்டாய்; இனி, ஞாலம்
பாவம் பாராது, இன் உயிர் கொள்ளப் படுகின்றாய்! 42

'ஏண்பால் ஓவா நாண், மடம், அச்சம், இவையே தம்
பூண்பால் ஆகக் காண்பவர் நல்லார்; புகழ் பேணி
நாண்பால் ஓரா நங்கையர் தம் பால் நணுகாரே;
ஆண்பாலாரே; பெண்பால் ஆரோடு அடைவு அம்மா? 43

'மண் ஆள்கின்றார் ஆதி, வலத்தால் மதியால் வைத்து
எண்ணாநின்றார் யாரையும், எல்லா இகலாலும்,
விண்ணோர்காறும், வென்ற எனக்கு, என் மனை வாழும்
பெண்ணால் வந்தது, அந்தரம் என்னப் பெறுவேனோ?' 44

என்று, என்று, உன்னும்; பன்னி இரங்கும்; இடர் தோயும்;
ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா இன்னல் உழக்கும்; 'உயிர் உண்டோ?
இன்று! இன்று!' என்னும் வண்ணம் மயங்கும்; இடையும்—பொன்-
குன்று ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்றியது என்னக் குவி தோளான். 45

'உரை மறுத்தால், உயிர் விடுவேன்' என்றாள் அக் கொடியாள்

ஆழிப் பொன்-தேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வு எய்தி,
பூழிப் பொன்-தார் முற்றும் அடங்கப் புரள் போழ்தில்,
'"ஊழின் பெற்றாய்" என்று உரை; இன்றேல், உயிர் மாய்வென்;
பாழிப் பொன் தோள் மன்னவ!' என்றாள், பசை அற்றாள். 46

'அரிந்தான், முன் ஓர் மன்னவன் அன்றே அரு மேனி,
வரிந்து ஆர் வில்லாய்! வாய்மை வளர்ப்பான்! வரம் நல்கி,
பரிந்தால், என் ஆம்?' என்றனள்—பாயும் கனலேபோல்,
எரிந்து ஆறாதே இன் உயிர் உண்ணும் எரி அன்னாள். 47

வரம் நல்கி மன்னவன் மூர்ச்சிக்க, கைகேயி துயில்தல்

'வீழ்ந்தாளே இவ் வெய்யவள்' என்னா, மிடல் வேந்தன்
'ஈந்தேன்! ஈந்தேன்! இவ் வரம்; என் சேய் வனம் ஆள,
மாய்ந்தே நான் போய் வான் உலகு ஆள்வென்; வசை வெள்ளம்
நீந்தாய், நீந்தாய், நின் மகனோடும் நெடிது!' என்றான். 48

கூறா முன்னம், கூறுபடுக்கும் கொலை வாளின்
ஏறு ஆம் என்னும் வன் துயர் ஆகத்திடை மூழ்க,
தேறான் ஆகிச் செய்கை மறந்தான்: செயல் முற்றி,
ஊறா நின்ற சிந்தையினாளும் துயிலுற்றாள். 49

பொழுது புலர்தலும், விடியற்கால நிகழ்ச்சிகளும்

சேண் உலாவிய நாள் எலாம் உயிர் ஒன்று போல்வன செய்து, பின்
ஏண் உலாவிய தோளினான் இடர் எய்த, ஒன்றும் இரங்கிலா
வாள் நிலா நகை மாதராள் செயல் கண்டு, மைந்தர் முன் நிற்கவும்
நாணினாள் என ஏகினாள்—நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கையே. 50

எண் தரும் கடை சென்ற யாமம் இயம்புகின்றன—ஏழையால்,
வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் மயங்கி விம்மியவாறு எலாம்
கண்டு, நெஞ்சு கலங்கி, அம் சிறை ஆன காமர் துணைக் கரம்
கொண்டு, தம் வயிறு எற்றி எற்றி விளிப்ப போன்றன—கோழியே.

தோய் கயத்தும், மரத்தும், மென் சிறை துள்ளி, மீது எழு புள் எலாம்
தேய்கை ஒத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின் நின்று சிலம்புவ—
கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை, இன்னது ஓர் கேடு சூழ்
மா கயத்தியை, உள் கொதித்து, மனத்து வைவன போன்றவே. 52

சேமம் என்பன பற்றி, அன்பு திருந்த இன் துயில் செய்தபின்,
'வாம மேகலை மங்கையோடு வனத்துள், யாரும் மறக்கிலா
நாம நம்பி, நடக்கும்' என்று நடுங்குகின்ற மனத்தவாய்,
'யாமும் இம் மண் இறத்தும்' என்பனபோல் எழுந்தன—யானையே.

சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங் கண் இராமனை, திருமாலை, அக்
கரிக் கரம் பொரு கைத்தலத்து, உயர் காப்பு நாண் அணிதற்குமுன்
வரித்த தண் கதிர் முத்தது ஆகி, இம் மண் அனைத்தும் நிழற்ற, மேல்
விரித்த பந்தர் பிரித்தது ஆம் என, மீன் ஒளித்தது—வானமே. 54

'நாம விற் கை இராமனைத் தொழும் நாள் அடைந்த உமக்கு எலாம்,
காம விற்கு உடை கங்குல் மாலை கழிந்தது' என்பது கற்பியா,
தாம் ஒலித்தன பேரி; அவ் ஒலி, சாரல் மாரி தழங்கலால்,
மா மயில் குலம் என்ன, முன்னம் மலர்ந்து எழுந்தனர், மாதரே. 55

[இன மலர்க் குலம் வாய் விரித்து, இள வாச மாருதம் வீச, முன்
புனை துகிற்கலை சோர, நெஞ்சு புழுங்கினார் சில பூவைமார்;
மன அனுக்கம் விட, தனித் தனி, வள்ளலைப் புணர் கள்ள இன்-
கனவினுக்கு இடையூறு அடுக்க, மயங்கினார் சில கன்னிமார்.] 56

சாய் அடங்க, நலம் கலந்து தயங்கு தன் குல நன்மையும்
போய் அடங்க, நெடுங் கொடும் பழி கொண்டு, அரும் புகழ் சிந்தும் அத்
தீ அடங்கிய சிந்தையாள் செயல் கண்டு, சீரிய நங்கைமார்
வாய் அடங்கின என்ன வந்து குவிந்த—வண் குமுதங்களே. 57

மொய் அராகம் நிரம்ப, ஆசை முருங்கு தீயின் முழங்க, மேல்
வை அராவிய மாரன் வாளியும், வான் நிலா நெடு வாடையும்,
மெய் அராவிட, ஆவி சோர வெதும்பு மாதர்தம் மென் செவி,
பை அரா நுழைகின்ற போன்றன—பண் கனிந்து எழு பாடலே. 58

'ஆழியான் முடி சூடும் நாள், இடை ஆன பாவி இது ஓர் இரா
ஊழி ஆயினவாறு' எனா, உயர் போதின்மேல் உறை பேதையும்,
ஏழ் உலோகமும், எண் தவம் செய்த கண்ணும், எங்கள் மனங்களும்,
வாழும் நாள் இது' எனா எழுந்தனர்—மஞ்சு தோய் புய மஞ்சரே. 59

ஐயுறும் சுடர் மேனியான் எழில் காண மூளும் அவாவினால்,
கொய்யுறும் குல மா மலர்க் குவைநின்று எழுந்தனர்—கூர்மை கூர்
நெய் உறும் சுடர் வேல் நெடுங் கண் முகிழ்த்து, நெஞ்சில் நினைப்பொடும்
பொய் உறங்கும் மடந்தைமார்—குழல் வண்டு பொம்மென விம்மவே.

ஆடகம் தரு பூண் அழுந்திட அஞ்சி அஞ்சி, அனந்தரால்
ஏடு அகம் பொதி தார் பொருந்திட, யாம பேரி இசைத்தலால்,
சேடகம் புனை கோதை மங்கையர் சிந்தையில் செறி திண்மையால்,
ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர், நையும் மைந்தர்கள் உய்யவே.

தழை ஒலித்தன; வண்டு ஒலித்தன; தார் ஒலித்தன; பேரி ஆம்
முழவு ஒலித்தன; தேர் ஒலித்தன; முத்து ஒலித்தன; மல்கு பேர்
இழை ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன; யாழ் ஒலித்தன; எங்கணும்
மழை ஒலித்தனபோல் கலித்த, மனத்தின் முந்துறு வாசியே. 62

வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் ஆர் உயிரோடு கூட வழங்கும் அம்
மெய்யன், வீரருள் வீரன், மா மகன்மேல் விளைந்து எழு காதலால்
நைய நைய, நல் ஐம்புலன்கள் அவிந்து அடங்கி நடுங்குவான்
தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளிபோல் மழுங்கின—தீபமே. 63

வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; பாணி முந்துறு வாணியின்
பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின; பம்பை பம்பின; பல் வகைப்
பொங்கு இயம் பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள் புலம்ப, வெண்
சங்கு இயம்பின; கொம்பு அலம்பின், சாம கீதம் நிரம்பவே. 64

தூபம் முற்றிய கார் இருட் பகை துள்ளி ஓடிட, உள் எழும்
தீபம் முற்றவும் விட்டகன்றன; சேயது ஆர் உயிர் தேய, வெம்
பாபம் முற்றிய பேதை செய்த பகைத் திறத்தினில், வெய்யவன்
கோபம் முற்றி மிகச் சிவந்தனன் ஒத்தனன், குண குன்றிலே. 65

மூவர் ஆய், முதல் ஆகி, மூலம்அது ஆகி, ஞாலமும் ஆகிய
தேவ தேவர் பிடித்த போர் வில் ஒடித்த சேவகன், சேண் நிலம்
காவல் மா முடி சூடு பேர் எழில் காணலாம் எனும் ஆசை கூர்
பாவைமார் முகம் என்ன முன்னம் மலர்ந்த—பங்கய ராசியே. 66

முடி சூட்டு விழாவைக் கொண்டாடும் நகர மாந்தர் நிலை

இன்ன வேலையின், ஏழு வேலையும் ஒத்த போல இரைத்து எழுந்து,
அன்ன மா நகர், 'மைந்தன் மா முடி சூடும் வைகல்இது ஆம்' எனா,
துன்னு காதல் துரப்ப வந்தவை சொல்லல் ஆம் வகை எம்மனோர்க்கு
உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும், உற்ற பெற்றி உணர்த்துவாம்.

குஞ்சரம் அனையார் சிந்தை கொள் இளையார்
பஞ்சினை அணிவார்; பால் வளை தெரிவார்;
அஞ்சனம் என, வாள் அம்புகள் இடையே,
நஞ்சினை இடுவார்; நாள்மலர் புனைவார். 68

பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர, கமலம் பூத்த
சங்கை இல் முகத்தார்,—நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார்—
செங் கயல் நறவம் மாந்திக் களிப்பன சிவனும் கண்ணார்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத் தோள் குமரர் எல்லாம். 69

மாதர்கள், கற்பின் மிக்கார்; கோசலை மனத்தை ஒத்தார்;
வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம்
சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள்; அவ் ஊர்ச்
சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தயரதன் தன்னை ஒத்தார். 70

இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் எங்கணும் வறுமை கூர,
உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் உந்திட, வந்தது அன்றே—
குமிழ் முலைச் சீதை கொண்கன் கோமுடி புனைதல் காண்பான்,
அமிழ்து உணக் குழுமுகின்ற அமரரின், அரச வெள்ளம். 71

பாகு இயல் பவளச் செவ் வாய், பணை முலை, பரவை அல்குல்,
தோகையர் குழாமும், மைந்தர் சும்மையும் துவன்றி, எங்கும்,
'ஏகுமின், ஏகுமின்' என்று, இடை இடை நிற்றல் அல்லால்,
போகில; மீளகில்லா—பொன் நகர் வீதி எல்லாம். 72

'வேந்தரே பெரிது' என்பாரும், 'வேதியர் பெரிது' என்பாரும்,
'மாந்தரே பெரிது' என்பாரும், 'மகளிரே பெரிது' என்பாரும்,
'போந்ததே பெரிது' என்பாரும், 'புகுவதே பெரிது' என்பாரும்,
தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால், யாவரே தெரியக் கண்டார்? 73

குவளையின் எழிலும், வேலின் கொடுமையும், குழைத்துக் கூட்டி,
திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி,
தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மை சால் தடங் கண் நல்லார்,
துவளும் நுண் இடையார், ஆடும் தோகைஅம் குழாத்தின் தொக்கார்.

நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை நறுந் துழாயின்
அலங்கலான் புணரும் செல்வம் காண வந்து அடைகிலாதார்—
இலங்கையின் நிருதரே; இவ் ஏழ் உலகத்து வாழும்
விலங்கலும், ஆசை நின்ற விடா மத விலங்கலேயால். 75

முடி சூட்டு மண்டபத்துள் அரசர், அந்தணர், முதலியோர் புகுதல்

சந்திரர் கோடி என்னத் தரள வெண் கவிகை ஓங்க,
அந்தரத்து அன்னம் எல்லாம் ஆர்ந்தெனக் கவரி துன்ன,
இந்திரற்கு உவமை சாலும் இரு நிலக் கிழவர் எல்லாம்
வந்தனர், மௌலி சூட்டும் மண்டபம் மரபின் புக்கார்.

முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை முறையினோடும்
இற் பயன் சிறப்பிப்பாரின், ஈண்டிய உவகை தூண்ட,
அற்புதன் திருவைச் சேரும் அரு மணம் காணப் புக்கார்—
நல் பயன் தவத்தின் உய்க்கும் நான்மறைக் கிழவர் எல்லாம். 77

விண்ணவர் விசும்பு தூர்த்தார்; விரிதிரை உடுத்த கோல
மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம்,
கண் அகல் முரசின், ஓதை கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த;
எண் அருங் கனக மாரி எழு திரைக் கடல்கள் தூர்த்த. 78

விளக்கு ஒளி மறைத்த, மன்னர் மின் ஒளி; மகுட கோடி
துளக்கு ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்த; சூழ்ந்த
அளக்கர் வெண் முத்த மூரல் முறுவலார் அணியின் சோதி,
'வளைக்கலாம்' என்று, அவ் வானோர் கண்ணையும் மறைத்தஅன்றே.

வசிட்டன் வேதியருடன் வந்து, முடி சூட்டற்கு வேண்டுவன செய்தல்

ஆயது ஓர் அமைதியின்கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு
ஏயும் மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் இயையக் கொண்டு,
தூய நான்மறைகள் வேதபாரகர் சொல்ல, தொல்லை
வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க, மா தவக் கிழவன் வந்தான். 80

கங்கையே முதல ஆகக் கன்னி ஈறு ஆய தீர்த்த
மங்கலப் புனலும், நாலு வாரியின் நீரும், பூரித்து,
அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து, வீரச்
சிங்க ஆசனமும் வைத்து, செய்வன பிறவும் செய்தான். 81

வசிட்டன் கட்டளைப்படி மன்னனை அழைத்து வரச் சுமந்திரன் போதல்

கணிதநூல் உணர்ந்த மாந்தர், 'காலம் வந்து அடுத்தது' என்ன,
பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன்; 'விரைவின் ஏகி
மணி முடி வேந்தன்தன்னை வல்லையின் கொணர்தி' என்ன,
பணி தலைநின்ற காதல் சுமந்திரன் பரிவின் சென்றான். 82

மன்னனை அழைக்க வந்த சுமந்திரனிடம், 'பிள்ளையை அழைத்து வா' என்று
கைகேயி ஏவுதல்

விண் தொட நிவந்த கோயில், வேந்தர்தம் வேந்தன்தன்னைக்
கண்டிலன்; வினவக் கேட்டான்; கைகயி கோயில் நண்ணி,
தொண்டை வாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல, மற்று அவரும் சொல்ல,
பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள், 'பிள்ளையைக் கொணர்க' என்றாள்.

சுமந்திரன் சென்று இராமனை அழைத்தல்

'என்றனள்' என்னக் கேட்டான்; எழுந்த பேர் உவகை பொங்க,
பொன் திணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கி, புக்கான்;
தன் திருஉள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினையும் அந்தக்
குன்று இவர் தோளினானைத் தொழுது, வாய் புதைத்து, கூறும்: 84

'கொற்றவர், முனிவர், மற்றும் குவலயத்து உள்ளார், உன்னைப்
பெற்றவன்தன்னைப் போல, பெரும் பரிவு இயற்றி நின்றார்;
சிற்றவைதானும், ''ஆங்கே கொணர்க!'' எனச் செப்பினாள்; அப்
பொன்-தட மகுடம் சூடப் போதுதி, விரைவின்' என்றான். 85

தேரில் செல்லும் இராமனைக் கண்ட மகளிர் நிலை

ஐயனும், அச் சொல் கேளா, ஆயிரமௌலியானைக்
கைதொழுது, அரச வெள்ளம் கடல் எனத் தொடர்ந்து சுற்ற,
தெய்வ கீதங்கள் பாட, தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்த,
தையலார் இரைத்து நோக்க, தார் அணி தேரில் சென்றான். 86

திரு மணி மகுடம் சூடச் சேவகன் செல்கின்றான் என்று,
ஒருவரின் ஒருவர் முந்த, காதலோடு உவகை உந்த,
இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார்; இன் உயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப்
பொரு அரு தேரில் செல்ல, புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார். 87

துண்ணெனும் சொல்லாள் சொல்ல, சுடர் முடி துறந்து, தூய
மண் எனும் திருவை நீங்கி, வழிக்கொளாமுன்னம், வள்ளல்
பண் எனும் சொல்லினார்தம் தோள் எனும் பணைத்த வேயும்,
கண் எனும் கால வேலும், மிடை நெடுங் கானம் புக்கான். 88

சுண்ணமும் மலரும் சாந்தும் கனகமும் தூவ வந்து,
வண்ண மேகலையும் நாணும் வளைகளும் சிந்துவாரும்;
புண் உற அனங்கன் வாளி புழைத்த தம் புணர் மென் கொங்கை,
கண் உறப் பொழிந்த காம வெம் புனல் கழுவுவாரும்; 89

' ''அங்கணன் அவனி காத்தற்கு ஆம் இவன்'' என்னல் ஆமோ?
நம் கண் அன்பு இலன்' என்று, உள்ளம் தள்ளுற நடுங்கி நைவார்,
'செங் கணும், கரிய கோல மேனியும், தேரும், ஆகி,
எங்கணும் தோன்றுகின்றான்; எனைவரோ இராமன்?' என்பார். 90

சூழ்ந்து செல்லும் முனிவர் முதலியோரின் சொல்லும் செயலும்

இனையராய் மகளிர் எல்லாம் இரைத்தனர், நிரைத்து மொய்த்தார்;
முனைவரும், நகர மூதூர் முதிஞரும் இளைஞர்தாமும்,
அனையவன் மேனி கண்டார், அன்பினுக்கு எல்லை காணார்,
நினைவன மனத்தால், வாயால் நிகழ்ந்தது, நிகழ்த்தலுற்றும்: 91

'உய்ந்தது இவ் உலகம்' என்பார்; 'ஊழி காண்கிற்பாய்' என்பார்;
'மைந்த! நீ கோடி எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும்' என்பார்;
'ஐந்து அவித்து அரிதின் செய்த தவம் உனக்கு ஆக' என்பார்;
'பைந் துழாய்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்க' என்பார். 92

'உயர் அருள் ஒண் கண் ஒக்கும் தாமரை, நிறத்தை ஒக்கும்
புயல் பொழி மேகம், என்ன புண்ணியம் செய்த!' என்பார்;
'செயல் அருந் தவங்கள் செய்து, இச் செம்மலைத் தந்த செல்வத்
தயரதற்கு என்ன கைம்மாறு உடையம் யாம் தக்கது?' என்பார். 93

'வாரணம் அழைக்க வந்து, கரா உயிர் மாற்றும் நேமி
நாரணன் ஒக்கும், இந்த நம்பிதன் கருணை' என்பார்;
ஆரணம் அறிதல் தேற்ரு ஐயனை அணுகி நோக்கி,
காரணம் இன்றியேயும், கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார். 94

'நீல மா முகில் அனுன்தன் நிறையினேடு அறிவு நிற்க,
சீலம் ஆர்க்கு உண்டு? கெட்டேன்! தேவரின் அடங்குவானே?
காலமாய்க் குணித்த நுண்மைக் கணக்கையும் கடந்து நின்ற
மூலம் ஆய், முடிவு இலாத மூர்த்தி இம் முன்பன்' என்பார். 95

'ஆர்கலி அகழ்ந்தோர், கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர், முந்தைப்
போர் கெழு புலவர்க்கு ஆகி அசுரரைப் பொருது வென்ருேர்,
பேர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும் புகழ் நிற்பது, ஐயன்
தார் கெழு திரள் தோள் தந்த புகழினைத் தழுவி' என்பார். 96

'சந்தம் இவை; தா இல் மணி ஆரம் இவை; யாவும்
சிந்துரமும் இங்கு இவை; செறிந்த மத வேழப்
பந்திகள், வயப் பரி, பசும் பொனின் வெறுக்கை,
மைந்த! வறியோர் கொள வழங்கு' என நிரைப்பார். 97

மின் பொருவு தேரின்மிசை வீரன் வரு போழ்தில்,
தன் பொருவு இல் கன்று தனி தாவி வரல் கண்டாங்கு
அன்பு உருகு சிந்தையொடும் ஆ உருகுமாபோல்,
என்பு உருக, நெஞ்சு உருக, யார் உருககில்லார்? 98

'சத்திரம் நிழற்ற, நிமிர் தானையொடு நானு
அத்திரம் நிழற்ற, அருளோடு அவனி ஆள்வார்,
புத்திரர் இனிப் பெறுதல் புல்லிது' என, நல்லோர்,
சித்திரம் எனத் தனி திகைத்து, உருகி, நிற்பார். 99

'கார் மினெடு உலாயது என நூல் கஞலும் மார்பன்,
தேர்மிசை, நம் வாயில் கடிது ஏகுதல்செய்வானே?
கூர் கனக ராசியொடு கோடி மணியாலும்
தூர்மின், நெடு வீதியினை' என்று சொரிவாரும். 100

'தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது, தவத்தால்
கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள,
ஈகையில் உவந்தவள் இயற்கை இது என்ருல்,
தோகை அவள் பேர் உவகை சொல்லல் அரிது?' என்பார். 101

'பாவமும் அருந் துயரும் வேர் பறியும்' என்பார்;
'பூவலயம் இன்று தனி அன்று; பொது' என்பார்;
'தேவர் பகை உள்ளன இவ் வள்ளல் தெறும்' என்பார்;
'ஏவல் செயும் மன்னர் தவம் யாவதுகொல்?' என்பார். 102

மன்னன் உறையும் மாளிகையில் இராமன் புகுதல்

ஆண்டு, இனையராய் இனைய கூற, அடல் வீரன்,
தூண்டு புரவிப் பொரு இல் சுந்தர மணித் தேர்,
நீண்ட கொடி மாட நிரை வீதி நிறையப் போய்,
பூண்ட புகழ் மன்னன் உறை கோயில் புகலோடும்— 103

[ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல், ஆசையின் கவரி வீச,
பூங் குழல் மகளிர் உள்ளம் புதுக் களி ஆட, நோக்கி,
வீங்கு இருங் காதல் காட்டி, விரி முகக் கமல பீடத்து
ஓங்கிய மகுடம் சூடி, உவகை வீற்றிருப்பக் காணான்.] 104

[வேத்தவை, முனிவரோடு, விருப்பொடு களிக்கும் மெய்ம்மை
ஏத்து அவை இசைக்கும், செம் பொன் மண்டபம் இனிதின் எய்தான்,
ஒத்து அவை, உலகத்து எங்கும் உள்ளவை, உணர்ந்தார் உள்ளம்
பூத்தவை, வடிவை ஒப்பான்,—சிற்றவை கோயில் புக்கான்.] 105

புக்கவன்தன்னை நோக்கி, புரவலர், முனிவர், யாரும்,
'தக்கதே நினைந்தான்; தாதை தாமரைச் சரணம் சூடி,
திக்கினை நிமிர்த்த கோலச் செங்கதிர்ச் செல்வன் ஏய்ந்த
மிக்கு உயர் மகுடம் சூட்ட, சூடுதல் விழுமிது' என்றார். 106

சிறிய தாயின் மாளிகை புகுந்த இராமன் எதிரே கைகேயி வருதல்

ஆயன நிகழும் வேலை, அண்ணலும் அயர்ந்து தேரு,
தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி,
'நாயகன் உரையான் வாயால்; நான் இது பகர்வென்' என்னா,
தாய் என நினைவான்முன்னே கூற்று எனத் தமியள் வந்தாள். 107

இராமன் வணங்கி நிற்க, 'உனக்குத் தந்தையின் உரை ஒன்றுளது' என்றாள் அவள்

வந்தவள்தன்னைச் சென்னி மண் உற வணங்கி, வாசச்
சிந்துரப் பவளச் செவ் வாய் செங் கையின் புதைத்து, மற்றைச்
சுந்தரத் தடக் கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான்—
அந்தி வந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னான்.

நின்றவன்தன்னை நோக்கி, இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின்
கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றிக் கொடுமை பூண்டாள்,
'இன்று எனக்கு உணர்த்தல்ஆவது ஏயதேஎன்னின், ஆகும்;
ஒன்று உனக்கு உந்தை, மைந்த! உரைப்பது ஓர் உரை உண்டு' என்றாள்.

மன்னன் ஆணையைத் தெரிவிக்க இராமன் வேண்டுதல்

'எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய இயைவது உண்டேல்,
உய்ந்தனென் அடியேன்; என்னின் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி!
வந்தது, என் தவத்தின் ஆய வரு பயன்; மற்று ஒன்று உண்டோ?
தந்தையும், தாயும், நீரே; தலைநின்றேன்; பணிமின்' என்றான். 110

'பரதன் ஆள, நீ பதினான்கு ஆண்டு காடு உறைதலே மன்னன் ஆணை' எனல்

' ''ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்,
தாழ் இருஞ் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந் தவம் மேற்கொண்டு,
பூழி வெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியப் புனல்கள் ஆடி,
ஏழ்-இரண்டு ஆண்டின் வா'' என்று, இயம்பினன் அரசன்' என்றாள்.

மனம் உவந்த இராமனின் தோற்றப் பொலிவு

இப் பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதோ? யாரும்
செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்,
ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப் பொழுது, அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா! 112

தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி,
இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட, உடையவன் உய்த்த கார் ஏறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப் பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான். 113

கானகம் செல்லக் கைகேயியினிடம் இராமன் விடை கொள்ளுதல்

'மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும் பணி மறுப்பெனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ?
என் இனி உறுதி அப்பால்? இப் பணி தலைமேல் கொண்டேன்;
மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்.'

கோசலையின் இருப்பிடத்திற்கு இராமன் ஏகுதல்

என்று கொண்டு இனைய கூறி, அடி இணை இறைஞ்சி, மீட்டும்,
தன் துணைத் தாதை பாதம் அத் திசை நோக்கித் தாழ்ந்து,
பொன் திணி போதினாளும், பூமியும், புலம்பி நைய,
குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான். 115

4. நகர் நீங்கு படலம்

கோசலை-இராமன் உரையாடல்

குழைக்கின்ற கவரி இன்றி, கொற்ற வெண்குடையும் இன்றி,
இழைக்கின்ற விதி முன் செல்ல, தருமம் பின் இரங்கி ஏக,
'மழைக் குன்றம் அனையான் மௌலி கவித்தனன் வரும்' என்று என்று
தழைக்கின்ற உள்ளத்து அன்னாள்முன், ஒரு தமியன் சென்றான். 1

'புனைந்திலன் மௌலி; குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்திலன்; என்கொல்?' என்னும், ஐயத்தாள் நளின பாதம்,
வனைந்த பொன் கழற்கால் வீரன் வணங்கலும், குழைந்து வாழ்த்தி,
'நினைந்தது என்? இடையூறு உண்டோ நெடு முடி புனைதற்கு?' என்றாள்.

மங்கை அம் மொழி கூறலும், மானவன்
செங் கை கூப்பி, 'நின் காதல் திரு மகன்,
பங்கம் இல் குணத்து எம்பி, பரதனே,
துங்க மா முடி சூடுகின்றான்' என்றான். 3

'முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு; மும்மையின்
நிறை குணத்தவன்; நின்னினும் நல்லனால்;
குறைவு இலன்' எனக் கூறினள்—நால்வர்க்கும்
மறு இல் அன்பினில், வேற்றுமை மாற்றினாள். 4

என்று, பின்னரும், 'மன்னவன் ஏவியது
அன்று எனாமை, மகனே! உனக்கு அறன்;
நன்று, நும்பிக்கு நானிலம் நீ கொடுத்து,
ஒன்றி வாழுதி, ஊழி பல' என்றாள். 5

தாய் உரைத்த சொல் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தை அத் தோம் இல் குணத்தினான்,
'நாயகன், எனை நல் நெறி உய்ப்பதற்கு
ஏயது உண்டு, ஓர் பணி' என்று இயம்பினான். 6

'ஈண்டு உரைத்த பணி என்னை?' என்றவட்கு,
'''ஆண்டு ஓர் ஏழினொடு ஏழ், அகன் கானிடை,
மாண்ட மா தவத்தோருடன் வைகி, பின்,
மீண்டு நீ வரல் வேண்டும்'' என்றான்' என்றான். 7

கானகம் செல்ல வேண்டும் என்பது கேட்ட கோசலையின் துயர் நிலை

ஆங்கு, அவ் வாசகம் என்னும் அனல், குழை
தூங்கு தன் செவியில் தொடராமுனம்,
ஏங்கினாள்; இளைத்தாள்; திகைத்தாள்; மனம்
வீங்கினாள்; விம்மினாள்; விழுந்தாள்அரோ. 8

'வஞ்சமோ, மகனே! உனை, ''மா நிலம்
தஞ்சம் ஆக நீ தாங்கு'' என்ற வாசகம்?
நஞ்சமோ! இனி, நான் உயிர் வாழ்வெனோ?
அஞ்சும்; அஞ்சும்; என் ஆர் உயிர் அஞ்சுமால்!' 9

கையைக் கையின் நெரிக்கும்; தன் காதலன்
வைகும் ஆல் இலை அன்ன வயிற்றினைப்
பெய் வளைத் தளிரால் பிசையும்; புகை
வெய்து உயிர்க்கும்; விழுங்கும், புழுங்குமால். 10

'நன்று மன்னன் கருணை' எனா நகும்;
நின்ற மைந்தனை நோக்கி, 'நெடுஞ் சுரத்து
என்று போவது?' எனா எழும்; இன் உயிர்
பொன்றும் போது உற்றது உற்றனள் போலுமே. 11

'அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு, நீ
என் பிழைத்தனை?' என்று, நின்று ஏங்குமால்—
முன்பு இழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்,
பொன் பிழைக்கப் பொதிந்தனர் போலவே. 12

'அறம் எனக்கு இலையோ?' எனும்; 'ஆவி நைந்து
இற விடுத்தது என், தெய்வதங்காள்?' எனும்;
பிற உரைப்பது என்? கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை ஒப்பக் கரைந்து கலங்கினாள். 13

கோசலையை இராமன் தேற்றுதல்

இத் திறத்தின் இடர் உறுவாள்தனை,
கைத்தலத்தின் எடுத்து, 'அருங் கற்பினோய்!
பொய்த் திறத்தினன் ஆக்குதியோ?—புகல்—
மெய்த் திறத்து நம் வேந்தனை, நீ?' என்றான். 14

பொற்புறுத்தன, மெய்ம்மை பொதிந்தன,
சொற்புறுத்தற்கு உரியன, சொல்லினான்—
கற்பு உறுத்திய கற்பு உடையாள்தனை
வற்புறுத்தி, மனம் கொளத் தேற்றுவான். 15

'சிறந்த தம்பி திரு உற, எந்தையை
மறந்தும் பொய் இலன் ஆக்கி, வனத்திடை
உறைந்து பேரும் உறுதி பெற்றேன்; இதின்,
பிறந்து யான் பெறும் பேறு என்பது யாவதோ? 16

'விண்ணும் மண்ணும், இவ் வேலையும், மற்றும் வேறு
எண்ணும் பூதம் எலாம் அழிந்து ஏகினும்,
அண்ணல் ஏவல் மறுக்க, அடியனேற்கு
ஒண்ணுமோ? இதற்கு உள் அழியேல்' என்றான். 17

'என்னையும் காட்டிற்கு உடன் அழைத்துச் செல்' என்றாள் கோசலை

'ஆகின், ஐய! அரசன் தன் ஆணையால்
ஏகல் என்பது யானும் உரைக்கிலென்;
சாகலா உயிர் தாங்க வல்லேனையும்,
போகின், நின்னொடும் கொண்டனை போகு' என்றாள். 18

'தயரதனைப் பிரிந்து வருதல் அறன் அன்று' என்று இராமன் தடுத்தல்

'என்னை நீங்கி இடர்க் கடல் வைகுறும்
மன்னர்மன்னனை வற்புறுத்தாது, உடன்
துன்னு கானம் தொடரத் துணிவதோ?
அன்னையே! அறம் பார்க்கிலை ஆம்' என்றான். 19

'வரி வில் எம்பி இம் மண் அரசு ஆய், அவற்கு
உரிமை மா நிலம் உற்றபின், கொற்றவன்
திருவின் நீங்கித் தவம் செயும் நாள், உடன்,
அருமை நோன்புகள் ஆற்றுதி ஆம் அன்றே! 20

வனம் போதலால் வரும் நன்மைகளை உரைத்தல்

'சித்தம் நீ திகைக்கின்றது என்? தேவரும்
ஒத்த மா தவம் செய்து உயர்ந்தார் அன்றே?
எத்தனைக்கு உள ஆண்டுகள்? ஈண்டு, அவை
பத்து நாலு பகல் அலவோ?' என்றான். 21

'முன்னர், கோசிகன் என்னும் முனிவரன்-
தன் அருள்தலை தாங்கிய விஞ்சையும்,
பின்னர் எய்திய பேறும் பிழைத்தவோ?
இன்னம் நன்று அவர் ஏயின செய்தலே. 22

'மா தவர்க்கு வழிபாடு இழைத்து, அரும்
போதம் முற்றி, பொரு அரு விஞ்சைகள்
ஏதம் அற்றன தாங்கி, இமையவர்
காதல் பெற்று, இந் நகர் வரக் காண்டியால். 23

தந்தை சொற்படி நடத்தலே தனது கடமை எனல்

'மகர வேலை மண் தொட்ட, வண்டு ஆடு தார்,
சகரர் தாதை பணி தலைநின்று, தம்
புகர் இல் யாக்கையின் இன் உயிர் போக்கிய
நிகர் இல் மாப் புகழ் நின்றதுஅன்றோ?' எனா. 24

'மான் மறிக் கரத்தான் மழு ஏந்துவான்,
தான் மறுத்திலன் தாதை சொல்; தாயையே,
ஊன் அறக் குறைத்தான்; உரவோன் உரை
யான் மறுப்பது என்று எண்ணுவதோ?' என்றான். 25

'மன்னனை வேண்டி, மகன் காடு செல்வதைத் தடுக்கலாம்' எனக் கோசலை போதல்

இத் திறத்த எனைப் பல வாசகம்
உய்த்து உரைத்த மகன் உரை உட்கொளா,
'எத் திறத்தும் இறக்கும் இந் நாடு' எனு,
மெய்த் திறத்து விளங்கிழை உன்னுவாள். 26

'அவனி காவல் பரதனது ஆகுக;
இவன் இஞ் ஞாலம் இறந்து, இருங் கானிடைத்
தவன் நிலாவகை காப்பென், தகவினால்
புவனி நாதன்-தொழுது' என்று, போயினாள். 27

போகின்ற தாயைத் தொழுது, இராமன் சுமித்திரையின் மாளிகை சேர்தல்

போகின்றாளைத் தொழுது, 'புரவலன்
ஆக, மற்று அவள்தன்னையும் ஆற்றி, இச்
சோகம் தீர்ப்பவள்' என்று, சுமித்திரை
மேகம் தோய் தனிக் கோயிலை மேயினான். 28

கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்ற கோசலை, மன்னன் துயர் கண்டு, மயங்கி வீழ்தல்

நடந்த கோசலை, கேகய நாட்டு இறை
மடந்தை கோயிலை எய்தினள்; மன்னவன்
கிடந்த பார்மிசை வீழ்ந்தனள்—கெட்டு உயிர்
உடைந்த போழ்தின் உடல் விழுந்தென்னவே. 29

கோசலையின் புலம்பல்

'பிறியார் பிரிவு ஏது?' என்னும்; 'பெரியோய் தகவோ!' என்னும்;
'நெறியோ, அடியேம் நிலை? நீ நினையா நினைவு ஏது?' என்னும்;
'வறியோர் தனமே!' என்னும்; 'தமியேன் வலியே!' என்னும்;
'அறிவு ஒவினையோ?' என்னும்; 'அரசே! அரசே!' என்னும். 30

'இருள் அற்றிட உற்று ஒளிரும் இரவிக்கு எதிரும் திகிரி
உருளத் தனி உய்த்து, ஒரு கோல் நடையின், கடை காண் உலகம்,
பொருள் அற்றிட முற்றுறும் அப் பகலில் புகுதற்கு என்றோ,
அருளக் கருதுற்றது நீ? அரசர்க்கு அரசே!' என்னும். 31

'திரை ஆர் கடல் சூழ் உலகின் தவமே! திருவின் திருவே!
நிரை ஆர் கலையின் கடலே! நெறி ஆர் மறையின் நிலையே!
கரையா அயர்வேன்; எனை, நீ, கருணாலயனே! ''என்?'' என்று
உரையாய்; இதுதான் அழகோ? உலகு ஏழ் உடையாய்!' என்னும். 32

'மின் நின்றனைய மேனி, வெறிது ஆய், விடம் நின்றதுபோல்
உன்னும் தகைமைக்கு அடையா உறு நோய் உறுகின்று உணரான்;
இன்(ன) என்று உரையான்; என்னே? இதுதான் யாது என்று அறியேன்;
மன்னன் தகைமை காண வாராய்; மகனே!' என்னும். 33

அரசர்கள் கருத்தின் வண்ணம் வசிட்டன் அங்கு வருதல்

இவ்வாறு அழுவாள் இரியல் குரல் சென்று இசையாமுன்னம்,
'ஒவ்வாது, ஒவ்வாது' என்னா, ஒளி வாள் நிருபர், முனிவர்,
'அவ் ஆறு அறிவாய்' என்ன, வந்தான் முனிவன்; அவனும்,
வெவ் வாள் அரசன் நிலை கண்டு, 'என் ஆம் வினைவு?' என்று உன்னா,

அரசன் அயர்வுற்ற காரணத்தைக் கைகேயியிடம் வினவ, அவள் நிகழ்ந்தன கூறல்

'இறந்தான்அல்லன் அரசன்; இறவாது ஒழிவான்அல்லன்;
மறந்தான் உணர்வு' என்று உன்னா, 'வன் கேகயர்கோன் மங்கை
துறந்தாள் துயரம்தன்னை; துறவாள் துயர் கோசலை; இற்
பிறந்தார் பெயரும் தன்மை பிறரால் அறிதற்கு எளிதோ?' 35

என்னா உன்னா, முனிவன், 'இடரால் அழிவாள் துயரம்
சொன்னாள் ஆகாள்' என, முன் தொழு கேகயர்கோன் மகளை,
'அன்னாய்! உரையாய்; அரசன் அயர்வான் நிலை என்?' என்ன,
தன்னால் நிகழ்ந்த எல்லாம் தானே தெரியச் சொன்னாள். 36

வசிட்டன் மன்னனைத் தேற்றுதல்

சொற்றாள், சொற்றாமுன்னம், சுடர் வாள் அரசர்க்கு அரசை,
பொன்-தாமரை போல் கையால், பொடி சூழ் படிநின்று எழுவி,
'கற்றாய், அயரேல்; அவளே தரும், நின் காதற்கு அரசை;
எற்றே செயல்? என்று அறியேன்' என்று என்று இரவாநின்றான். 37

சீதப் பனி நீர் அளவி, திண் கால் உக்கம் மென் கால்
போதத்து அளவே தவழ்வித்து, இன் சொல் புகலாநின்றான்;
ஓதக் கடல் நஞ்சு அனையாள் உரை நஞ்சு ஒருவாறு அவிய,
காதல் புதல்வன் பெயரே புகல்வான் உயிரும் கண்டான். 38

காணா, 'ஐயா! இனி, நீ ஒழிவாய் கழி பேர் அவலம்;
ஆண் நாயகனே, இனி, நாடு ஆள்வான்; இடையூறு உளதோ?
மாணா உரையாள், தரும்; மா மழையே அனையான் மகுடம்
பூணாது ஒழிவான்எனின், யாம் உளமோ? பொன்றேல்' என்றான்.

முனிவனிடம் தயரதன் வேண்டுகோள் விடுத்தல்

என்ற அம் முனிவன்தன்னை, 'நினையா வினையேன், இனி, யான்
பொன்றும் முன்னம் அவனைப் புனை மா மகுடம் புனைவித்து,
ஒன்றும் வனம் என்று உன்னாவண்ணம் செய்து, என் உரையும்,
குன்றும் பழி பூணாமல், காவாய்; கோவே!' என்றான். 40

முனிவனின் அறிவுரையும், கைகேயியின் மறுப்பும்

முனியும், முனியும் செய்கைக் கொடியாள் முகமே முன்னி,
'இனி, உன் புதல்வற்கு அரசும், ஏனையோர்க்கு இன் உயிரும்
மனுவின் வழி நின் கணவற்கு உயிரும் உதவி, வசை தீர்
புனிதம் மருவும் புகழே புனைவாய்; பொன்னே!' என்றான். 41

மொய்ம் மாண் வினை வேர்அற வென்று உயர்வான் மொழியாமுன்னம்,
விம்மா அழுவாள், 'அரசன் மெய்யின் திரிவான்என்னில்,
இம் மாண் உலகத்து உயிரோடு இனி வாழ்வு உகவேன்; என் சொல்
பொய்ம் மாணுமற்கு, இன்றே, பொன்றுதுஒழியேன்' என்றாள். 42

கைகேயியை முனிவன் கடிந்து உரைத்தல்

'கொழுநன் துஞ்சும் எனவும், கொள்ளாது உலகம் எனவும்,
பழி நின்று உயரும் எனவும், பாவம் உளது ஆம் எனவும்,
ஒழிகின்றிலை; அன்றியும், ஒன்று உணர்கின்றிலை; யான் இனிமேல்
மொழிகின்றன என்?' என்னா, முனியும், 'முறை அன்று' என்பான்.

['கண்ணோடாதே, கணவன் உயிர் ஓடு இடர் காணுதே,
''புண்ணூடு ஓடும் கனலோ? விடமோ?'' என்னப் புகல்வாய்;
பெண்ணோ? தீயோ? மாயாப் பேயோ? கொடியாய்! நீ; இம்
மண்ணோடு உன்னோடு என் ஆம்? வசையோ வலிதே!' என்றான்.] 44

'வாயால், மன்னன், மகனை, ''வனம் ஏகு'' என்னாமுன்னம்,
நீயோ சொன்னாய்; அவனோ, நிமிர் கானிடை வெந் நெறியில்
போய் ஏகுதலோ தவிரான்; புகழோடு உயிரைச் சுடு வெந்
தீயோய்! நின்போல் தீயார் உளரோ? செயல் என்?' என்றான். 45

தயரதன் கைகேயியை நிந்தித்தல்

தா இல் முனிவன் புகலத் தளராநின்ற மன்னன்,
நாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கைதன்னை நோக்கி,
'பாவி! நீயே, ''வெங் கான் படர்வாய்'' என்று, என் உயிரை
ஏவினாயோ? அவனும் ஏகினானோ?' என்றான். 46

'கண்டேன்; நெஞ்சம் கனிவாய்; கனி வாய் விடம், நான் நெடு நாள்
உண்டேன்; அதனால், நீ என் உயிரை முதலோடு உண்டாய்;
பண்டே, எரிமுன், உன்னை, பாவி! தேவி ஆகக்
கொண்டேன்அல்லேன்; வேறு ஓர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன். 47

'விழிக்கும் கண் வேறு இல்லா, வெங் கான், என் கான்முளையைச்
சுழிக்கும் வினையால் ஏகச் சூழ்வாய்; என்னைப் போழ்வாய்;
பழிக்கும் நாணாய்; மாணாப் பாவி! இனி, என் பல? உன்
கழுத்தின் நாண், உன் மகற்குக் காப்பின் நாண் ஆம்' என்றான். 48

'கைகேயி என் தாரம் அல்லள்; பரதன் உரிமைக்கு ஆகான்' என்றான் தயரதன்

இன்னே பலவும் பகர்வான், இரங்காதாளை நோக்கி,
'சொன்னேன் இன்றே; இவள் என் தாரம் அல்லள்; துறந்தேன்;
மன்னே ஆவான் வரும் அப் பரதன்தனையும் மகன் என்று
உன்னேன்; முனிவா! அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு' என்றான். 49

மன்னன் பெரிதும் சோர்தல்

'என்னைக் கண்டும் ஏகாவண்ணம் இடையூறு உடையான்
உன்னைக் கண்டும் இலனே?' என்னா, உயர் கோசலையைப்
பின்னைக் கண்டான்; அனையான் பிரியக் கண்ட துயரம்,
தன்னைக் கண்டே தவிர்வாள், தளர்வாள் நிலையின் தளர்வான். 50

கோசலை மன்னனைத் தேற்றுதல்

மாற்றாள் செயல் ஆம் என்றும், கணவன் வரம் ஈந்து உள்ளம்
ஆற்றாது அயர்ந்தான் என்றும், அறிந்தாள்; அவளும், அவனைத்
தேற்றாநின்றாள்; மகனைத் திரிவான் என்றாள்; 'அரசன்
தோற்றான் மெய்' என்று, உலகம் சொல்லும் பழிக்கும் சோர்வாள்;

'தள்ளா நிலை சால் மெய்ம்மை தழுவாவகைதான் எய்தின்,
எள்ளா நிலை கூர் பெருமைக்கு இழிவு ஆம் என்றால், உரவோய்!
விள்ளா நிலை சேர் அன்பால் மகன்மேல் மெலியின், உலகம்
கொள்ளாது அன்றோ?' என்றாள், கணவன் குறையக் குறைவாள்.

கோசலை உற்ற பெருந் துயர்

'போவாது ஒழியான்' என்றாள், புதல்வன்தன்னை; கணவன்
சாவாதுஒழியான் என்று என்று, உள்ளம் தள்ளுற்று அயர்வாள்;
'காவாய்' என்னாள் மகனை; கணவன் புகழுக்கு அழிவாள்;
ஆ! ஆ! உயர் கோசலை ஆம் அன்னம் என் உற்றனளே! 53

புதல்வனைக் குறித்துத் தயரதன் புலம்பல்

உணர்வான், அனையாள் உரையால், 'உயர்ந்தான் உரைசால் குமரன்
புணரான் நிலமே, வனமே போவானே ஆம்' என்னா;—
இணர் ஆர் தரு தார் அரசன்—இடரால் அயர்வான்; 'வினையேன்
துணைவா! துணைவா' என்றான்; 'தோன்றல், தோன்றல்!' என்றான்;

'கண்ணும் நீராய், உயிரும் ஒழுக, கழியாநின்றேன்;
எண்ணும் நீர் நான்மறையோர், எரிமுன் நின்மேல் சொரிய,
மண்ணும் நீராய் வந்த புனலே, மகனே! வினையேற்கு
உண்ணும் நீராய் உதவி, உயர் கான் அடைவாய்!' என்றான். 55

'படை மாண் அரசைப் பல கால் மழுவாளதனால் எறிவான்,
மிடை மா வலி தான் அனையான், வில்லால் அடுமா வல்லாய்!
"உடை மா மகுடம் புனை" என்று உரையா, உடனே கொடியேன்
சடை மா மகுடம் புனையத் தந்தேன்; அந்தோ!' என்றான். 56

'கறுத்தாய் உருவம்; மனமும் கண்ணும் கையும் செய்யாய்;
பொறுத்தாய் பொறையே; இறைவன், புரம் மூன்று எரித்த, போர் வில்
இறுத்தாய்; "தமியேன்" என்னாது, என்னை இம் மூப்பிடையே
வெறுத்தாய்; இனி, நான் வாழ்நாள் வேண்டேன்! வேண்டேன்!' என்றான்.

'பொன்னின் முன்னம் ஒளிரும் பொன்னே! புகழின் புகழே!
மின்னின் மின்னும் வரி வில் குமரா! மெய்யின் மெய்யே!
என்னின் முன்னம் வனம் நீ அடைதற்கு, எளியேன்அல்லேன்;
உன்னின் முன்னம் புகுவேன், உயர் வானகம், யான்' என்றான். 58

நெகுதற்கு ஒத்த நெஞ்சும், நேயத்தாலே ஆவி
உகுதற்கு ஒத்த உடலும், உடையேன்; உன்போல் அல்லேன்;
தகுதற்கு ஒத்த சனகன் தையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதக் கண்ட கண்ணால், போகக் காணேன்' என்றான். 59

'எற்றே பகர்வேன், இனி, யான்? என்னே! உன்னின் பிரிய
வற்றே உலகம் எனினும், வானே வருந்தாதுஎனினும்,
பொன்-தேர் அரசே! தமியேன் புகழே! உயிரே! உன்னைப்
பெற்றேன்; அருமை அறிவேன்; பிழையேன்! பிழையேன்!' என்றான்.

'அள்ளற் பள்ளப் புனல் சூழ் அகல் மா நிலமும், அரசும்,
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையும், முதலா எவையும்,
கள்ளக் கைகேசிக்கே உதவி, புகழ் கைக்கொண்ட
வள்ளல்தனம் என் உயிரை மாய்க்கும்! மாய்க்கும்!' என்றான். 61

'ஒலி ஆர் கடல் சூழ் உலகத்து, உயர் வானிடை, நாகரினும்,
பொலியாநின்றார் உன்னைப் போல்வார் உளரோ? பொன்னே!
வலி யார் உடையார்?' என்றான்; 'மழுவாள் உடையான் வரவும்,
சலியா நிலையாய் என்றால், தவிர்வார் உளரோ?' என்றான். 62

'கேட்டே இருந்தேன்எனினும், கிளர் வான் இன்றே அடைய
மாட்டேன்ஆகில் அன்றோ, வன்கண் என்கண்? மைந்தா!
காட்டே உறைவாய் நீ! இக் கைகேசியையும் கண்டு, இந்
நாட்டே உறைவேன்என்றால், நன்று என் நன்மை!' என்றான். 63

'மெய் ஆர் தவமே செய்து, உன் மிடல் மார்பு அரிதின் பெற்ற
செய்யாள் என்னும் பொன்னும், நிலமாது என்னும் திருவும்,
உய்யார்! உய்யார்! கெடுவேன்; உன்னைப் பிரியின், வினையேன்,
ஐயா! கைகேசியை நேராகேனோ நான்?' என்றான். 64

'பூண் ஆர் அணியும், முடியும், பொன் ஆசனமும், குடையும்,
சேண் ஆர் மார்பும், திருவும், தெரியக் காணக் கடவேன்,
மாணா மர வற்கலையும், மானின் தோலும் வனைதல்
காணாது ஒழிந்தேன்என்றால், நன்று ஆய்த்து அன்றோ கருமம்?' 65

பலவாறு புலம்பும் மன்னனைத் தேற்றி, வசிட்டன் அகல்தல்

ஒன்றோடு ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா உரை தந்து, அரசன், 'உயிரும்
சென்றான் இன்றோடு' என்னும் தன்மை எய்தித் தேய்ந்தான்;
மென் தோல் மார்பின் முனிவன், 'வேந்தே! அயரேல்; அவனை,
இன்று ஏகாதவண்ணம் தகைவென் உலகோடு' என்னா, 66

முனிவன் சொல்லால் தயரதன் உயிர் தாங்கி மயங்குதல்

முனிவன் சொல்லும் அளவில், 'முடியும்கொல்?' என்று, அரசன்
தனி நின்று உழல் தன் உயிரைச் சிறிதே தகைவான்; 'இந்தப்
புனிதன் போனால், இவனால் போகாதுஒழிவான்' என்னா,
மனிதன் வடிவம் கொண்ட மனுவும் தன்னை மறந்தான். 67

கணவன் நிலை கண்டு கோசலை வருந்துதல்

'மறந்தான் நினைவும் உயிரும், மன்னன்' என்ன மறுகா,
'இறந்தான் கொல்லோ அரசன்?' என்னா, இடர் உற்று அழிவாள்,
'துறந்தான் மகன் முன் எனையும்; துறந்தாய் நீயும்; துணைவா!
அறம்தான் இதுவோ? ஐயா! அரசர்க்கு அரசே!' என்றாள். 68

'மெய்யின் மெய்யே! உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே!
உய்யும்வகை நின் உயிரை ஓம்பாது இங்ஙன் தேம்பில்,
வையம் முழுதும் துயரால் மறுகும்; முனிவனுடன் நம்
ஐயன் வரினும் வருமால்; அயரேல்; அரசே!' என்றாள். 69

கோசலையின் உபசரணையில் மன்னன் தெளிவுற்று, 'இராமன் வருவானோ?' எனல்

என்று என்று, அரசன் மெய்யும், இரு தாள் இணையும், முகனும்,
தன் தன் செய்ய கையால் தைவந்திடு கோசலையை,
ஒன்றும் தெரியா மம்மர் உள்ளத்து அரசன், மெள்ள,
'வன் திண் சிலை நம் குரிசில் வருமே? வருமே?' என்றான். 70

கைகேயியின் செயலுக்கு மனம் அழிந்து கூறுதல்

'வன் மாயக் கைகேசி, வாக்கால், என்தன் உயிரை
முன் மாய்விப்பத் துணிந்தாள்; அன்றேல், கூனி மொழியால்,
தன் மா மகனும் தானும் தரணி பெறுமாறு அன்றி,
என் மா மகனை, "கான் ஏகு" என்னாள்; என்னோ?' என்றான். 71

தயரதன் தான் பெற்ற சாப வரலாற்றைக் கோசலைக்குக் கூறுதல்

'பொன் ஆர் வலயத் தோளான், கானோ புகுதல் தவிரான்;
என் ஆர் உயிரோ அகலாதுஒழியாது; இது, கோசலை கேள்;
முன் நாள், ஒரு மா முனிவன் மொழியும் சாபம் உளது' என்று,
அந் நாள் உற்றது எல்லாம் அவளுக்கு அரசன் அறைவான்: 72

'வெய்ய கானத்திடையே, வேட்டை வேட்கை மிகவே,
ஐய, சென்று, கரியோடு அரிகள் துருவித் திரிவேன்,
கை ஆர் சிலையும் கணையும் கொடு, கார் மிருகம் வரும் ஓர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்ச் சென்றே மறைய நின்றேன். 73

'ஒரு மா முனிவன் மனையோடு, ஒளி ஒன்றில ஆம் நயனம்
தரு மா மகனே துணை ஆய், தவமே புரி போழ்தினின்வாய்,
அரு மா மகனே, புனல் கொண்டு அகல்வான் வருமாறு, அறியேன்,
பொரு மா கணை விட்டிடலும், புவிமீது அலறிப் புரள, 74

'புக்குப் பெரு நீர் நுகரும் பொரு போதகம் என்று, ஒலிமேல்
கைக்கண் கணை சென்றதுஅலால், கண்ணின் தெரியக் காணேன்;
அக் கைக் கரியின் குரலே அன்று ஈது' என்ன வெருவா,
'மக்கட் குரல்' என்று அயர்வேன், மனம் நொந்து, அவண் வந்தனெனுல். 75

'கையும் கடமும் நெகிழக் கணையோடு உருள்வோற் காணு,
மெய்யும் தனுவும் மனனும் வெறிது ஏகிட, மேல் வீழா,
''ஐய! நீதான் யாவன்? அந்தோ! அருள்க'' என்று அயர,
பொய் ஒன்று அறியா மைந்தன், ''கேள் நீ'' என்னப் புகல்வான்: 76

' ''இரு கண்களும் இன்றிய தாய் தந்தைக்கும், ஈங்கு, அவர்கள்
பருகும் புனல் கொண்டு அகல்வான் படர்ந்தேன்; பழுது ஆயினதால்;—
இரு குன்று அனைய புயத்தாய்!—இபம் என்று, உணராது எய்தாய்;
உருகும் துயரம் தவிர், நீ; ஊழின் செயல் ஈது!'' என்றே, 77

' ''உண் நீர் வேட்கை மிகவே உயங்கும் எந்தைக்கு, ஒரு நீ,
தண்ணீர் கொடு போய் அளித்து, என் சாவும் உரைத்து, உம் புதல்வன்
விண்மீது அடைவான் தொழுதான்' எனவும், அவர்பால் விளம்பு'' என்று,
எண் நீர்மையினுன் விண்ணோர் எதிர்கொண்டிட, ஏகினனுல். 78

'மைந்தன் வரவே நோக்கும், வளர் மா தவர்பால், மகனோடு
அம் தண் புனல் கொண்டு அணுக, ''ஐயா, இதுபோது அளவாய்
வந்து இங்கு அணுகாய்; என்னோ வந்தது? என்றே, நொந்தேம்;
சந்தம் கமழும் தோளாய், தழுவிக் கொள வா'' எனவே, 79

' ''ஐயா! யான் ஓர் அரசன்; அயோத்தி நகரத்து உள்ளேன்;
மை ஆர் களபம் துருவி, மறைந்தே வதிந்தேன், இருள்வாய்;
பொய்யா வாய்மைப் புதல்வன் புனல் மொண்டிடும் ஓதையின்மேல்,
கை ஆர் கணை சென்றதுஅலால், கண்ணின் தெரியக் காணேன்; 80

' ''வீட்டுண்டு அலறும் குரலால், வேழக் குரல் அன்று எனவே
ஓட்டந்து எதிரா, 'நீ யார்?' என, உற்ற எலாம் உரையா,
வாட்டம் தரும் நெஞ்சினன் ஆய், நின் தாள் வணங்கா, வானோர்
ஈட்டம் எதிர் வந்திடவே, இறந்து ஏகினன் விண்ணிடையே. 81

' ''அறுத்தாய் கணையால் எனவே, அடியேன்தன்னை, ஐயா!
கறுத்தே அருளாய், யானோ கண்ணின் கண்டேன்அல்லேன்,
மறுத் தான் இல்லான் வனம் மொண்டிடும் ஓதையின் எய்ததுஅலால்;
பொறுத்தே அருள்வாய்!'' என்று, இரு தாள் சென்னி புனைந்தேன். 82

'வீழ்ந்தார்; அயர்ந்தார்; புரண்டார்; ''விழி போயிற்று, இன்று'' என்றார்;
ஆழ்ந்தார் துன்பக் கடலுள்; ''ஐயா! ஐயா!'' என்றார்;
''போழ்ந்தாய் நெஞ்சை'' என்றார்; ''பொன்நாடுஅதனில் போய், நீ
வாழ்ந்தே இருப்பத் தரியேம்; வந்தேம்! வந்தேம்! இனியே.'' 83

'என்று என்று அயரும் தவரை, இரு தாள் வணங்கி, ''யானே
இன்று உம் புதல்வன்; இனி, நீர் ஏவும் பணி செய்திடுவேன்;
ஒன்றும் தளர்வுற்று அயரீர்; ஒழிமின் இடர்'' என்றிடலும்,
''வன் திண் சிலையாய் கேண்மோ'' எனவே, ஒரு சொல் வகுத்தான்: 84

' ''கண்ணுள் மணிபோல் மகவை இழந்தும் உயிர் காதலியா,
உண்ண எண்ணி இருந்தால், உலகோர் என் என்று உரையார்?
விண்ணின்தலை சேருதும் யாம்; எம்போல், விடலை பிரிய,
பண்ணும் பரி மா உடையாய்! அடைவாய், படர் வான்'' என்று, 85

' ''தாவாது ஒளிரும் குடையாய்! 'தவறு இங்கு இது; நின் சரணம்,
காவாய்' என்றாய்; அதனால், கடிய சாபம் கருதேம்;
ஏவா மகவைப் பிரிந்து, இன்று எம்போல் இடர் உற்றனை நீ
போவாய், அகல் வான்'' என்று, பொன்நாட்டிடை போயினரால். 86

'இராமன் வனம் ஏகுதலும், தன் உயிர் போதலும் திண்ணம்' என்றான் தயரதன்

'சிந்தை தளர்வுற்று, அயர்தல் சிறிதும் இலெனாய், ''இன் சொல்
மைந்தன் உளன்'' என்றதனால், மகிழ்வோடு இவண் வந்தனெனால்;
அந்த முனி சொற்றமையின், அண்ணல் வனம் ஏகுதலும்,
எம்தம் உயிர் வீகுதலும், இறையும் தவறா' என்றான். 87

வசிட்ட முனிவன் அரசவை சேர்தல்

உரை செய் பெருமை உயர் தவத்தோர் ஓங்கல்,
புரசை மத களிற்றான் பொற் கோயில்முன்னர்,
முரசம் முழங்க, முடி சூட்ட மொய்த்து, ஆண்டு
அரசர் இனிது இருந்த நல் அவையின் ஆயினான். 88

செய்தி தெரிவிக்குமாறு முனிவனை அரசர்கள் வேண்டுதல்

வந்த முனியை முகம் நோக்கி, வாள் வேந்தர்,
'எந்தை! புகுதற்கு இடையூறு உண்டாயதோ?
அந்தம் இல் சோகத்து அழுத குரல்தான் என்ன?
சிந்தை தெளிந்தோய்! தெரி, எமக்கு ஈது' என்று உரைத்தார். 89

பரதன் பார் ஆள, இராமன் காடு உறைய நேர்ந்ததை முனிவன் விவரித்தல்

'கொண்டாள் வரம் இரண்டு, கேகயர்கோன் கொம்பு; அவட்கு,
தண்டாத செங்கோல் தயரதனும்தான் அளித்தான்;
''ஒண் தார் முகிலை வனம் போகு'' என்று, ஒருப்படுத்தாள்;
எண்தானும் வேறு இல்லை; ஈது அடுத்தவாறு' என்றான். 90

'வேந்தன் பணியினால், கைகேசி மெய்ப் புதல்வன்,
பாந்தள்மிசைக் கிடந்த பார் அளிப்பான்ஆயினான்;
ஏந்து தடந் தோள் இராமன், திரு மடந்தை
காந்தன், ஒரு முறை போய்க் காடு உறைவான்ஆயினான்.' 91

இராமன் காடு செல்வான் என்பதைக் கேட்டோர் உற்ற துயரம்

வார் ஆர் முலையாரும், மற்று உள்ள மாந்தர்களும்,
ஆராத காதல் அரசர்களும், அந்தணரும்,
பேராத வாய்மைப் பெரியோன் உரை செவியில்
சாராத முன்னம், தயரதனைப்போல் வீழ்ந்தார். 92

புண் உற்ற தீயின் புகை உற்று உயிர் பதைப்ப,
மண் உற்று அயர்ந்து மறுகிற்று, உடம்பு எல்லாம்;
கண் உற்ற வாரி கடல் உற்றது; அந் நிலையே,
விண் உற்றது, எம் மருங்கும் விட்டு அழுத பேர் ஓசை. 93

மாதர் அருங் கலமும் மங்கலமும் சிந்தி, தம்
கோதை புடைபெயர, கூற்று அனைய கண் சிவப்ப,
பாத மலர் சிவப்ப, தாம் பதைத்துப் பார் சேர்ந்தார்—
ஊதை எறிய ஒசி பூங் கொடி ஒப்பார். 94

'ஆ! ஆ! அரசன் அருள் இலனே ஆம்' என்பார்;
'காவா, அறத்தை இனிக் கைவிடுவேம் யாம்' என்பார்;—
தாவாத மன்னர்—தலைத்தலை வீழ்ந்து ஏங்கினார்;
மா வாதம் சாய்த்த மராமரமே போல்கின்றார். 95

கிள்ளையொடு பூவை அழுத; கிளர் மாடத்து-
உள் உறையும் பூசை அழுத; உரு அறியாப்
பிள்ளை அழுத; பெரியோரை என் சொல்ல?—
'வள்ளல் வனம் புகுவான்' என்று, உரைத்த மாற்றத்தால். 96

சேதாம்பல் போது அனைய செங் கனி வாய் வெண் தளவப்
போது ஆம் பல் தோன்ற, புணர் முலைமேல் பூந் தரளம்
மா தாம்பு அற்றென்ன மழைக் கண்ணீர் ஆலி உக,
நா தாம் பற்றா மழலை நங்கைமார் ஏங்கினார். 97

ஆவும் அழுத; அதன் கன்று அழுத; அன்று அலர்ந்த
பூவும் அழுத; புனல் புள் அழுத; கள் ஒழுகும்
காவும் அழுத; களிறு அழுத; கால் வயப் போர்
மாவும் அழுத;—அம் மன்னவனை மானவே. 98

'ஞானியும் உய்கலான்' என்றுதே, நாயகனைக்
'கான் ஈயும்' என்று உரைத்த கைகேசியும், கொடிய
கூனியும் அல்லால், கொடியார் பிறர் உளரோ?—
மேனியும் இன்றி, வெறு நீரே ஆயினர். 99

தேருது அறிவு அழிந்தார் எங்கு உலப்பார்? தேர் ஓட
நீறு ஆகி, சுண்ணம் நிறைந்த தெரு எல்லாம்,
ஆறு ஆகி ஓடின கண்ணீர்; அரு நெஞ்சம்
கூறு ஆகி ஓடாத இத்துணையே குற்றமே. 100

நகர மாந்தரின் புலம்பல்

'மண் செய்த பாவம் உளது' என்பார்; 'மா மலர்மேல்
பெண் செய்த பாவம் அதனின் பெரிது' என்பார்;
'புண் செய்த நெஞ்சை, விதி' என்பார்; 'பூதலத்தோர்
கண் செய்த பாவம் கடலின் பெரிது' என்பார். 101

'ஆளான் பரதன் அரசு' என்பார்; 'ஐயன், இனி
மீளான்; நமக்கு விதி கொடிதேகாண்' என்பார்;
'கோள் ஆகி வந்தவா, கொற்ற முடிதான்' என்பார்;
'மாளாத நம்மின் மனம் வலியார் ஆர்?' என்பார். 102

'ஆதி அரசன், அருங் கேகயன் மகள்மேல்
காதல் முதிர, கருத்து அழிந்தான் ஆம்' என்பார்;
'சீதை மணவாளன்தன்னோடும் தீக் கானம்
போதும்; அது அன்றேல், புகுதும் எரி' என்பார். 103

கையால் நிலம் தடவி, கண்ணீர் மெழுகுவார்;
'உய்யாள் பொற் கோசலை' என்று, ஓவாது வெய்து உயிர்ப்பார்;
'ஐயா! இளங் கோவே! ஆற்றுதியோ நீ' என்பார்;
நெய் ஆர் அழல் உற்றது உற்றார், அந் நீள் நகரார். 104

'தள்ளூறு வேறு இல்லை; தன் மகற்குப் பார் கொள்வான்,
எள்ளூறு தீக் கருமம் நேர்ந்தாள் இவள்' என்று,
கள் ஊறு செவ் வாய்க் கணிகையரும், 'கைகேசி,
உள் ஊறு காதல் இலள்போல்' என்று, உள் அழிந்தார். 105

'நின்று தவம் இயற்றித் தான் தீர நேர்ந்ததோ?
அன்றி, உலகத்துள் ஆர் உயிராய் வாழ்வாரைக்
கொன்று களையக் குறித்த பொருளதுவோ?
நன்று! வரம் கொடுத்த நாயகற்கு, நன்று!' என்பார். 106

'பெற்றுடைய மண் அவளுக்கு ஈந்து, பிறந்து உலகம்
முற்று உடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்து ஈண்டி,
உற்று உறைதும்; யாரும் உறையவே, சில் நாளில்,
புற்று உடைய காடு எல்லாம் நாடாகிப் போம்' என்பார். 107

'என்னே, நிருபன் இயற்கை இருந்தவா!
தன் நேர் இலாத தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னே கொடுத்து, முறை திறம்பத் தம்பிக்குப்
பின்னே கொடுத்தால் பிழையாதோ மெய்?' என்பார். 108

'கோதை வரி வில் குமரற் கொடுத்த நில
மாதை ஒருவர் புணர்வராம்? வஞ்சித்த
பேதை சிறுவனைப் பின் பார்த்து நிற்குமே,
சீதை பிரியினும் தீராத் திரு?' என்பார். 109

உந்தாது, நெய் வார்த்து உதவாது, கால் எறிய
நந்தா விளக்கின் நடுங்குகின்ற நங்கைமார்,
'செந்தாமரைத் தடங் கண் செவ்வி அருள் நோக்கம்,
அந்தோ! பிரிதுமோ? ஆ! விதியே! ஓ!' என்பார். 110

செய்தி தெரிந்து, இலக்குவன் சீறி எழுதல்

கேட்டான் இளையோன்; 'கிளர் ஞாலம் வரத்தினாலே
மீட்டாள்; அளித்தாள் வனம் தம்முனை, வெம்மை முற்றி;—
தீட்டாத வேல் கண் சிறு தாய்' என, யாவராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத் தீ என மூண்டு எழுந்தான். 111

கண்ணின் கடைத் தீ உக, நெற்றியில் கற்றை நாற,
விண்ணில் சுடரும் கெட, மெய்யினில் நீர் விரிப்ப,
உள் நிற்கும் உயிர்ப்பு எனும் ஊதை பிறக்க, நின்ற
அண்ணல் பெரியோன் தனது ஆதியின் மூர்த்தி ஒத்தான். 112

கைகேயியின் செயலை இகழ்ந்து, இலக்குவன் போர்க் கோலம் பூண்டு திரிதல்

'சிங்கக் குருளைக்கு இடு தீம் சுவை ஊனை, நாயின்
வெங் கண் சிறு குட்டனுக்கு ஊட்ட விரும்பினளால்!
நங்கைக்கு அறிவின் திறம்! நன்று, இது! நன்று, இது!' என்னா,
கங்கைக்கு இறைவன் கடகக் கை புடைத்து நக்கான். 113

சுற்று ஆர்ந்த கச்சில் சுரிகை புடை தோன்ற ஆர்த்து,
வில் தாங்கி, வாளிப் பெரும் புட்டில் புறத்து வீக்கி,
பற்று ஆர்ந்த செம் பொன் கவசம், பனி மேரு ஆங்கு ஓர்
புற்று ஆம் என ஓங்கிய தோளொடு, மார்பு போர்க்க, 114

அடியில் சுடர் பொன் கழல் ஆர்கலி நாண ஆர்ப்ப,
பிடியில் தடவும் சிலை நாண் பெரும் பூசல் ஓசை,
இடியின் தொடர, கடல் ஏழும் மடுத்து, இஞ் ஞால
முடிவில் குமுறும் மழை மும்மையின்மேல் முழங்க, 115

வானும் நிலனும் முதல் ஈறு இல் வரம்பு இல் பூதம்
மேல்நின்று கீழ்காறும் விரிந்தன வீழ்வபோல,
தானும், தன தம்முனும் அல்லது, மும்மை ஞாலத்து
ஊனும் உயிரும் உடையார்கள் உலைந்து ஒதுங்க, 116

'புவிப் பாவை பரம் கெட, போரில் வந்தோரை எல்லாம்
அவிப்பானும், அவித்து அவர் ஆக்கையை அண்டம் முற்றக்
குவிப்பானும், இன்றே என் கோவினைக் கொற்ற மௌலி
கவிப்பானும், நின்றேன்; இது காக்குநர் காமின்' என்றான். 117

விண் நாட்டவர், மண்ணவர், விஞ்சையர், நாகர், மற்றும்
எண் நாட்டவர், யாவரும் நிற்க; ஓர் மூவர் ஆகி,
மண் நாட்டுநர், காக்குநர், நீக்குநர் வந்தபோதும்,
பெண் நாட்டம் ஒட்டேன், இனிப் பேர் உலகத்துள்' என்னா, 118

காலைக் கதிரோன் நடு உற்றது ஓர் வெம்மை காட்டி,
ஞாலத்தவர் கோமகன், அந் நகரத்து நாப்பண்,
மாலைச் சிகரத் தனி மந்தர மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின்றதுபோல், திரிகின்ற வேலை,— 119

வில் நாண் ஒலி கேட்டு, இலக்குவனுள்ள இடத்திற்கு இராமன் வருதல்

வேற்றுக் கொடியாள் விளைவித்த வினைக்கு விம்மி,
தேற்றத் தெளியாது அயர் சிற்றவைபால் இருந்தான்,
ஆற்றல் துணைத் தம்பிதன் வில்-புயல், அண்ட கோளம்
கீற்று ஒத்து உடைய, படும் நாண் உரும்ஏறு கேளா, 120

வீறு ஆக்கிய பொற் கலன் வில்லிட, ஆரம் மின்ன,
மாறாத் தனிச் சொல் துளி மாரி வழங்கி வந்தான்—
கால் தாக்க நிமிர்ந்து, புகைந்து, கனன்று, பொங்கும்
ஆறாக் கனல் ஆற்றும் ஓர் அஞ்சன மேகம் என்ன. 121

இலக்குவனுடன் இராமன் உரையாடி, அவன் சீற்றத்தைத் தணித்தல்

மின் ஒத்த சீற்றக் கனல் விட்டு விளங்க நின்ற,
பொன் ஒத்த மேனிப் புயல் ஒத்த தடக் கையானே,
'என் அத்த! என், நீ, இறையேனும் முனிந்திலாதாய்,
சன்னத்தன் ஆகித் தனு ஏந்துதற்கு ஏது?' என்றான். 122

'மெய்யைச் சிதைவித்து, நின்மேல் முறை நீத்த நெஞ்சம்
மையின் கரியாள் எதிர், நின்னை அம் மௌலி சூட்டல்
செய்யக் கருதி, தடை செய்குநர் தேவரேனும்,
துய்யைச் சுடு வெங் கனலின் சுடுவான் துணிந்தேன்; 123

'வலக் கார்முகம் என் கையது ஆக, அவ் வானுளோரும்
விலக்கார்; அவர் வந்து விலக்கினும், என் கை வாளிக்கு
இலக்கா எரிவித்து, உலகு ஏழினொடு ஏழும், மன்னர்
குலக் காவலும், இன்று, உனக்கு யான் தரக் கோடி' என்றான். 124

இளையான் இது கூற, இராமன், 'இயைந்த நீதி
வளையாவரும் நல் நெறி நின் அறிவு ஆகும் அன்றே?
உளையா அறம் வற்றிட, ஊழ் வழுவுற்ற சீற்றம்,
விளையாத நிலத்து, உனக்கு எங்ஙன் விளைந்தது?' என்றான். 125

நீண்டான் அது உரைத்தலும், நித்திலம் தோன்ற நக்கு,
'"சேண்தான் தொடர் மா நிலம் நின்னது" என்று, உந்தை செப்பப்
பூண்டாய்; "பகையால் இழந்தே, வனம் போதி" என்றால்,
யாண்டோ, அடியேற்கு இனிச் சீற்றம் அடுப்பது?' என்றான். 126

'நின்கண் பரிவு இல்லவர் நீள் வனத்து உன்னை நீக்க,
புன்கண் பொறி யாக்கை பொறுத்து, உயிர் போற்றுகேனோ—
என் கட்புலமுன் உனக்கு ஈந்துவைத்து, "இல்லை" என்ற
வன்கண் புலம் தாங்கிய மன்னவன் போல?' என்றான். 127

'"பின், குற்றம் மன்னும் பயக்கும் அரசு" என்றல், பேணேன்;
முன், கொற்ற மன்னன், "முடிகொள்க" எனக் கொள்ள மூண்டது
என் குற்றம் அன்றோ? இகல் மன்னவன் குற்றம் யாதோ?—
மின் குற்று ஒளிரும் வெயில் தீக்கொடு அமைந்த வேலோய்! 128

'நதியின் பிழை அன்று நறும் புனல் இன்மை; அற்றே,
பதியின் பிழை அன்று; பயந்து நமைப் புரந்தாள்
மதியின் பிழை அன்று; மகன் பிழை அன்று; மைந்த!
விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்கொல் வெகுண்டது?' என்றான். 129

உதிக்கும் உலையுள் உறு தீ என ஊதை பொங்க,
'கொதிக்கும் மனம் எங்ஙனம் ஆற்றுவென்? கோள் இழைத்தாள்
மதிக்கும் மதி ஆய், முதல் வானவர்க்கும் வலீஇது ஆம்,
விதிக்கும் விதி ஆகும், என் வில்-தொழில் காண்டி' என்றான். 130

ஆய்தந்து, அவன் அவ் உரை கூறலும், 'ஐய! நின்தன்
வாய் தந்தன கூறுதியோ, மறை தந்த நாவால்?
நீ தந்தது, அன்றே, நெறியோர்கண் நிலாதது? ஈன்ற
தாய் தந்தை என்றால், அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னே?' 131

'நல் தாதையும் நீ; தனி நாயகன் நீ; வயிற்றில்
பெற்றாயும் நீயே; பிறர் இல்லை; பிறர்க்கு நல்கக்
கற்றாய்! இது காணுதி இன்று' என, கைம்மறித்தான்—
முற்றா மதியம் மிலைந்தான் முனிந்தானை அன்னான். 132

வரதன் பகர்வான்; 'வரம் பெற்றவள்தான் இவ் வையம்
சரதம் உடையாள்; அவள், என் தனித் தாதை, செப்பப்
பரதன் பெறுவான்; இனி, யான் படைக்கின்ற செல்வம்
விரதம்; இதின் நல்லது வேறு இனி யாவது?' என்றான். 133

ஆன்றான் பகர்வான் பினும்: 'ஐய! இவ் வைய மையல்
தோன்றா நெறி வாழ் துணைத் தம்முனைப் போர் தொலைத்தோ?
சான்றோர் புகழும் தனித் தாதையை வாகை கொண்டோ?
ஈன்றாளை வென்றோ, இனி, இக் கதம் தீர்வது?' என்றான். 134

செல்லும் சொல் வல்லான் எதிர், தம்பியும், 'தெவ்வர் சொல்லும்
சொல்லும் சுமந்தேன்; இரு தோள் எனச் சோம்பி ஓங்கும்
கல்லும் சுமந்தேன்; கணைப் புட்டிலும், கட்டு அமைந்த
வில்லும், சுமக்கப் பிறந்தேன்; வெகுண்டு என்னை?' என்றான். 135

'நன் சொற்கள் தந்து ஆண்டு, எனை நாளும் வளர்த்த தாதை-
தன் சொல் கடந்து, எற்கு அரசு ஆள்வது தக்கதுஅன்றால்;
என் சொல் கடந்தால், உனக்கு யாது உளது ஈனம்?' என்றான்—
தென்சொல் கடந்தான், வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான். 136

சீற்றம் துறந்தான்; எதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றம் துறந்தான்; மறை நான்கு என வாங்கல் செல்லா
நால் தெண் திரை வேலையின், நம்பி தன் ஆணையாலே,
ஏற்றம் தொடங்காக் கடலின், தணிவு எய்தி நின்றான். 137

சினம் தணிந்த இலக்குவனுடன் இராமன் சுமித்திரை கோயிலைச் சேர்தல்

அன்னான்தனை, ஐயனும், ஆதியொடு அந்தம் ஒன்றும்
தன்னாலும் அளப்ப அருந் தானும், தன் பாகம் நின்ற
பொன் மான் உரியானும் தழீஇ எனப் புல்லி, பின்னை,
சொல் மாண்புடை அன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான். 138

மக்களைக் கண்டு சுமித்திரை வருந்துதலும், இராமன் தேற்றுதலும்

கண்டாள், மகனும் மகனும் தன கண்கள் போல்வார்,
தண்டாவனம் செல்வதற்கே சமைந்தார்கள்தம்மை;
புண் தாங்கு நெஞ்சத்தினளாய்ப் படிமேல் புரண்டாள்;
உண்டாய துன்பக் கடற்கு எல்லை உணர்ந்திலாதாள். 139

சோர்வாளை, ஓடித் தொழுது ஏத்தினன்; துன்பம் என்னும்
ஈர் வாளை வாங்கி, மனம் தேறுதற்கு ஏற்ற செய்வான்;
'போர் வாள் அரசர்க்கு இறை பொய்த்தனன் ஆக்ககில்லேன்;
கார் வான் நெடுங் கான் இறை கண்டு, பின் மீள்வென்' என்றான். 140

'கான் புக்கிடினும், கடல் புக்கிடினும், கலிப் பேர்
வான் புக்கிடினும், எனக்கு அன்னவை மாண் அயோத்தி
யான் புக்கது ஒக்கும்; எனை யார் நலிகிற்கும் ஈட்டார்?
ஊன் புக்கு, உயிர் புக்கு, உணர் புக்கு, உலையற்க!' என்றான். 141

கைகேயியின் ஏவல்மகளிர் மரவுரி எடுத்து வருதல்

தாய், ஆற்றுகிலாள்தனை, ஆற்றுகின்றார்கள்தம்பால்,—
தீ ஆற்றுகின்றார் என, சிந்தையினின்று தேற்ற—
நோய் ஆற்றுகில்லா உயிர் போல நுடங்கு இடையார்,
மாயாப் பழியாள் தர, வற்கலை ஏந்தி வந்தார். 142

கார் வானம் ஒப்பான்தனைக் காண்தொறும் காண்தொறும் போய்
நீர் ஆய் உக, கண்ணினும் நெஞ்சு அழிகின்ற நீரார்,
'பேரா இடர்ப்பட்டு அயலார் உறு பீழை கண்டும்
தீரா மனத்தாள் தர, வந்தன சீரம்' என்றார். 143

மரவுரியை இலக்குவன் வாங்கிக் கொண்டு, கான் ஏகத் தாயிடம் விடை கேட்டல்

வாள் நித்தில வெண் நகையார் தர, வள்ளல் தம்பி,
'யாணர்த் திருநாடு இழப்பித்தவர் ஈந்த எல்லாம்
பூணப் பிறந்தானும் நின்றான்; அவை போர் விலோடும்
காணப் பிறந்தேனும் நின்றேன்; அவை காட்டும்' என்றான். 144

அன்னான், அவர் தந்தன, ஆதரத்தோடும் ஏந்தி,
இன்னா இடர் தீர்ந்து, '"உடன் ஏகு" என, எம்பிராட்டி
சொன்னால், அதுவே துணை ஆம்' என, தூய நங்கை
பொன் ஆர் அடிமேல் பணிந்தான்; அவளும் புகல்வாள்: 145

கான் செல்ல விடை கொடுத்து, சுமித்திரை சொன்ன அறிவுரை

'ஆகாதது அன்றால் உனக்கு; அவ் வனம் இவ் அயோத்தி;
மா காதல் இராமன் அம் மன்னவன்; வையம் ஈந்தும்
போகா உயிர்த் தாயர் நம் பூங் குழல் சீதை—என்றே
ஏகாய்; இனி, இவ் வயின் நிற்றலும் ஏதம்' என்றாள். 146

பின்னும் பகர்வாள், 'மகனே! இவன்பின் செல்; தம்பி
என்னும்படி அன்று, அடியாரினின் ஏவல் செய்தி;
மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின், வா; அது அன்றேல்,
முன்னம் முடி' என்றனள், வார் விழி சோர நின்றாள். 147

இருவரும் சீரை உடுத்து, சுமித்திரைபால் விடை பெற்று ஏகுதல்

இருவரும் தொழுதனர்; இரண்டு கன்று ஒரீஇ
வெருவரும் ஆவினின் தாயும் விம்மினாள்;
பொரு அருங் குமரரும் போயினார், புறம்
திரு அரைத் துகில் ஒரீஇ, சீரை சாத்தியே. 148

சீரை சாத்திய தம்பியை, 'தாய் தந்தையர்க்குத் துணையாக இங்கேயே இரு' எனல்

தான் புனை சீரையைத் தம்பி சாத்திட,
தேன் புனை தெரியலான் செய்கை நோக்கினான்;
'வான் புனை இசையினாய்! மறுக்கிலாது, நீ
யான் புகல் இனையது ஓர் உறுதி கேள்' என, 149

'அன்னையர் அனைவரும், ஆழி வேந்தனும்,
முன்னையர் அல்லர்; வெந் துயரின் மூழ்கினார்;
என்னையும் பிரிந்தனர்; இடர் உறாவகை,
உன்னை நீ என் பொருட்டு உதவுவாய்' என்றான். 150

இலக்குவனது மறுமொழி

ஆண்தகை அம் மொழி பகர, அன்பனும்,
தூண் தரு திரள் புயம் துளங்க, துண்ணெனா,
மீண்டது ஓர் உயிர் இடை விம்ம விம்முவான்,
'ஈண்டு, உனக்கு அடியனேன் பிழைத்தது யாது?' என்றான். 151

'நீர் உளஎனின் உள, மீனும் நீலமும்;
பார் உளஎனின் உள, யாவும்; பார்ப்புறின்,
நார் உள தனு உளாய்! நானும் சீதையும்
ஆர் உளர்எனின் உளேம்? அருளுவாய்!' என்றான். 152

'பைந்தொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு, பார்மகள்
நைந்து உயிர் நடுங்கவும், ''நடத்தி கான்'' எனா,
உய்ந்தனன் இருந்தனன் உண்மை காவலன்
மைந்தன் என்று, இனைய சொல் வழங்கினாய்?' எனா, 153

'செய்துடைச் செல்வமோ, யாதும் தீர்ந்து, எனை,
கை துடைத்து ஏகவும் கடவையோ?—ஐய!
நெய் துடைத்து, அடையலர் நேய மாதர் கண்
மை துடைத்து, உறை புகும் வயம் கொள் வேலினாய்!' 154

தடுத்து உரைக்க மாட்டாது, இராமன் நிற்றல்

உரைத்தபின், இராமன் ஒன்று உரைக்க உன்னிலன்;
வரைத் தடந் தோளினான் வதனம் நோக்கினான்;
விரைத் தடந் தாமரைக் கண்ணை மிக்க நீர்
நிரைத்து இடை இடை விழ, நெடிது நிற்கின்றான். 155

வசிட்ட முனிவன் வருகையும், இருவரும் அவரை வணங்குதலும்

அவ்வயின், அரசவை அகன்று, நெஞ்சகத்து
எவ்வம் இல் இருந் தவ முனிவன் எய்தினான்;
செவ்விய குமரரும் சென்னி தாழ்ந்தனர்;
கௌவை அம் பெருங் கடல், முனியும் கால் வைத்தான். 156

வசிட்டனின் வருத்தமும் சிந்தனையும்

அன்னவர் முகத்தினோடு அகத்தை நோக்கினான்;
பொன் அரைச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினான்;
என் இனி உணர்த்துவது? எடுத்த துன்பத்தால்,
தன்னையும் உணர்ந்திலன், உணரும் தன்மையான். 157

'வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள்,
தாழ் வினை அது வர, சீரை சாத்தினான்;
சூழ் வினை நான்முகத்து ஒருவன் சூழினும்,
ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற்பாலதோ! 158

'வெவ் வினையவள் தர விளைந்ததேயும் அன்று;
இவ் வினை இவன்வயின் எய்தற்பாற்றும் அன்று;
எவ் வினை நிகழ்ந்ததோ? ஏவர் எண்ணமோ?
செவ்விதின், ஒருமுறை தெரியும் பின்' என்றான். 159

வனம் ஏகாது தடுக்க வசிட்டன் முயல்தலும், இராமன், 'முறையன்று' எனலும்

'வில் தடந் தாமரைச் செங் கை வீரனை—
உற்று அடைந்து, ஐய! நீ ஒருவி, ஓங்கிய
கல் தடம் காணுதிஎன்னின், கண் அகல்
மல் தடந் தானையான் வாழ்கிலான்' என்றான். 160

'அன்னவன் பணி தலை ஏந்தி ஆற்றுதல்
என்னது கடன்; அவன் இடரை நீக்குதல்
நின்னது கடன்; இது நெறியும்' என்றனன்—
பன்னகப் பாயலின் பள்ளி நீங்கினான். 161

' ''வெவ் வரம்பை இல் சுரம் விரவு'' என்றான்அலன்;
தெவ்வர் அம்பு அனைய சொல் தீட்டினாள்தனக்கு,
அவ் அரம் பொருத வேல் அரசன், ஆய்கிலாது,
''இவ் வரம் தருவென்'' என்று ஏன்றது உண்டு' என்றான். 162

'ஏன்றனன் எந்தை இவ் வரங்கள்; ஏவினாள்
ஈன்றவள்; யான் அது சென்னி ஏந்தினேன்;
சான்று என நின்ற நீ தடுத்தியோ?' என்றான்—
தோன்றிய நல் அறம் நிறுத்தத் தோன்றினான். 163

முனிவன் கண்ணீர் வடித்து நிற்க, இராமன் அவனைத் தொழுது, மன்னனது மாளிகையின் வாயிலுக்குப் போதல்

என்றபின், முனிவன் ஒன்று இயம்ப எண்ணிலன்;
நின்றனன், நெடுங் கணீர் நிலத்து நீர்த்து உக;
குன்றன தோளவன் தொழுது, கொற்றவன்
பொன் திணி நெடு மதில் வாயில் போயினான். 164

இராமனது கொள்கையை அறிந்தவரின் துயரம்

சுற்றிய சீரையன், தொடரும் தம்பியன்,
முற்றிய உவகையன், முளரிப் போதினும்
குற்றம் இல் முகத்தினன், கொள்கை கண்டவர்
உற்றதை ஒருவகை உணர்த்துவாம்அரோ. 165

ஐயனைக் காண்டலும், அணங்குஅனார்கள்தாம்,
மொய் இளந் தளிர்களால் முளரிமேல் விழும்
மையலின் மதுகரம் கடியுமாறு என,
கைகளின் மதர் நெடுங் கண்கள் எற்றினார். 166

தம்மையும் உணர்ந்திலர்—தணிப்பு இல் அன்பினால்
அம்மையின் இரு வினை அகற்றவோ? அன்றேல்,
விம்மிய பேர் உயிர் மீண்டிலாமைகொல்?—
செம்மல்தன் தாதையின் சிலவர் முந்தினார். 167

விழுந்தனர் சிலர்; சிலர் விம்மி விம்மி மேல்
எழுந்தனர்; சிலர் முகத்து இழி கண்ணீரிடை
அழுந்தினர்; சிலர் பதைத்து, அளகவல்லியின்
கொழுந்து எரி உற்றென, துயரம் கூர்கின்றார். 168

கரும்பு அன மொழியினர், கண் பனிக்கிலர்,—
வரம்பு அறு துயரினால் மயங்கியேகொலாம்,
இரும்பு அன மனத்தினர் என்ன நின்றனர்!—
பெரும் பொருள் இழந்தவர் போலும் பெற்றியார். 169

நெக்கன உடல்; உயிர் நிலையில் நின்றில;
இக் கணம்! இக் கணம்! என்னும் தன்மையும்
புக்கன; புறத்தன; புண்ணின் கண் மலர்
உக்கன, நீர் வறந்து, உதிர வாரியே! 170

இரு கையின் கரி நிகர் எண்இறந்தவர்,
பெருகு ஐயில் பெயர்த்தனர், தலையைப் பேணலர்,
ஒரு கையில் கொண்டனர், உருட்டுகின்றனர்;
சுரிகையின் கண் மலர் சூன்று நீக்கினார். 171

சிந்தின அணி; மணி சிதறி வீழ்ந்தன;
பைந் துணர் மாலையின் பரிந்த, மேகலை;
நந்தினர், நகை ஒளி விளக்கம்; நங்கைமார்
சுந்தர வதனமும், மதிக்குத் தோற்றவே. 172

அரசனது தேவிமாரின் துயரம்

அறுபதினாயிரர் அரசன் தேவியர்,
மறு அறு கற்பினர், மழைக் கண்ணீரினர்,
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர்; திறந்த வாயினர்;
எறி திரைக் கடல் என இரங்கி ஏங்கினார். 173

கன்னி நல் மயில்களும், குயில் கணங்களும்,
அன்னமும், சிறை இழந்து அவனி சேர்ந்தன
என்ன, வீழ்ந்து உழந்தனர்—இராமன் அல்லது,
மன் உயிர்ப் புதல்வரை மற்றும் பெற்றிலார். 174

கிளையினும், நரம்பினும், நிரம்பும் கேழன,
அளவு இறந்து உயிர்க்க விட்டு அரற்றும் தன்மையால்,
தொளை படு குழலினோடு, யாழ்க்குத் தோற்றன—
இளையவர் அமுதினும் இனிய சொற்களே. 175

‘புகல் இடம், கொடு வனம் போலும்’ என்று, தம்
மகன்வயின் இரங்குறும் மகளிர் வாய்களால்,
அகல் மதில் நெடு மனை, அரத்த ஆம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்தது ஓர் பழனம் போன்றவே. 176

திடருடைக் குங்குமச் சேறும், சாந்தமும்,
இடை இடை வண்டல் இட்டு ஆரம் ஈர்த்தன;
மிடை முலைக் குவடு ஒரீஇ, மேகலைத் தடங்
கடலிடைப் புகுந்த, கண் கலுழி ஆறுஅரோ. 177

தண்டலைக் கோசலத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டனன் இரவியும், கமல வாள் முகம்—
விண் தலத்து உறையும் நல் வேந்தற்கு ஆயினும்,
உண்டு இடர் உற்ற போது என் உறுதன? 178

தாயரும், கிளைஞரும், சார்ந்துளார்களும்,
சேயரும், அணியரும், சிறந்த மாதரும்,
காய் எரி உற்றனர் அனைய கவ்வையர்;
வாயிலும் முன்றிலும் மறைய மொய்த்தனர். 179

இராமன் தன் மனையை நோக்கிச் செல்லுதல்

இரைத்தனர், இரைத்து எழுந்து ஏங்கி, எங்கணும்,
திரைப் பெருங் கடல் எனத் தொடர்ந்து பின் செல,
உரைப்பதை உணர்கிலன், ஒழிப்பது ஓர்கிலன்,
வரைப் புயத்து அண்ணல் தன் மனையை நோக்கினன். 180

தெருவில் செல்லும் இராமனைக் கண்டார் உற்ற வருத்தம்

நல் நெடு நளி முடி சூட, நல் மணிப்
பொன் நெடுந் தேரொடும் பவனி போனவன்,
துன் நெடுஞ் சீரையும் சுற்றி, மீண்டும், அப்
பொன் நெடுந் தெருவிடைப் போதல்மேயினன். 181

அந்தணர், அருந் தவர், அவனி காவலர்,
நந்தல் இல் நகருளார், நாட்டுளார்கள், தம்
சிந்தை என் புகல்வது? தேவர் உள்ளமும்
வெந்தனர், மேல் வரும் உறுதி வேண்டலார். 182

'அஞ்சன மேனி இவ் அழகற்கு எய்திய
வஞ்சனை கண்டபின், வகிர்ந்து நீங்கலா
நெஞ்சினும் வலிது உயிர்; நினைப்பது என் சில?
நஞ்சினும் வலிய, நம் நலம்' என்றார்—சிலர். 183

' ''மண்கொடு வரும்'' என, வழி இருந்தது, யாம்,
எண்கொடு சுடர் வனத்து எய்தல் காணவோ?
பெண் கொடுவினை செயப்பெற்ற நாட்டினில்,
கண்கொடு பிறத்தலும் கடை' என்றார்—சிலர். 184

'முழுவதே பிறந்து உலகு உடைய மொய்ம்பினேன்,
''உழுவை சேர் கானகத்து உறைவென் யான்'' என,
எழுவதே? எழுதல் கண்டு இருப்பதே? இருந்து,
அழுவதே? அழகிது எம் அன்பு!' என்றார்—சிலர். 185

'வலம் கடிந்து, ஏழையர் ஆய மன்னரை
நலம் கடிந்து, அறம் கெட, நயத்தியோ?' எனா,
குலம் கடிந்தான் வலி கொண்ட கொண்டலை,
'நிலம் கடிந்தாளொடு நிகர்' என்றார்—சிலர். 186

'திரு அரை சுற்றிய சீரை ஆடையன்,
பொரு அருந் துயரினன், தொடர்ந்து போகின்றான்,
இருவரைப் பயந்தவள் ஈன்ற கான்முளை
ஒருவனோ, இவற்கு இவ் ஊர் உறவு?' என்றார்—சிலர். 187

'முழுக் கலின் வலிய நம் மூரி நெஞ்சினை,
மழுக்களின் பிளத்தும்' என்று, ஓடுவார்; வழி
ஒழுக்கிய கண்ணின் நீர்க் கலுழி ஊற்றிடை
இழுக்கலில் வழுக்கி வீழ்ந்து, இடர் உற்றார்—சிலர். 188

பொன் அணி, மணி அணி, மெய்யின் போக்கினர்,
மின் என, மீன் என விலக்கி; மெய்யில் ஆம்
பல் நிறத் துகிலினைப் பறித்து நீக்கியே,
சின்ன நுண் துகிலினைச் செறிக்கின்றார்—சிலர். 189

நிறை மக உடையவர், நெறி செல் ஐம்பொறி
குறை மகக் குறையினும், கொடுப்பராம் உயிர்;
முறை மகன் வனம் புக, மொழியைக் காக்கின்ற
இறைமகன் திருமனம் இரும்பு' என்றார்—சிலர். 190

மாதர்களின் துயர நிலை

வாங்கிய மருங்குலை வருத்தும் கொங்கையர்,
பூங் கொடி ஒதுங்குவபோல், ஒதுங்கினர்;
ஏங்கிய குரலினர்; இணைந்த காந்தளின்
தாங்கிய செங் கை தம் தலையின்மேல் உளார். 191

தலைக் குவட்டு அயல் மதி தவழும் மாளிகை
நிலைக் குவட்டு இடை இடை நின்ற நங்கைமார்,
முலைக் குவட்டு இழி கணீர் ஆலி மொய்த்து உக,
மலைக் குவட்டு அயர்வுறும் மயிலின் மாழ்கினார். 192

மஞ்சு என அகிற் புகை வழங்கும் மாளிகை
எஞ்சல் இல் சாளரத்து, இரங்கும் இன் சொலார்
அஞ்சனக் கண்ணின் நீர் அருவி சோர்தர,
பஞ்சரத்து இருந்து அழும் கிளியின் பன்னினார். 193

நல் நெடுங் கண்களின் நான்ற நீர்த் துளி-
தன் நெடுந் தாரைகள் தளத்தின் வீழ்தலால்,
மன் நெடுங் குமரன்மாட்டு அழுங்கி, மாடமும்
பொன் நெடுங் கண் குழித்து, அழுவ போன்றவே. 194

மக்களை மறந்தனர் மாதர்; தாயரைப்
புக்க இடம் அறிந்திலர் புதல்வர்; பூசலிட்டு
உக்கனர்; உயங்கினர்; உருகிச் சோர்ந்தனர்—
துக்கம் நின்று அறிவினைச் சூறையாடவே. 195

காமரம் கனிந்தெனக் கனிந்த மென் மொழி
மா மடந்தையர் எலாம் மறுகு சேர்தலால்,
தே மரு நறுங் குழல் திருவின் நீங்கிய
தாமரை ஒத்தன—தவள மாடமே. 196

மழைக் குலம் புரை குழல் விரிந்து மண் உற,
குழைக் குல முகத்தியர் குழாங்கள் ஏங்கின—
இழைக் குலம் சிதறிட, ஏவுண்டு ஒய்வுறும்
உழைக் குலம் உழைப்பன ஒத்து, ஓர் பால் எலாம். 197

நகரின் பொலிவழிவு

கொடி அடங்கின மனைக் குன்றம்; கோ முரசு
இடி அடங்கின; முழக்கு இழந்த பல் இயம்;
படி அடங்கலும், நிமிர் பசுங் கண் மாரியால்,
பொடி அடங்கின, மதில் புறத்து வீதியே. 198

அட்டிலும் இழந்தன புகை; அகிற் புகை
நெட்டிலும் இழந்தன; நிறைந்த பால், கிளி
வட்டிலும் இழந்தன; மகளிர், வான் மணித்
தொட்டிலும் இழந்தன, மகவும் சோரவே. 199

ஒளி துறந்தன முகம், உயிர் துறந்தென;
துளி துறந்தன, முகில் தொகையும்; தூய மா
வளி துறந்தன; மதம் துறந்த யானையும்;
களி துறந்தன, மலர்க் கள் உண் வண்டுமே. 200

நிழல் பிரிந்தன குடை; நெடுங் கண் ஏழையர்
குழல் பிரிந்தன மலர்; குமரர் தாள் இணை
கழல் பிரிந்தன; சினக் காமன் வாளியும்
அழல் பிரிந்தன; துணை பிரிந்த, அன்றிலே. 201

தார் ஒலி நீத்தன, புரவி; தண்ணுமை
வார் ஒலி நீத்தன; மழையின் விம்முறும்
தேர் ஒலி நீத்தன, தெருவும்—தெண் திரை
நீர் ஒலி நீத்தன நீத்தம் போலவே. 202

முழவு எழும் ஒலி இல; முறையின் யாழ் நரம்பு
எழ எழும் ஒலி இல; இமைப்பு இல் கண்ணினர்
விழவு எழும் ஒலி இல; வேறும் ஒன்று இல,
அழ எழும் ஒலி அலது—அரச வீதியே. 203

தெள் ஒலிச் சிலம்புகள் சிலம்புபோல் மனை
நள் ஒலித்தில; நளிர்க் கலையும் அன்னவே;
புள் ஒலித்தில, புனல்; பொழிலும் அன்னவே;
கள் ஒலித்தில, மலர்; களிறும் அன்னவே. 204

செய்ம் மறந்தன புனல்; சிவந்த வாய்ச்சியர்
கைம் மறந்தன, பசுங் குழவி; காந்து எரி
நெய்ம் மறந்தன; நெறி அறிஞர் யாவரும்
மெய்ம் மறந்தனர்; ஒலி மறந்த, வேதமே. 205

ஆடினர் அழுதனர்; அமுத ஏழ் இசை
பாடினர் அழுதனர்; பரிந்த கோதையர்,
ஊடினர் அழுதனர்; உயிரின் அன்பரைக்
கூடினர் அழுதனர்—குழாம் குழாம்கொடே. 206

நீட்டில, களிறு கை நீரின்; வாய் புதல்
பூட்டில, புரவிகள்; புள்ளும், பார்ப்பினுக்கு
ஈட்டில இரை; புனிற்று ஈன்ற கன்றையும்
ஊட்டில, கறவை; நைந்து உருகிச் சோர்ந்தவே. 207

மாந்தர்தம் மொய்ம்பினின், மகளிர் கொங்கை ஆம்
ஏந்து இளநீர்களும், வறுமை எய்தின;
சாந்து அயர் மகிழ்நர்தம் முடியில், தையலார்
கூந்தலின், வறுமைய மலரின் கூலமே. 208

ஓடை நல் அணி முனிந்தன, உயர் களிறு; உச்சிச்
சூடை நல் அணி முனிந்தன, தொடர் மனை; கொடியின்
ஆடை நல் அணி முனிந்தன, அம் பொன் செய் இஞ்சி;
பேடை நல் அணி முனிந்தன, மென் நடைப் புறவம். 209

'திக்கு நோக்கிய தீவினைப் பயன்' எனச் சிந்தை
நெக்கு நோக்குவோர், 'நல்வினைப் பயன்' என நேர்வோர்,
பக்கம் நோக்கல் என்? பருவரல் இன்பம் என்று இரண்டும்
ஒக்க நோக்கிய யோகரும், அருந் துயர் உழந்தார். 210

ஓவு இல் நல் உயிர் உயிர்ப்பினோடு உடல் பதைத்து உலைய,
மேவு நல் அழகு எழில் கெட, விம்மல் நோய் விம்ம,
தாவு இல் ஐம்பொறி மறுகுற, தயரதன் என்ன,
ஆவி நீக்கின்றது ஒத்தது—அவ் அயோத்தி மா நகரம். 211

சீதையின் உறையுளுக்கு இராமன் போய்ச் சேர்தல்

உயங்கி அந் நகர் உலைவுற, ஒருங்கு, உழைச்சுற்றம்
மயங்கி ஏங்கினர், வயின்வயின் வரம்பு இலர் தொடர,
இயங்கு பல் உயிர்க்கு ஓர் உயிர் என நின்ற இராமன்
தயங்கு பூண் முலைச் சானகி இருந்துழிச் சார்ந்தான். 212

சீதை துணுக்கமுற்று எழுதல்

அழுது, தாயரோடு அருந் தவர், அந்தணர், அரசர்,
புழுதி ஆடிய மெய்யினர், புடை வந்து பொரும,
பழுது சீரையின் உடையினன் வரும்படி பாரா,
எழுது பாவை அன்னாள், மனத் துணுக்கமொடு எழுந்தாள். 213

மாமியர் சீதையைத் தழுவி வருந்துதலும், சீதை, 'உற்றது என்?' என இராமனை வினாதலும்

எழுந்த நங்கையை, மாமியர் தழுவினர்; ஏங்கிப்
பொழிந்த உண் கண் நீர்ப் புதுப் புனல் ஆட்டினர்; புலம்ப
அழிந்த சிந்தையள் அன்னமும், 'இன்னது' என்று அறியாள்;
வழிந்த நீர் நெடுங் கண்ணினள், வள்ளலை நோக்கி, 214

'பொன்னை உற்ற பொலங் கழலோய்! புகழ்-
மன்னை உற்றது உண்டோ, மற்று இவ் வன் துயர்
என்னை உற்றது? இயம்பு' என்று, இறைஞ்சினாள்—
மின்னை உற்ற நடுக்கத்து மேனியாள். 215

இராமனது மறுமொழி

'பொரு இல் எம்பி புவி புரப்பான்; புகழ்
இருவர் ஆணையும் ஏந்தினென்; இன்று போய்,
கருவி மா மழைக் கல்-தடம் கண்டு, நான்
வருவென் ஈண்டு; வருந்தலை நீ' என்றான். 216

'நீ வருந்தலை; நீங்குவென் யான்' என்பது கேட்ட சீதையின் வருத்தம்

நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்றான் என்றும்,
மேய மண் இழந்தான் என்றும், விம்மலள்;
'நீ வருந்தலை; நீங்குவென் யான்' என்ற
தீய வெஞ் சொல் செவி சுடத் தேம்புவாள். 217

'துறந்து போம்' எனச் சொற்ற சொல் தேறுமோ—
உறைந்த பாற்கடற் சேக்கை உடன் ஒரீஇ,
அறம் திறம்பல் கண்டு ஐயன் அயோத்தியில்
பிறந்த பின்பும், பிரியலள் ஆயினள்? 218

அன்ன தன்மையள், 'ஐயனும், அன்னையும்,
சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே;
என்னை, என்னை "இருத்தி'' என்றான்?' என,
உன்ன, உன்ன, உயிர் உமிழா நின்றாள். 219

'கானத்தின் வெம்மையை உன் கால்கள் தாங்கா' என்றான் இராமன்

'வல் அரக்கரின் மால் வரை போய் விழுந்து,
அல் அரக்கின் உருக்கு அழல் காட்டு அதர்க்
கல் அரக்கும் கடுமைய அல்ல—நின்
சில் அரக்குண்ட சேவடிப் போது' என்றான். 220

'நின் பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங் காடு?' என்றாள் சீதை

'பரிவு இகந்த மனத்து ஒரு பற்று இலாது
ஒருவுகின்றனை; ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டையது? ஈண்டு, நின்
பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங் காடு?' என்றாள். 221

சீதையின் கருத்தை மறுக்க மனம் இன்றி, இராமன் சிந்தனையில் ஆழ்தல்

அண்ணல், அன்ன சொல் கேட்டனன்; அன்றியும்,
உள் நிவந்த கருத்தும் உணர்ந்தனன்;
கண்ணின் நீர்க் கடல் கைவிட நேர்கிலன்,
எண்ணுகின்றனன், 'என் செயற்பாற்று?' என, 222

அப்போது, சீதை மரவுரி உடுத்து, இராமனது அருகில் வந்து நிற்றல்

அனைய வேலை, அக மனை எய்தினள்;
புனையும் சீரம் துணிந்து புனைந்தனள்;
நினைவின், வள்ளல் பின் வந்து, அயல் நின்றனள்—
பனையின் நீள் கரம் பற்றிய கையினள். 223

சீதையின் செயலைக் கண்டோர் வருந்துதல்

ஏழைதன் செயல் கண்டவர் யாவரும்,
வீழும் மண்ணிடை வீழ்ந்தனர்; வீந்திலர்;
வாழும் நாள் உள என்றபின் மாள்வரோ?—
ஊழி பேரினும் உய்குநர் உய்வரே! 224

தாயர், தவ்வையர், தன் துணைச் சேடியர்,
ஆயம் மன்னிய அன்பினர், என்று இவர்
தீயில் மூழ்கினர் ஒத்தனர்; செங்கணான்
தூய தையலை நோக்கினன், சொல்லுவான்: 225

'பின் விளைவு கருதாது உடன் வருதல் இடர் தரும்' என்ற இராமனுக்குச் சீதையின் மறுமொழி

'முல்லையும் கடல் முத்தும் எதிர்ப்பினும்,
வெல்லும் வெண் நகையாய்! விளைவு உன்னுவாய்-
அல்லை; போத அமைந்தனை ஆதலின்,
எல்லை அற்ற இடர் தருவாய்' என்றான். 226

கொற்றவன் அது கூறலும், கோகிலம்
செற்றது அன்ன குதலையள் சீறுவாள்,
'உற்று நின்ற துயரம் இது ஒன்றுமே?
என்-துறந்தபின், இன்பம் கொலாம்?' என்றாள். 227

சீதையுடனும் இளவலுடனும் இராமன் தெருவில் ஏகுதல்

சீரை சுற்றித் திருமகள் பின் செல,
மூரி விற் கை இளையவன் முன் செல,
காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்ட, அவ்
ஊரை உற்றது உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ? 228

நகர மாந்தர் இராமனைப் பின் தொடர்தல்

ஆரும் பின்னர் அழுது அவலித்திலர்;
சோரும் சிந்தையர், யாவரும் சூழ்ந்தனர்;
'வீரன்முன் வனம் மேவுதும் யாம்' என,
போரென்று ஒல்லொலி கைம்மிகப் போயினர். 229

தந்தையின் மாளிகை சென்று, தாயரைக் கும்பிட்டு, மன்னனை ஆற்றுமாறு கூறுதல்

தாதை வாயில் குறுகினன் சார்தலும்,
கோதை வேலவன் தாயரைக் கும்பிடா,
'ஆதி மன்னனை ஆற்றுமின் நீர்' என்றான்;
மாதராரும் விழுந்து மயங்கினர். 230

தாய்மார் வாழ்த்துதல்

வாழ்த்தினர், தம் மகனை, மருகியை,
ஏத்தினர், இளையோனை; வழுத்தினர்,
'காத்து நல்குமின், தெய்வதங்காள்!' என்றார்—
நாத் தழும்ப அரற்றி நடுங்குவார். 231

முன்னர் நின்ற முனிவனை வணங்கி, மூவரும் தேர் ஏறிச் செல்லுதல்

அன்ன தாயர் அரிதின் பிரிந்தபின்,
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழா,
தன்னது ஆர் உயிர்த் தம்பியும், தாமரைப்
பொன்னும், தானும், ஓர் தேர்மிசைப் போயினன். 232

5. சுமந்திரன் மீட்சிப் படலம்

யாவரும் தொடர்ந்து வர, இராமன் தேரில் செல்லுதல்

ஏவிய குரிசில்பின் யாவர் ஏகிலார்?
மா இயல் தானை அம் மன்னை நீங்கலாத்
தேவியர் தவிர்ந்தனர்; தெய்வ மா நகர்
ஓவியம் ஒழிந்தன, உயிர் இலாமையால். 1

கைகள் நீர் பரந்து, கால் தொடர, கண் உகும்
வெய்ய நீர் வெள்ளத்து மெள்ளச் சேறலால்,
உய்ய, ஏழ் உலகும் ஒன்று ஆன நீர் உழல்
தெய்வ மீன் ஒத்தது—அச் செம் பொன் தேர்அரோ! 2

சூரியன் மறைய, இருள் பரவுதலும், நட்சத்திரங்கள் விளங்குதலும்

மீன் பொலிதர, வெயில் ஒதுங்க, மேதியோடு
ஆன் புக, கதிரவன் அத்தம் புக்கனன்—
'கான் புகக் காண்கிலேன்' என்று, கல்லிடைத்
தான் புக முடுகினன் என்னும் தன்மையான். 3

பகுத்த வான் மதி கொடு பதுமத்து அண்ணலே
வகுத்த வாள் நுதலியர் வதன ராசிபோல்,
உகுத்த கண்ணீரினின் ஒளியும் நீங்கிட,
முகிழ்த்து, அழகு இழந்தன, முளரி ஈட்டமே. 4

அந்தியில் வெயில் ஒளி அழிய, வானகம்,
நந்தல் இல் கேகயன் பயந்த நங்கைதன்,
மந்தரை உரை எனும் கடுவின் மட்கிய
சிந்தையின் இருண்டது, செம்மை நீங்கியே. 5

பரந்து மீன் அரும்பிய பசலை வானகம்,
அரந்தை இல் முனிவரன் அறைந்த சாபத்தால்,
நிரந்தரம் இமைப்பு இலா நெடுங் கண் ஈண்டிய
புரந்தரன் உரு எனப் பொலிந்தது, எங்குமே. 6

இராமன் ஒரு சோலையை அடைந்து, முனிவருடன் உறைதல்

திரு நகர்க்கு ஓசனை இரண்டு சென்று, ஒரு
விரை செறி சோலையை விரைவின் எய்தினன்;
இரதம்நின்று இழிந்து, பின், இராமன், இன்புறும்
உரை செறி முனிவரோடு உறையும் காலையே, 7

உடன் வந்த வேந்தரும் பிறரும் சோலையைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களில் தங்குதல்

வட்டம் ஓர் ஓசனை வளைவிற்றாய், நடு
எள்தனை இடவும் ஓர் இடம் இலாவகை,
புள் தகு சோலையின் புறத்தைச் சூழ்ந்து, தாம்
விட்டிலர் குரிசிலை வேந்தர், வேறுளோர். 8

குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்தில்,
பயின்று உயர் வாலுகப் பரப்பில், பைம் புலில்,
வயின்தொறும் வைகினர்; ஒன்றும் வாய் மடுத்து
அயின்றிலர்; துயின்றிலர்; அழுது விம்மினார். 9

பலரும் துயில்கொள்ளுதல்

வாவி விரி தாமரையின் மா மலரின் வாசக்
காவி விரி நாள் மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார்,
ஆவி விரி பால் நுரையின் ஆடை அணை ஆக,
நாவி விரி கூழை இள நவ்வியர் துயின்றார். 10

பெரும் பகல் வருந்தினர், பிறங்கு முலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொரும் செவிலி மங்கையர் குறங்கில்,
அரும்பு அனைய கொங்கை, அயில் அம்பு அனைய உண் கண்,
கரும்பு அனைய செஞ்சொல் நவில், கன்னியர் துயின்றார். 11

பூ அகம் நிறைந்த புளினத் திரள்கள்தோறும்,
மா வகிரின் உண் கணார் மடப் பிடியின் வைக,
சேவகம் அமைந்த சிறு கண் கரிகள் என்ன,
தூ அகல் இல் குந்த மற மைந்தர்கள் துயின்றார். 12

மாக மணி வேதிகையில், மாதவி செய் பந்தல்,
கேகய நெடுங் குலம் எனச் சிலர் கிடந்தார்;
பூக வனம்ஊடு, படுகர்ப் புளின முன்றில்,
தோகை இள அன்ன நிரையின் சிலர் துயின்றார். 13

சம்பக நறும் பொழில்களில், தருண வஞ்சிக்
கொம்பு அழுது ஒசிந்தன என, சிலர் குழைந்தார்;
வம்பு அளவு கொங்கையொடு, வாலுகம் வளர்க்கும்
அம் பவள வல்லிகள் எனச் சிலர் அசைந்தார்; 14

தகவும் மிகு தவமும் இவை தழுவ, உயர் கொழுநர்
முகமும் அவர் அருளும் நுகர்கிலர்கள், துயர் முடுக,
அகவும் இள மயில்கள், உயிர் அலசியன அனையார்,
மகவு முலை வருட, இள மகளிர்கள் துயின்றார். 15

குங்கும மலைக் குளிர் பனிக் குழுமி என்ன,
துங்க முலையில் துகள் உற, சிலர் துயின்றார்;
அங்கை அணையில், பொலிவு அழுங்க, முகம் எல்லாம்
பங்கயம் முகிழ்த்தன என, சிலர் படிந்தார். 16

சுமந்திரனை இராமன் அழைத்து, தேரை நகருக்குத் திருப்பிச் செல்லுமாறு கூறுதல்

ஏனையரும் இன்னணம் உறங்கினர்; உறங்கா
மானவனும், மந்திரி சுமந்திரனை, 'வா' என்று,
'ஊனம் இல் பெருங் குணம் ஒருங்கு உடைய உன்னால்
மேல் நிகழ்வது உண்டு; அ(வ்) உரை கேள்' என விளம்பும்: 17

'பூண்ட பேர் அன்பினரைப் போக்குவது அரிது; போக்காது,
ஈண்டுநின்று ஏகல் பொல்லாது; எந்தை! நீ இரதம் இன்னே
தூண்டினை மீள்வது ஆக்கின், சுவட்டை ஓர்ந்து, என்னை, ''அங்கே
மீண்டனன்'' என்ன மீள்வர்; இது நின்னை வேண்டிற்று' என்றான். 18

'வெறுந் தேருடன் சென்று, யாது கூறுவேன்!' எனச் சுமந்திரன் வருந்துதல்

செவ்விய குரிசில் கூற, தேர் வலான் செப்புவான், 'அவ்
வெவ்விய தாயின், தீய விதியினின் மேலன் போலாம்;
இவ் வயின் நின்னை நீக்கி, இன் உயிர் தீர்ந்தேன்அல்லேன்;
அவ் வயின் அனைய காண்டற்கு அமைதலால் அளியன்' என்றான். 19

'தேவியும் இளவலும் தொடர, செல்வனைப்
பூ இயல் கானகம் புக உய்த்தேன் என்கோ?
கோவினை உடன் கொடு குறுகினேன் என்கோ?
யாவது கூறுகேன், இரும்பின் நெஞ்சினேன்? 20

' ''தாருடை மலரினும் ஒதுங்கத் தக்கிலா
வாருடை முலையொடும், மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன், பழைய நண்பினேன்,
தேரிடை வந்தனென், தீது இலேன்'' என்கோ? 21

'வன் புலக் கல் மன மதி இல் வஞ்சனேன்,
என்பு உலப்புற உடைந்து இரங்கும் மன்னன்பால்,
உன் புலக்கு உரிய சொல் உணர்த்தச் செல்கெனோ?
தென்புலக் கோமகன் தூதின் செல்கெனோ? 22

' ''நால் திசை மாந்தரும், நகர மாக்களும்,
தேற்றினர் கொணர்வர் என் சிறுவன்தன்னை'' என்று
ஆற்றின அரசனை, ஐய! வெய்ய என்
கூற்று உறழ் சொல்லினால், கொலை செய்வென்கொலோ? 23

' ''அங்கிமேல் வேள்வி செய்து அரிதின் பெற்ற நின்
சிங்க ஏறு அகன்றது'' என்று உணர்த்தச் செல்கெனோ?
எங்கள் கோமகற்கு, இனி, என்னின், கேகயன்
நங்கையே கடைமுறை நல்லள் போலுமால்!' 24

முடிவுற, இன்னன மொழிந்த பின்னரும்,
அடி உறத் தழுவினன், அழுங்கு பேர் அரா
இடி உறத் துவளுவது என்னும் இன்னலன்;
படி உறப் புரண்டனன்; பலவும் பன்னினான். 25

பெருந் துயரால் பூமியில் புரண்ட சுமந்திரனை இராமன் எடுத்து அணைத்து, பேசுதல்

தடக் கையால் எடுத்து, அவன்-தழுவி, கண்ண நீர்
துடைத்து, வேறு இருத்தி, மற்று இனைய சொல்லினான்—
அடக்கும் ஐம் பொறியொடு கரணத்து அப்புறம்
கடக்கும் வால் உணர்வினுக்கு அணுகும் காட்சியான். 26

'பிறத்தல் என்று உற்றபின் பெறுவ யாவையும்
திறத்துளி உணர்வது ஓர் செம்மை உள்ளத்தாய்!
புறத்துறு பெரும் பழி பொது இன்று எய்தலும்,
அறத்தினை மறத்தியோ, அவலம் உண்டு எனா? 27

'முன்பு நின்று இசை நிறீஇ, முடிவு முற்றிய
பின்பும் நின்று, உறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்,
இன்பம் வந்து உறும்எனின் இனியதாய், இடைத்
துன்பம் வந்து உறும்எனின், துறக்கல் ஆகுமோ? 28

'நிறப் பெரும் படைக்கலம் நிறத்தின் நேர் உற,
மறப் பயன் விளைத்திடல் வன்மை அன்றுஅரோ;
இறப்பினும், திரு எலாம் இழப்ப எய்தினும்,
துறப்பிலர் அறம் எனல் சூரர் ஆவதே. 29

'கான்புறம் சேறலில் அருமை காண்டலால்,
வான் பிறங்கிய புகழ் மன்னர் தொல் குலம்,
யான் பிறந்து, அறத்தினின்று இழுக்கிற்று என்னவோ?—
ஊன் திறந்து உயிர் குடித்து உழலும் வேலினாய்! 30

' ''வினைக்கு அரு மெய்ம்மையின் வனத்துள் விட்டனன்,
மனக்கு அரும் புதல்வனை'' என்றல் மன்னவன்-
தனக்கு அருந் தவம்; அது தலைக்கொண்டு ஏகுதல்
எனக்கு அருந் தவம்; இதற்கு இரங்கல், எந்தை! நீ. 31

'முந்தினை முனிவனைக் குறுகி, முற்றும் என்
வந்தனை முதலிய மாற்றம் கூறி, பின்
எந்தையை அவனொடும் எய்தி ஆண்டு, ''என
சிந்தனை உணர்த்துதி'' என்று, செப்புவாய். 32

'முனிவனை, எம்பியை, ''முறையில் நின்று, அரும்
புனித வேதியர்க்கும், மேல் உறை புத்தேளிர்க்கும்,
இனியன இழைத்தி'' என்று இயம்பி, ''எற் பிரி
தனிமையும் தீர்த்தி'' என்று உரைத்தி, தன்மையால். 33

' ''வெவ்வியது, அன்னையால் விளைந்தது, ஈண்டு ஒரு
கவ்வை என்று இறையும் தன் கருத்தின் நோக்கலன்,
எவ் அருள் என்வயின் வைத்தது, இன் சொலால்,
அவ் அருள் அவன்வயின் அருளுக!'' என்றியால். 34

'வேண்டினென் இவ் வரம் என்று, மேலவன்
ஈண்டு அருள் எம்பிபால் நிறுவி, ஏகினை,
பூண்ட மா தவனொடும் கோயில் புக்கு, எனது
ஆண் தகை வேந்தனை அவலம் ஆற்றி, பின், 35

'''ஏழ்-இரண்டு ஆண்டும் நீத்து, ஈண்ட வந்து உனைத்
தாழ்குவென் திருவடி; தப்பிலேன்'' எனச்
சூழி வெங் களிற்று இறைதனக்குச் சோர்வு இலா
வாழி மா தவன் சொலால் மனம் தெருட்டுவாய். 36

'முறைமையால் எற் பயந்தெடுத்த மூவர்க்கும்
குறைவு இலா என் நெடு வணக்கம் கூறி, பின்
இறைமகன் துயர் துடைத்து இருத்தி, மாடு' என்றான்—
மறைகளை மறைந்து போய் வனத்துள் வைகுவான். 37

சீதையைச் சுமந்திரன் நோக்க, அவள் சொன்ன செய்தி

'ஆள்வினை, ஆணையின் திறம்பல் அன்று' எனா,
தாள்முதல் வணங்கிய தனித் திண் தேர் வலான்,
'ஊழ்வினை வசத்து உயிர் நிலை' என்று உன்னுவான்,
வாள்விழிச் சனகியை வணங்கி நோக்கினான். 38

அன்னவள் கூறுவாள், 'அரசர்க்கு, அத்தையர்க்கு,
என்னுடை வணக்கம் முன் இயம்பி, யானுடைப்
பொன் நிறப் பூவையும், கிளியும், போற்றுமின்
என்ன, மற்று எங்கையர்க்கு இயம்புவாய்' என்றாள். 39

இராமன் தேற்றவும், சுமந்திரன் பொருமி விம்முதல்

தேர் வலான், அவ் உரை கேட்டு, 'தீங்கு உறின்
யார் வலார்? உயிர் துறப்பு எளிது அன்றே?' எனாப்
போர் வலான் தடுக்கவும், பொருமி விம்மினான்—
சோர்வு இலாள் அறிகிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான். 40

இராமனிடம் விடை பெற்ற சுமந்திரன் இலக்குவனிடம், 'கூறுவது யாது?' எனல்

ஆறினன்போல் சிறிது அவலம், அவ் வழி,
வேறு இலா அன்பினான், 'விடை தந்தீக' எனா
ஏறு சேவகன்-தொழுது, இளைய மைந்தனை,
'கூறுவது யாது?' என, இனைய கூறினான்: 41

இலக்குவன் மறுமொழி

'உரைசெய்து எம் கோமகற்கு உறுதி ஆக்கிய
தரை கெழு திருவினைத் தவிர்த்து, மற்று ஒரு
விரை செறி குழலிமாட்டு அளித்த மெய்யனை
அரைசன் என்று இன்னம் ஒன்று அறையற்பாலதோ? 42

'கானகம் பற்றி நல் புதல்வன் காய் உண,
போனகம் பற்றிய பொய் இல் மன்னற்கு, இங்கு
ஊனகம் பற்றிய உயிர்கொடு, இன்னும் போய்
வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறு' என்றான். 43

'மின்னுடன் பிறந்த வாள் பரத வேந்தற்கு, ''என்
மன்னுடன் பிறந்திலென்; மண்கொண்டு ஆள்கின்றான்-
தன்னுடன் பிறந்திலென்; தம்பி முன் அலென்;
என்னுடன் பிறந்த யான் வலியென்'' என்றியால். 44

'சீரியன அல்லன செப்பாதே' என்று இளவலை இராமன் அடக்க, சுமந்திரன்
தேரைத் திருப்பி ஓட்டிச் செல்லுதல்

ஆரியன் இளவலை நோக்கி, 'ஐய! இச்
சீரிய அல்லன செப்பல்' என்றபின்,
பாரிடை வணங்கினன், பரியும் நெஞ்சினன்;
தேரிடை வித்தகன் சேறல் மேயினான். 45

கூட்டினன் தேர்ப் பொறி; கூட்டி, கொள்முறை
பூட்டினன் புரவி; அப் புரவி போம் நெறி
காட்டினன்; காட்டி, தன் கல்வி மாட்சியால்
ஓட்டினன், ஒருவரும் உணர்வுறாமலே. 46

இராமன் முதலிய மூவரும் இரவில் வழி நடத்தல்

தையல்தன் கற்பும், தன் தகவும், தம்பியும்,
மை அறு கருணையும், உணர்வும், வாய்மையும்,
செய்ய தன் வில்லுமே, சேமமாகக் கொண்டு,
ஐயனும் போயினான், அல்லின் நாப்பணே. 47

6. தயரதன் மோட்சப் படலம்

சந்திரன் தோன்றி ஒளி செய்ய, நிலவொளியில் மூவரும் செல்லல்

பொய் வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை அரக்கரைப் பொருந்தி, அன்னார்
செய் வினைக்கு உதவும் நட்பால் செல்பவர்த் தடுப்பது ஏய்க்கும்,
மை குழைத்தெனவே வந்து வயங்கு, இருள் துரக்க, வானம்
கைவிளக்கு எடுத்ததுஎன்ன, வந்தது—கடவுள் திங்கள். 1

மருமத்துத் தன்னை ஊன்றும் மறக் கொடும் பாவம் தீர்க்கும்
உரும் ஒத்த சிலையினோரை ஒருப்படுத்து உதவி நின்ற
கருமத்தின் விளைவை உன்னி, களிப்பொடு காண வந்த
தருமத்தின் வதனம் என்னப் பொலிந்தது—தனி வெண் திங்கள். 2

காம்பு உயர் கானம் செல்லும் கரியவன் வறுமை நோக்கி,
தேம்பின குவிந்தபோலும் செங்கழுநீரும்; சேரைப்
பாம்பின தலைய ஆகிப் பரிந்தன, குவிந்து சாய்ந்த,
ஆம்பலும்; என்றபோது, நின்ற போது அலர்வது உண்டோ? 3

அஞ்சனக் குன்றம் அன்ன அழகனும், அழகன்தன்மேல்
எஞ்சல் இல் பொன் போர்த்தன்ன இளவலும், இந்து என்பான்
வெஞ் சிலைப் புருவத்தாள்தன் மெல் அடிக்கு ஏற்ப, வெண் நூல்
பஞ்சு இடைப் படுத்தாலென்ன வெண் நிலாப் பரப்ப, போனார். 4

சிறுகு இடை வருந்தக் கொங்கை ஏந்திய செல்வம் என்னும்
நெறி இருங் கூந்தல் நங்கை சீறடி, நீர்க் கொப்பூழின்
நறியன, தொடர்ந்து சென்று நடத்தலின், 'நவையின் நீங்கும்
உறு வலி, அன்பின் ஊங்கு ஒன்று உண்டு' என உணர்வது உண்டோ? 5

சூரியன் உதிக்கும் முன், மூவரும் தென் திசையில் இரண்டு யோசனை சென்றனர்

பரிதி வானவனும், கீழ்பால் பரு வரை பற்றுமுன்னம்,
திருவின் நாயகனும், தென்பால் யோசனை இரண்டு சென்றான்;
அருவி பாய் கண்ணும், புண்ணாய் அழிகின்ற மனமும், தானும்,
துரித மான் தேரில் போனான் செய்தது சொல்லலுற்றாம். 6

ஐந்து நாழிகைக்குள் சுமந்திரன் அயோத்தி சென்று, முனிவனிடம்
செய்தி சொல்லுதல்

கடிகை ஓர் இரண்டு மூன்றில், கடி மதில் அயோத்தி கண்டான்;
அடி இணை தொழுதான், ஆதி முனிவனை; அவனும், உற்ற
படி எலாம் கேட்டு, நெஞ்சில் பருவரல் உழந்தான்; முன்னே
முடிவு எலாம் உணர்ந்தான், 'அந்தோ! முடிந்தனன், மன்னன்' என்றான். 7

வசிட்டன் சுமந்திரனோடு மன்னனை அணுகுதல்

'நின்று உயர் பழியை அஞ்சி நேர்ந்திலன் தடுக்க, வள்ளல்;
ஒன்றும் நான் உரைத்தல் நோக்கான், தருமத்திற்கு உறுதி பார்ப்பான்;
வென்றவர் உளரோ மேலை விதியினை?' என்று விம்மி,
பொன் திணி மன்னன் கோயில் சுமந்திரனோடும் போனான். 8

'தேர் கொண்டு வள்ளல் வந்தான்' என்று தம் சிந்தை உந்த,
ஊர் கொண்ட திங்கள் என்ன மன்னனை உழையர் சுற்றி,
கார் கொண்ட மேனியானைக் கண்டிலர்; கண்ணில், வற்றா
நீர் கொண்ட நெடுந் தேர்ப் பாகன் நிலை கண்டே, நிலையின் தீர்ந்தார்.

'இரதம் வந்தது' என்பது கேட்டதும், தயரதன் கண் விழித்து, 'இராமன் வந்தானோ?' எனல்

'இரதம் வந்து உற்றது' என்று, ஆங்கு யாவரும் இயம்பலோடும்,
வரதன் வந்துற்றான் என்ன, மன்னனும் மயக்கம் தீர்ந்தான்;
புரை தபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி,
விரத மா தவனைக் கண்டான், 'வீரன் வந்தனனோ?' என்றான். 10

வசிட்டன் வாய் பேசாது ஏங்கி அகல, தேர்ப் பாகனை அழைத்துச் செய்தி உணர்ந்ததும் மன்னன் ஆவி நீத்தல்

'இல்லை' என்று உரைக்கலாற்றான் ஏங்கினன், முனிவன் நின்றான்;
வல்லவன் முகமே, 'நம்பி வந்திலன்' என்னும் மாற்றம்
சொல்லலும், அரசன் சோர்ந்தான்; துயர் உறு முனிவன், 'நான் இவ்
அல்லல் காண்கில்லேன்' என்னா, ஆங்கு நின்று அகலப் போனான். 11

நாயகன், பின்னும், தன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி, 'நம்பி
சேயனோ? அணியனோ?' என்று உரைத்தலும், தேர் வலானும்,
'வேய் உயர் கானில், தானும், தம்பியும், மிதிலைப் பொன்னும்,
போயினன்' என்றான்; என்ற போழ்தத்தே ஆவி போனான். 12

[இந்திரன் முதல்வராய கடவுளர் யாரும் ஈண்டி,
சந்திரன் அனையது ஆங்கு ஓர் மானத்தின் தலையில் தாங்கி,
'வந்தனன், எந்தை தந்தை!' என மனம் களித்து, வள்ளல்
உந்தியான் உலகின் உம்பர் மீள்கிலா உலகத்து உய்த்தார்.] 13

தயரதன் மாண்டமை அறிந்து, கோசலை வருந்திப் புலம்புதல்

'உயிர்ப்பு இலன், துடிப்பும் இல்லன்' என்று உணர்ந்து, உருவம் தீண்டி,
அயிர்த்தனள் நோக்கி, மன்னற்கு ஆர் உயிர் இன்மை தேறி,
மயில் குலம் அனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தாள்—
வெயில் சுடு கோடைதன்னில் என்பு இலா உயிரின் வேவாள். 14

இருந்த அந்தணனோடு எல்லாம் ஈன்றவன்தன்னை ஈனப்
பெருந் தவம் செய்த நங்கை, கணவனைப் பிரிந்து, தெய்வ
மருந்து இழந்தவரின் விம்மி, மணி பிரி அரவின் மாழ்கி,
அருந் துணை இழந்த அன்றிற் பெடை என, அரற்றலுற்றாள்: 15

'தானே! தானே! தஞ்சம் இலாதான், தகைவு இல்லான்,
போனான்! போனான்! எங்களை நீத்து, இப்பொழுது' என்னா,
வான் நீர் சுண்டி மண் அற வற்ற, மறுகுற்ற
மீனே என்ன, மெய் தடுமாறி விழுகின்றாள். 16

'ஒன்றோ, நல் நாட்டு உய்க்குவர் ; இந் நாட்டு உயிர் காப்பார்
அன்றோ? மக்கள் பெற்று உயிர் வாழ்வார்க்கு அவம் உண்டோ?
இன்றே வந்து, ஈண்டு, ''அஞ்சல்'' எனாது, எம் மகன் என்பான்,
கொன்றான் அன்றோ தந்தையை?' என்றாள் குலைகின்றாள். 17

'நோயும் இன்றி, நோன் கதிர் வாள், வேல், இவை இன்றி,
மாயும் தன்மை மக்களின் ஆக; மற மன்னன்
காயும் புள்ளிக் கற்கடம், நாகம், கனி வாழை,
வேயும், போன்றான்' என்று மயங்கா விழுகின்றாள். 18

'வடித் தாழ் கூந்தற் கேகயன் மாதே! மதியாலே
பிடித்தாய் வையம்; பெற்றனை பேரா வரம்; இன்னே
முடித்தாய் அன்றே மந்திரம்?' என்றாள்—முகில்வாய் மின்
துடித்தாலென்ன, மன்னவன் மார்பில் துவள்கின்றாள். 19

'அருந் தேரானைச் சம்பரனைப் பண்டு அமர் வென்றாய்;
இருந்தார், வானோர், உன் அருளாலே இனிது; அன்னார்
விருந்து ஆகின்றாய்' என்றனள்—வேழத்து அரசு ஒன்றைப்
பிரிந்தே துன்பத்து ஆழ் பிடி என்னப் பிணியுற்றாள். 20

'வேள்விச் செல்வம் துய்த்திகொல்? மெய்ம்மைத் துறை மேவும்
சூழ்வின் செல்வம் துய்த்திகொல்? தோலா மனு நூலின்
வாழ்வுச் செல்வம் துய்த்திகொல்மன்?' என்றனள்—வானோர்
கேள்விச் செல்வம் துய்க்க வயிற்று ஓர் கிளை தந்தாள். 21

கோசலையும் சுமித்திரையும் புலம்புகையில், அறுபதினாயிரம் தேவிமாரும்
வந்து கூடி வருந்துதல்

ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி அன்ன பன்னி அழுது அரற்ற,
தோழி அன்ன சுமித்திரையும் துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர,
ஊழி திரிவது எனக் கோயில் உலையும்வேலை, மற்று ஒழிந்த
மாழை உண் கண் தேவியரும், மயிலின் குழாத்தின் வந்து இரைத்தார்.

துஞ்சினானை, தம் உயிரின் துணையை, கண்டார்; துணுக்குற்றார்;
நஞ்சு நுகர்ந்தார் என உடலம் நடுங்காநின்றார்; என்றாலும்,
அஞ்சி அழுங்கி விழுந்திலரால்;—அன்பின் தறுகண் பிறிது உண்டோ?—
வஞ்சம் இல்லா மனத்தானை வானில் தொடர்வான் மனம் வலித்தார்.

அளம் கொள் அளக்கர் இரும் பரப்பில், அண்டர் உலகில், அப்புறத்தில்
விளங்கும் மாதர், 'கற்பினார், இவரின் யாரே!' என, நின்றார்;
களங்கம் நீத்த மதி முகத்தார்; கான வெள்ளம் கால் கோப்ப,
துளங்கல் இல்லாத் தனிக் குன்றில் தொக்க மயிலின் சூழ்ந்து இருந்தார்.

கைத்த சொல்லால் உயிர் இழந்தும், புதல்வற் பிரிந்தும், கடை ஓட
மெய்த்த வேந்தன் திரு உடம்பைப் பிரியார் பற்றி விட்டிலரால்;
பித்த மயக்கு ஆம் சுறவு எறியும் பிறவிப் பெரிய கடல் கடக்க,
உய்த்து மீண்ட நாவாயில், தாமும் போவார் ஒக்கின்றார். 25

சுமந்திரன் சென்று செய்தி சொல்ல, வசிட்ட முனிவன் வந்து வருந்துதல்

மாதரார்கள் அறுபதினாயிரரும் உள்ளம் வலித்து இருப்ப,
கோது இல் குணத்துக் கோசலையும் இளைய மாதும் குழைந்து ஏங்க,
சோதி மணித் தேர்ச் சுமந்திரன் சென்று, அரசன் தன்மை சொல, வந்த
வேத முனிவன், விதி செய்த வினையை நோக்கி விம்முவான். 26

மன்னன் உடலைத் தைலத்தில் இடுதல்

'செய்யக் கடவ செயற்கு உரிய சிறுவர், ஈண்டையார் அல்லர்;
எய்தக் கடவ பொருள் எய்தாது இகவா' என்ன, இயல்பு எண்ணா,
'மையற் கொடியாள் மகன், ஈண்டு வந்தால் முடித்தும் மற்று' என்ன,
தையற் கடல்நின்று எடுத்து, அவனைத் தயிலக் கடலின்தலை உய்த்தான்.

தேவிமாரை அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பி, பரதனுக்கு ஓலை அனுப்புதல்

தேவிமாரை, 'இவற்கு உரிமை செய்யும் நாளில், செந் தீயின்
ஆவி நீத்திர்' என நீக்கி, அரிவைமார்கள் இருவரையும்,
தா இல் கோயில்தலை இருத்தி, 'தண் தார்ப் பரதற் கொண்டு அணைக' என்று,
ஏவினான், மன்னவன் ஆணை எழுது முடங்கல் கொடுத்தோரை. 28

போனார் அவரும், கேகயர்கோன் பொன் மா நகரம் புக எய்த,
ஆனா அறிவின் அருந் தவனும், அறம் ஆர் பள்ளிஅது சேர்ந்தான்;
சேனாபதியின் சுமந்திரனை, 'செயற்பாற்கு உரிய செய்க' என்றான்;
மேல் நாம் சொன்ன மாந்தர்க்கு விளைந்தது இனி நாம் விளம்புவாம்:

சூரியன் தோன்ற, காட்டில் விழித்தெழுந்த மக்கள் இராமனைக் காணாது அயர்தல்

மீன் நீர் வேலை முரசு இயம்ப, விண்ணோர் ஏத்த, மண் இறைஞ்ச,
தூ நீர் ஒளி வாள் புடை இலங்க, சுடர்த் தேர் ஏறித் தோன்றினான்—
'வானே புக்கான் அரும் புதல்வன்; மக்கள் அகன்றார்; வரும் அளவும்
யானே காப்பென், இவ் உலகை' என்பான் போல, எறி கதிரோன்.

வருந்தா வண்ணம் வருந்தினார்; மறந்தார், தம்மை; 'வள்ளலும் ஆங்கு
இருந்தான்' என்றே இருந்தார்கள் எல்லாம் எழுந்தார்; அருள் இருக்கும்
பெருந் தாமரைக் கண் கரு முகிலைப் பெயர்ந்தார், காணார்; பேதுற்றார்;
'பொருந்தா நயனம் பொருந்தி, நமைப் பொன்றச் சூழ்ந்த' எனப் புரண்டார்.

எட்டுத் திசையும் ஓடுவான், எழுவார்; விழுவார் இடர்க் கடலுள்;
'விட்டுப் பிரிந்தான் நமை' என்பார்; 'வெய்ய, ஐயன் வினை' என்பார்;
'ஒட்டிப் படர்ந்த தண்டகம், இவ் உலகத்து உளது அன்றோ? உணர்வைச்
சுட்டுச் சோர்தல் பழுது அன்றோ? தொடர்தும் தேரின் சுவடு' என்பார்.

தேர்ச் சுவடு நகர் நோக்கிச் செல்லக் கண்டு, மக்கள் மகிழ்ந்து நகரத்திற்கு மீள்தல்

தேரின் சுவடு நோக்குவார்; திரு மா நகரின்மிசைத் திரிய
ஊரும் திகிரிக் குறி கண்டார்; உவந்தார்; எல்லாம் உயிர் வந்தார்;
'ஆரும் அஞ்சல்; ஐயன் போய் அயோத்தி அடைந்தான்' என, அசனிக்
காரும், கடலும், ஒருவழிக் கொண்டு ஆர்த்த என்னக் கடிது ஆர்த்தார்.

மான அரவின் வாய்த் தீய வளை வான் தொளை வாள் எயிற்றின்வழி
ஆன கடுவுக்கு, அரு மருந்தா அருந்தும் அமுதம் பெற்று உய்ந்து,
போன உயிர் வந்து உடல் புகுதப் பொறுத்தார் ஒத்தார்—பொரு அரிய
வேனில் மதனை மதன் அழித்தான் மீண்டான் என்ன ஆண்டையோர்.

ஆறு செல்லச் செல்ல, தேர் ஆழி கண்டார்; அயற்பால
வேறு சென்ற நெறி காணார்; விம்மாநின்ற உவகையராய்,
மாறி உலகம் வகுத்த நாள் வரம்பு கடந்து மண் முழுதும்
ஏறி ஒடுங்கும் எறிகடல்போல், எயில் மா நகரம் எய்தினார். 35

நகர் வந்தோர் உண்மை உணர்ந்து வருந்த, வசிட்ட முனிவன் அவரைத் தேற்றுதல்

புக்கார்; 'அரசன் பொன்னுலகம் போனான்' என்னும் பொருள் கேட்டார்;
உக்கார், நெஞ்சம்; உயிர் உகுத்தார்; உற்றது எம்மால் உரைப்ப அரிதால்;
'தக்கான் போனான் வனம்' என்னும் தகையும் உணர்ந்தார்;—மிகை ஆவி
அக் காலத்தே அகலுமோ, அவதி என்று ஒன்று உளதானால்? 36

மன்னற்கு அல்லார்; வனம் போன மைந்தற்கு அல்லார்; வாங்க அரிய
இன்னற் சிறையின் இடைப்பட்டார், இருந்தார்; நின்ற அருந் தவனும்,
'உன்னற்கு அரிய பழிக்கு அஞ்சி அன்றோ ஒழிந்தது யான்?' என்று,
பன்னற்கு அரிய பல நெறியும் பகர்ந்து, பதைப்பை நீக்கினான். 37

வெள்ளத்திடை வாழ் வட அனலை அஞ்சி வேலை கடவாத
பள்ளக் கடலின், முனி பணியால், பையுள் நகரம் வைகிட, மேல்
வள்ளல் தாதை பணி என்னும் வானோர் தவத்தால், வயங்கு இருளின்
நள்ளில் போன வரி சிலைக் கை நம்பி செய்கை நடத்துவாம். 38

7. கங்கைப் படலம்

இராமன் சீதையோடும் இலக்குவனோடும் வழி நடத்தல்

வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரி சோதியின் மறைய,
பொய்யோ என்னும் இடையாளொடும், இளையானொடும், போனான்—
'மையோ, மரகதமோ, மறி கடலோ, மழை முகிலோ,
ஐயோ, இவன் வடிவு!' என்பது ஓர் அழியா அழகு உடையான். 1

வழியிலுள்ள காட்சிகளைக் கண்டு, மூவரும் மகிழ்ந்து செல்லுதல்

அளி அன்னது ஓர் அறல் துன்னிய குழலாள், கடல் அமுதின்
தெளி அன்னது ஓர் மொழியாள், நிறை தவம் அன்னது ஓர் செயலாள்,
வெளி அன்னது ஓர் இடையாளொடும்—விடை அன்னது ஓர் நடையான்—
களி அன்னமும் மட அன்னமும் நடம் ஆடுவ கண்டான். 2

அஞ்சு அம்பையும் ஐயன்தனது அலகு அம்பையும் அளவா,
நஞ்சங்களை வெல ஆகிய நயனங்களை உடையாள்,
துஞ்சும் களி வரி வண்டுகள் குழலின்படி சுழலும்
கஞ்சங்களை மஞ்சன் கழல் நகுகின்றது கண்டாள். 3

மா கந்தமும், மகரந்தமும், அளகம் தரும் மதியின்
பாகம் தரும் நுதலாளொடு, பவளம் தரும் இதழான்,
மேகம் தனி வருகின்றது மின்னோடு என, மிளிர் பூண்
நாகம் தனி வருகின்றது பிடியோடு என, நடவா, 4

தொளை கட்டிய கிளை முட்டிய சுருதிச் சுவை அமுதின்,
கிளை கட்டிய கருவிக் கிளர் இசையின், பசை நறவின்,
விளை கட்டியின், மதுரித்து எழு கிளவிக் கிளி விழிபோல்,
களை கட்டவர் தளை விட்டு எறி குவளைத் தொகை கண்டான். 5

'அருப்பு ஏந்திய கலசத் துணை, அமுது ஏந்திய மத மா
மருப்பு ஏந்திய' எனல் ஆம் முலை, மழை ஏந்திய குழலாள்,
கருப்பு ஏந்திரம் முதலாயின கண்டாள், இடர் காணாள்,
பொருப்பு ஏந்திய தோளானொடு விளையாடினள், போனாள். 6

பல் நந்து உகு தரளம் தொகு படர் பங்கய நல் நீர்
அன்னம் துயில் வதி தண்டலை, அயல் நந்து உறை புளினம்,
சின்னம் தரும் மலர் சிந்திய செறி நந்தனவனம், நன்
பொன் உந்திய நதி, கண்டு உளம் மகிழ்தந்தனர், போனார். 7

கால் பாய்வன முது மேதிகள், கதிர் மேய்வன, கடைவாய்
பால் பாய்வன; நறை பாய்வன மலர்வாய் அளி படரச்
சேல் பாய்வன; கயல் பாய்வன; செங் கால் மட அன்னம்
போல், பாய் புனல், மடவார் படி நெடு நாடுஅவை போனார். 8

கங்கைக் கரை சேர்தலும், தபோதனர் இராமனைக் காண வருதலும்

பருதி பற்றிய பல் கலன் முற்றினர்,
மருத வைப்பின் வளம் கெழு நாடு ஒரீஇ,
சுருதி கற்று உயர் தோமிலர் சுற்றுறும்
விரி திரைப் புனல் கங்கையை மேவினார். 9

கங்கை என்னும் கடவுள் திரு நதி
தங்கி வைகும் தபோதனர் யாவரும்,
'எங்கள் செல் கதி வந்தது' என்று ஏமுறு,
அம் கண் நாயகற் காண, வந்து அண்மினார். 10

பெண்ணின் நோக்கும் சுவையை, பிறர் பிறர்க்கு
எண்ணி நோக்கி இயம்ப அரும் இன்பத்தை,
பண்ணின் நோக்கும் பரா அமுதை, பசுங்
கண்ணின் நோக்கினர், உள்ளம் களிக்கின்றார். 11

எதிர்கொண்டு ஏத்தினர்; இன் இசை பாடினர்;
வெதிர் கொள் கோலினர், ஆடினர்; வீரனை,
கதிர் கொள் தாமரைக் கண்ணனை, கண்ணினால்,
மதுர வாரி அமுது என, மாந்துவார். 12

தவப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று, தபோதனர் உபசரித்தல்

மனையின் நீங்கிய மக்களை வைகலும்
நினையும் நெஞ்சினர் கண்டிலர் நேடுவார்,
அனையர் வந்துற, ஆண்டு எதிர்ந்தார்கள்போல்,
இனிய மா தவப் பள்ளிகொண்டு எய்தினார். 13

பொழியும் கண்ணின் புதுப் புனல் ஆட்டினர்;
மொழியும் இன் சொலின், மொய்ம் மலர் சூட்டினர்;
அழிவு இல் அன்பு எனும் ஆர் அமிர்து ஊட்டினர்;
வழியில் வந்த வருத்தத்தை வீட்டினர். 14

நீராடி, எரி ஓம்பி, அமுது செய்யுமாறு, இராமனை முனிவர் வேண்டுதல்

காயும், கானில் கிழங்கும், கனிகளும்,
தூய தேடிக் கொணர்ந்தனர்; 'தோன்றல்! நீ
ஆய கங்கை அரும் புனல் ஆடினை,
தீயை ஓம்பினை, செய் அமுது' என்றனர். 15

இராமன் சீதையோடு கங்கையில் நீராடுதல்

[மங்கையர்க்கு விளக்கு அன்ன மானையும்,
செங் கை பற்றினன், தேவரும் துன்பு அற,
பங்கயத்து அயன், பண்டு, தன் பாதத்தின்,
அம் கையின் தரும் கங்கையின் ஆடினான்.] 16

[கன்னி நீக்க அருங் கங்கையும் கைதொழா,
'பன்னி நீக்க அரும் பாதகம், பாருளோர்,
என்னின் நீக்குவர்; யானும், இன்று ஆடிய
உன்னின் நீக்கினென்; உய்ந்தனென் யான்' என்றாள்.] 17

[வெங் கண் நாகக் கரத்தினன், வெண் நிறக்
கங்கை வார் சடைக் கற்றையன், கற்புடை
மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான், வகிர்த்
திங்கள் சூடிய செல்வனின் தோன்றினான்.] 18

[தள்ளும் நீர்ப் பெருங் கங்கைத் தரங்கத்தால்,
வள்ளி நுண் இடை மா மலராளொடும்,
வெள்ளி வெண் நிறப் பாற் கடல், மேலைநாள்,
பள்ளி நீங்கிய பான்மையின், தோன்றினான்.] 19

[வஞ்சி நாண இடைக்கு, மட நடைக்கு
அஞ்சி அன்னம் ஒதுங்க, அடி அன்ன
கஞ்சம் நீரில் ஒளிப்ப, கயல் உக,
பஞ்சி மெல் அடிப் பாவையும் ஆடினாள்.] 20

[தேவதேவன் செறி சடைக் கற்றையுள்
கோவை மாலை எருக்கொடு கொன்றையின்
பூவும் நாறலள்; பூங்குழல் கற்றையின்
நாவி நாள்மலர் கங்கையும் நாறினாள்.] 21

[நுரைக் கொழுந்து எழுந்து ஓங்கி நுடங்கலால்
நரைத்த கூந்தலின் நங்கை மந்தாகினி,
உரைத்த சீதை தனிமையை உன்னுவாள்,
திரைக் கை நீட்டி, செவிலியின் ஆட்டினாள்.] 22

[மங்கை வார் குழல் கற்றை மழைக் குலம்,
தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து குழைப்பன,
கங்கை யாற்றொடும், காளிந்திதன்னொடும்,
பொங்கு நீர்ச் சுழி போவன போன்றவே.] 23

[சுழிபட்டு ஓங்கிய தூங்கு ஒலி ஆற்று, தன்
விழியின் சேல் உகள் வால் நிற வெள்ளத்து,
முழுகித் தோன்றுகின்றுள், முதல் பாற்கடல்-
அழுவத்து அன்று எழுவாள் எனல் ஆயினுள்.] 24

[செய்ய தாமரைத் தாள் பண்டு தீண்டலால்,
வெய்ய பாதகம் தீர்த்து விளங்குவாள்
ஐயன் மேனி எலாம் அளைந்தால், இனி,
வையம் மா நரகத்திடை வைகுமே?] 25

இராமன் எரி ஓம்பி, முனிவர் அளித்த விருந்தை ஏற்று இருத்தல்

துறை நறும் புனல் ஆடி, சுருதியோர்
உறையுள் எய்தி, உணர்வுடையோர் உணர்
இறைவற் கைதொழுது, ஏந்து எரி ஓம்பி, பின்
அறிஞர் காதற்கு அமை விருந்து ஆயினுன். 26

வருந்தித் தான் தர வந்த அமுதையும்,
'அருந்தும் நீர்' என்று, அமரரை ஊட்டினுன்
விருந்து மெல் அடகு உண்டு விளங்கினுன்—
திருந்தினுர்வயின் செய்தன தேயுமோ? 27

8. குகப் படலம்

குகன் காணிக்கை ஏந்தி, இராமனைக் காணத் தவப் பள்ளிக்கு வருதல்

ஆய காலையின், ஆயிரம் அம்பிக்கு
நாயகன், போர்க் குகன் எனும் நாமத்தான்,
தூய கங்கைத் துறை விடும் தொன்மையான்,
காயும் வில்லினன், கல் திரள் தோளினுன், 1

துடியன், நாயினன், தோற் செருப்பு ஆர்த்த பேர்
அடியன், அல் செறிந்தன்ன நிறத்தினுன்,
நெடிய தானை நெருங்கலின், நீர் முகில்
இடியினேடு எழுந்தாலன்ன ஈட்டினுன், 2

கொம்பு துத்தரி கோடு அதிர் பேரிகை
பம்பை பம்பு படையினன், பல்லவத்து
அம்பன், அம்பிக்கு நாதன், அழி கவுள்
தும்பி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான், 3

காழம் இட்ட குறங்கினன், கங்கையின்
ஆழம் இட்ட நெடுமையினான், அரை
தாழ விட்ட செந் தோலன், தயங்குறச்
சூழ விட்ட தொடு புலி வாலினான், 4

பல் தொடுத்தன்ன பல் சூல் கவடியன்,
கல் தொடுத்தன்ன போலும் கழலினான்,
அல் தொடுத்தன்ன குஞ்சியன், ஆய் கதிர்
நெல் தொடுத்து நெரிந்த புருவத்தான், 5

பெண்ணை வன் செறும்பின் பிறங்கிச் செறி
வண்ண வன் மயிர் வார்ந்து உயர் முன் கையன்,
கண் அகன் தட மார்பு எனும் கல்லினன்,
எண்ணெய் உண்ட இருள் புரை மேனியான், 6

கச்சொடு ஆர்த்த கறைக் கதிர் வாளினன்,
நச்சு அராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்,
பிச்சராம் அன்ன பேச்சினன், இந்திரன்
வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான், 7

சிருங்கிபேரம் எனத் திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்றும் நகர் உறை வாழ்க்கையன்,
ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்,—
இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான். 8

சுற்றம் அப் புறம் நிற்க, சுடு கணை
வில் துறந்து, அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து,
அற்றம் நீத்த மனத்தினன், அன்பினன்,
நல் தவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான். 9

கூவிய குகனை இலக்குவன், 'யார்?' என வினவி அறிந்து, இராமனுக்கு அறிவித்தல்

கூவாமுன்னம், இளையோன் குறுகி, 'நீ
ஆவான் யார்?' என, அன்பின் இறைஞ்சினான்;
'தேவா! நின் கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன், நாய் அடியேன்' என்றான். 10

'நிற்றி ஈண்டு' என்று, புக்கு நெடியவன்-தொழுது, தம்பி,
'கொற்றவ! நின்னைக் காணக் குறுகினன்; நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமும், தானும், உள்ளம் தூயவன்; தாயின் நல்லான்;
எற்று நீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை; குகன் ஒருவன்' என்றான். 11

இராமன் சொற்படி, இலக்குவன் அழைக்க, குகன் வந்து வணங்கி நிற்றல்

அண்ணலும் விரும்பி, 'என்பால் அழைத்தி நீ அவனை' என்றான்;
பண்ணவன், 'வருக' என்ன, பரிவினன் விரைவில் புக்கான்;
கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக் கனிந்தனன்; இருண்ட குஞ்சி
மண் உறப் பணிந்து, மேனி வளைத்து, வாய் புதைத்து நின்றான். 12

இராமன் குகனை, 'இரு' என, அவன் தான் கொணர்ந்த
கையுறைப் பொருளை அறிவித்தல்

'இருத்தி ஈண்டு' என்னலோடும் இருந்திலன்; எல்லை நீத்த
அருத்தியன், 'தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்; என்கொல் திருஉளம்?' என்ன, வீரன்
விருத்த மா தவரை நோக்கி முறுவலன், விளம்பலுற்றான்: 13

இராமன் குகனது அன்பைப் பாராட்டி, 'நாளை விடியலில் நாவாயுடன் வருக' எனல்

'அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்தஎன்றால், அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே?
பரிவினின் தழீஇயஎன்னின் பவித்திரம்; எம்மனோர்க்கும்
உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனெம் அன்றோ?' என்றான். 14

சிங்கஏறு அனைய வீரன், பின்னரும் செப்புவான், 'யாம்
இங்கு உறைந்து, எறி நீர்க் கங்கை ஏறுதும் நாளை; யாணர்ப்
பொங்கும் நின் சுற்றத்தோடும் போய் உவந்து, இனிது உன் ஊரில்
தங்கி, நீ நாவாயோடும் சாருதி விடியல்' என்றான். 15

'நீங்காது அடிமை செய்வேன்' என்ற குகனை, 'எம்மொடும்
இருத்தி' என்றான் இராமன்

கார் குலாம் நிறத்தான் கூற, காதலன் உணர்த்துவான், 'இப்
பார் குலாம் செல்வ! நின்னை, இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வனேன் யான், இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன்; ஆனது, ஐய! செய்குவென் அடிமை' என்றான். 16

கோதை வில் குரிசில், அன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்;
சீதையை நோக்கி, தம்பி திரு முகம் நோக்கி, 'தீராக்
காதலன் ஆகும்' என்று, கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்,
'யாதினும் இனிய நண்ப! இருத்தி ஈண்டு, எம்மொடு' என்றான். 17

நகர் நீங்கியமை பற்றி இலக்குவனிடம் வினவி அறிந்து, குகன் அங்கு இருத்தல்

'திரு நகர் தீர்ந்த வண்ணம், மானவ! தெரித்தி' என்ன,
பருவரல் தம்பி கூற, பரிந்தவன் பையுள் எய்தி,
இரு கண் நீர் அருவி சோர, குகனும் ஆண்டு இருந்தான், 'என்னே!
பெரு நிலக் கிழத்தி நோற்றும், பெற்றிலள் போலும்' என்னா. 18

மாலை நியமம் முடித்து, இராமன் சீதையுடன் நாணல் படுக்கையில் துயில்கொள்ள,
இலக்குவன் காத்து நிற்றல்

விரி இருட் பகையை ஓட்டி, திசைகளை வென்று, மேல் நின்று
ஒரு தனித் திகிரி உந்தி, உயர் புகழ் நிறுவி, நாளும்
இரு நிலத்து எவர்க்கும் உள்ளத்து இருந்து, அருள் புரிந்து வீந்த
செரு வலி வீரன் என்ன, செங் கதிர்ச் செல்வன் சென்றான். 19

மாலைவாய் நியமம் செய்து மரபுளி இயற்றி, வைகல்,
வேலைவாய் அமுது அன்னானும் வீரனும் விரித்த நாணல்
மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினர்; வரி வில் ஏந்திக்
காலைவாய் அளவும், தம்பி இமைப்பிலன், காத்து நின்றான். 20

குகனும் பரிவாரங்களுடன் இரவு முழுதும் இராமனைக் காத்து நிற்றல்

தும்பியின் குழாத்தின் சுற்றும் சுற்றத்தன், தொடுத்த வில்லன்,
வெம்பி வெந்து அழியாநின்ற நெஞ்சினன், விழித்த கண்ணன்
தம்பி நின்றானை நோக்கி, தலைமகன் தன்மை நோக்கி,
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீர் அருவி சோர் குன்றின் நின்றான். 21

சூரியன் தோற்றம் நோக்கித் தாமரை மலர்தல்

துறக்கமே முதல ஆய தூயன யாவையேனும்
மறக்குமா நினைமின் அம்மா!—வரம்பு இல தோற்றும் மாக்கள்
இறக்குமாறு இது என்பான்போல் முன்னை நாள் இறந்தான், பின் நாள்,
பிறக்குமாறு இது என்பான்போல் பிறந்தனன்—பிறவா வெய்யோன். 22

செஞ்செவே சேற்றில் தோன்றும் தாமரை, தேரில் தோன்றும்
வெஞ் சுடர்ச் செல்வன் மேனி நோக்கிய விரிந்த; வேறு ஓர்
அஞ்சன ஞாயிறு அன்ன ஐயனை நோக்கி, செய்ய
வஞ்சி வாள் வதனம் என்னும் தாமரை மலர்ந்தது அன்றே. 23

காலைக் கடன் முடித்த இராமன் நாவாய் கொணருமாறு குகனுக்குக் கட்டளையிடல்

நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும் நயந்தனன் இயற்றி, நாமத்
தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான், மறையவர் தொடரப் போனான்,
ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பனை நோக்கி, 'ஐய!
கோள் முதற்கு அமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவின்' என்றான். 24

தான் வாழுமிடத்திலேயே தங்கிவிடுமாறு இராமனைக் குகன் வேண்டுதல்

ஏவிய மொழி கேளா, இழி புனல் பொழி கண்ணான்,
ஆவியும் உலைகின்றான், அடி இணை பிரிகல்லான்,
காவியின் மலர், காசா, கடல், மழை, அனையானைத்
தேவியொடு அடி தாழா, சிந்தனை உரைசெய்வான்: 25

'பொய்ம் முறை இலரேம்; எம் புகல் இடம் வனமேயால்;
கொய்ம் முறை உறு தாராய்! குறைவிலெம்; வலியேமால்;
செய்ம்முறை குற்றேவல் செய்குதும்; அடியோமை
இம் முறை உறவு என்ன இனிது இரு நெடிது, எம் ஊர்; 26

'தேன் உள; தினை உண்டால்; தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம்
ஊன் உள; துணை நாயேம் உயிர் உள; விளையாடக்
கான் உள; புனல் ஆடக் கங்கையும் உளது அன்றோ?
நான் உளதனையும் நீ இனிது இரு; நட, எம்பால்; 27

'தோல் உள, துகில்போலும்; சுவை உள; தொடர் மஞ்சம்
போல் உள பரண்; வைகப் புரை உள; கடிது ஓடும்
கால் உள; சிலை பூணும் கை உள; கவி வானின்-
மேல் உள பொருளேனும், விரைவொடு கொணர்வேமால்; 28

'ஐ-இருபத்தோடு ஐந்து ஆயிரர் உளர், ஆணை
செய்குநர், சிலை வேடர்; தேவரின் வலியாரால்;
உய்குதும் அடியேம்; எம் குடிவிடை, ஒரு நாள், நீ
வைகுதிஎனின், மேல் ஓர் வாழ்வு இலை பிறிது' என்றான். 29

'மீண்டு வரும் போது, உன்னிடத்திற்கு வருவோம்' என்றான் இராமன்

அண்ணலும் அது கேளா, அகம் நிறை அருள் மிக்கான்,
வெண் நிற நகைசெய்தான்; 'வீர! நின்னுழை யாம் அப்
புண்ணிய நதி ஆடி, புனிதரை வழிபாடு உற்று,
எண்ணிய சில நாளில் குறுகுதும் இனிது' என்றான். 30

குகன் நாவாய் கொணர, மூவரும் ஏறிக் கங்கையைக் கடத்தல்

சிந்தனை உணர்கிற்பான் சென்றனன், விரைவோடும்;
தந்தனன் நெடு நாவாய்; தாமரை நயனத்தான்,
அந்தணர்தமை எல்லாம், 'அருளுதிர் விடை' என்னா,
இந்துவின் நுதலாளோடு இளவலொடு இனிது ஏறா, 31

'விடு, நனி கடிது' என்றான்; மெய் உயிர் அனையானும்,
முடுகினன், நெடு நாவாய்; முரி திரை நெடு நீர்வாய்,
கடிதினின், மட அன்னக் கதிஅது செல, நின்றார்
இடர் உற, மறையோரும் எரி உறு மெழுகு ஆனார். 32

பால் உடை மொழியாளும், பகலவன் அனையானும்,
சேலுடை நெடு நல் நீர் சிந்தினர், விளையாட;
தோலுடை நிமிர் கோலின் துழவிய நெடு நாவாய்,
காலுடை நெடு ஞெண்டின், சென்றது கடிது அம்மா! 33

சாந்து அணி புளினத்தின் தட முலை உயர் கங்கை,
காந்து இன மணி மின்ன, கடி கமழ் கமலத்தின்
சேந்து ஒளி விரியும் தெண் திரை எனும் நிமிர் கையால்,
ஏந்தினள்; ஒரு தானே ஏற்றினள், இனிது அப்பால். 34

'சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லும் வழி யாது?' என்று இராமன் குகனை வினாதல்

அத் திசை உற்று, ஐயன், அன்பனை முகம் நோக்கி,
'சித்திரகூடத்தின் செல் நெறி பகர்' என்ன,
பத்தியின் உயிர் ஈயும் பரிவினன் அடி தாழா,
'உத்தம! அடி நாயேன், ஓதுவது உளது' என்றான்: 35

தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்லக் குகன் வேண்டுதல்

'நெறி, இடு நெறி வல்லேன்; நேடினென், வழுவாமல்,
நறியன கனி காயும், நறவு, இவை தர வல்லேன்;
உறைவிடம் அமைவிப்பேன்; ஒரு நொடி வரை, உம்மைப்
பிறிகிலென், உடன் ஏகப் பெறுகுவென்எனின், நாயேன்; 36

'தீயன வகை யாவும் திசை திசை செல நூறி,
தூயன உறை கானம் துருவினென் வர வல்லேன்;
மேயின பொருள் நாடித் தருகுவென்; வினை முற்றும்
ஏயின செய வல்லேன்; இருளினும் நெறி செல்வேன்; 37

'கல்லுவென் மலையேனும், கவலையின் முதல் யாவும்;
செல்லுவென் நெறி தூரம்; செறி புனல் தர வல்லேன்;
வில்இனம் உளென்; ஒன்றும் வெருவலென்; ஒருபோதும்,
மல்லினும் உயர் தோளாய்! மலர் அடி பிரியேனால்; 38

'திருஉளம்எனின், மற்று என் சேனையும் உடனே கொண்டு,
ஒருவலென் ஒருபோதும் உறைகுவென்; உளர் ஆனார்
மருவலர்எனின், முன்னே மாள்குவென்; வசை இல்லேன்;
பொரு அரு மணி மார்பா! போதுவென், உடன்' என்றான். 39

இராமன் குகனுடன் தோழமை பாராட்டி, அவனைக் கிளைஞர்களுடன்
இருக்குமாறு பணித்தல்

அன்னவன் உரை கேளா, அமலனும் உரைநேர்வான்;
'என் உயிர் அனையாய் நீ; இளவல் உன் இளையான்; இந்
நன்னுதலவள் நின் கேள்; நளிர் கடல் நிலம் எல்லாம்
உன்னுடையது; நான் உன் உரிமையின் உளென்' என்றா, 40

'துன்பு உளதுஎனின், அன்றோ சுகம் உளது? அது அன்றிப்
பின்பு உளது; "இடை, மன்னும் பிரிவு உளது" என, உன்னேல்;
முன்பு உளெம், ஒரு நால்வேம்; முடிவு உளது என உன்னா
அன்பு உள, இனி, நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்; 41

'படர் உற உளன், உம்பி, கான் உறை பகல் எல்லாம்;
இடர் உறு பகை யா? போய், யான் என உரியாய் நீ;
சுடர் உறு வடி வேலாய்! சொல் முறை கடவேன் யான்;
வட திசை வரும் அந் நாள், நின்னுழை வருகின்றேன். 42

'அங்கு உள கிளை காவற்கு அமைதியின் உளன், உம்பி;
இங்கு உள கிளை காவற்கு யார் உளர்? இசையாய் நீ;
உன் கிளை எனது அன்றோ? உறு துயர் உறல் ஆமோ?
என் கிளை இது கா, என் ஏவலின் இனிது' என்றான். 43

கட்டளைப்படி குகன் நிற்க, மூவரும் வனத்துள் செல்லுதல்

பணி மொழி கடவாதான், பருவரல் இகவாதான்,
பிணி உடையவன் என்னும் பிரிவினன், விடைகொண்டான்;
அணி இழை மயிலோடும் ஐயனும் இளையோனும்
திணி மரம் நிறை கானில் சேணுறு நெறி சென்றார். 44

9. வனம் புகு படலம்

இனிய காட்டு வழியில் இராமன் முதலியோர் செல்லுதல்

பூரியர் புணர் மாதர் பொது மனம் என, மன்னும்
ஈரமும், 'உளது, இல்' என்று அறிவு அரும் இளவேனில்,
ஆரியன் வரலோடும், அமுது அளவிய சீதக்
கார் உறு குறி மானக் காட்டியது, அவண் எங்கும். 1

வெயில், இள நிலவேபோல், விரி கதிர் இடை வீச,
பயில் மரம் நிழல் ஈன, பனி புரை துளி வானப்
புயல் தர, இள மென் கால் பூ அளவியது எய்த,
மயிலினம் நடம் ஆடும் வழி இனியன போனார். 2

இராமன் சீதைக்கு வனத்தின் வளங்களைக் காட்டிக் கொண்டே வழி நடத்தல்

'மன்றலின் மலி கோதாய்! மயில் இயல் மட மானே!—
இன் துயில் வதி கோபத்துஇனம் விரி வனம் எங்கும்,
கொன்றைகள் சொரி போதின் குப்பைகள், குல மாலைப்
பொன் திணி மணி மானப் பொலிவன—பல—காணாய்! 3

'பாண், இள மிஞிறு ஆக, படு மழை பணை ஆக,
நாணின தொகு பீலி கோலின நடம் ஆடல்,
''பூணியல் நின சாயல் பொலிவது பல கண்ணின்
காணிய'' எனல் ஆகும், களி மயில்—இவை காணாய்! 4

'சேந்து ஒளி விரி செவ் வாய்ப் பைங் கிளி, செறி கோலக்
காந்தளின் மலர் ஏறிப் பொலிவது—கவின் ஆரும்
மாந் தளிர் நறு மேனி மங்கை!—நின் மணி முன்கை
ஏந்தின எனல் ஆகும் இயல்பின; இவை காணாய்! 5

'நெய்ஞ் ஞிறை நெடு வேலின் நிறம் உறு திறம் முற்றிக்
கைஞ் ஞிறை நிமிர் கண்ணாய்!—கருதின இனம் என்றே
மெய்ஞ் ஞிறை விரி சாயல் கண்டும், நின் விழி கண்டும்,
மஞ்ஞையும் மட மானும் வருவன பல—காணாய்! 6

'பூ அலர் குரவோடும் புடை தவழ் பிடவு ஈனும்
மா அலர் சொரி சூழல், துயில் எழு மயில் ஒன்றின்
தூவியின் மணம் நாற, துணை பிரி பெடை, தான் அச்
சேவலொடு உற ஊடித் திரிவதன் இயல் காணாய்! 7

'அருந்ததி அனையாளே! அமுதினும் இனியாளே!—
செருந்தியின் மலர் தாங்கும் செறி இதழின சோகம்
பொருந்தின களி வண்டின் பொலிவன, பொன் ஊதும்
இருந்தையின் எழு தீ ஒத்து எழுவன;—இயல் காணாய்! 8

'ஏந்து இள முலையாளே! எழுத அரு எழிலாளே!
காந்தளின் முகை கண்ணின் கண்டு, ஒரு களி மஞ்ஞை,
''பாந்தள் இது'' என உன்னி, கவ்விய படி பாரா,
தேம் தளவுகள் செய்யும் சிறு குறுநகை—காணாய்! 9

'குன்று உறை வய மாவின் குருளையும், இருள் சிந்திப்
பின்றினது எனல் ஆகும் பிடி தரு சிறு மாவும்,
அன்றில பிரிவு ஒல்லா; அண்டர்தம் மனை ஆவின்
கன்றொடு விளையாடும் களியன பல—காணாய்! 10

'அகில் புனை குழல் மாதே! அணி இழை எனல் ஆகும்
நகு மலர் நிறை மாலைக் கொம்பர்கள், நதிதோறும்
துகில் புரை திரை நீரில் தோய்வன, துறை ஆடும்
முகிழ் இள முலையாரின் மூழ்குவ பல—காணாய்! 11

'முற்றுறு முகை கிண்டி, முரல்கில சில தும்பி,
வில் திரு நுதல் மாதே! அம் மலர் விரி கோங்கின்
சுற்று உறு மலர் ஏறித் துயில்வன, சுடர் மின்னும்
பொன் தகடு உறு நீலம் புரைவன பல—காணாய்! 12

'கூடிய நறை வாயில் கொண்டன, விழி கொள்ளா
மூடிய களி மன்ன, முடுகின நெறி காணா,
ஆடிய, சிறை மா வண்டு, அந்தரின், இசை முன்னம்
பாடிய பெடை கண்ணா வருவன பல—காணாய்! 13

'கன்னியர் அணி கோலம் கற்று அறிகுநர் என்ன,
பொன் அணி நிற வேங்கை கோங்குகள், புது மென் பூ,
அன்ன மென் நடையாய்! நின் அளக நல் நுதல் அப்பும்
சின்ன மென் மலர் மானச் சிந்துவ பல—காணாய்! 14

'மணம் கிளர் மலர், வாச மாருதம் வர வீச,
கணம் கிளர்தரு சுண்ணம், கல்லிடையன, கானத்து;
அணங்கினும் இனியாய்! உன் அணி வட முலை முன்றில்
சுணங்கினம் அவை மானத் துறுவன—அவை காணாய்! 15

' ''அடி இணை பொறைகல்லா'' என்றுகொல், அதர் எங்கும்,
இடை இடை மலர் சிந்தும் இன மரம்?—இவை காணாய்!
கொடியினொடு இள வாசக் கொம்பர்கள், குயிலே! உன்
துடி புரை இடை நாணித் துவள்வன—அவை காணாய்! 16

'வாள் புரை விழியாய்! உன் மலர் அடி அணி மானத்
தாள் புரை தளிர் வைகும் தகை ஞிமிறு—இவை காணாய்!
கோள் புரை இருள் வாசக் குழல் புரை மழை—காணாய்!
தோள் புரை இள வேயின் தொகுதிகள்—அவை காணாய்! 17

'பூ நனை சினை துன்றி, புள் இடை இடை பம்பி,
நால் நிற நளிர் வல்லிக் கொடி நவை இல பல்கி,
மான்இனம், மயில் மாலை, குயில்இனம், வதி கானம்—
தீ நிகர் தொழில் ஆடைத் திரை பொருவன—பாராய்! 18

சூரியன் மறையும் வேளையில் சித்திரகூட மலை புலப்பட, அதனைக் காட்டுதல்

என்று, நல் மடவாளோடு இனிதினின் விளையாடி,
பொன் திணி திரள் தோளான், போயினன் நெறி; போதும்
சென்றது குடபால்; 'அத் திரு மலை இது அன்றோ?'
என்றனன்; 'வினை வென்றோர் மேவு இடம்' எனலோடும், 19

பரத்துவாச முனிவன் இராமனை எதிர்கொள்ள வருதல்

அருத்தியின் அகம் விம்மும் அன்பினன், 'நெடு நாளில்
திருத்திய வினை முற்றிற்று இன்று' எனல் தெரிகின்றான்,
பரத்துவன் எனும் நாமப் பர முனி, பவ நோயின்
மருத்துவன் அனையானை, வரவு எதிர்கொள வந்தான். 20

குடையினன்; நிமிர் கோலன்; குண்டிகையினன்; மூரிச்
சடையினன்; உரி மானின் சருமன்; நல் மர நாரின்
உடையினன்; மயிர் நாலும் உருவினன்; நெறி பேணும்
நடையினன்; மறை நாலும் நடம் நவில்தரு நாவான்; 21

செந் தழல் புரி செல்வன்; திசைமுகமுனி செவ்வே
தந்தன உயிர் எல்லாம் தன் உயிர் என நல்கும்
அந்தணன்; 'உலகு ஏழும் அமை' எனின், அமரேசன்
உந்தியின் உதவாமே, உதவிடு தொழில் வல்லான். 22

இராமன் முனிவனை வணங்குதலும், முனிவன், வனம் வந்த காரணத்தை வினவுதலும்

அம் முனி வரலோடும், அழகனும், அலர் தூவி
மும் முறை தொழுதான்; அம் முனிவனும், எதிர் புல்லி,
'இம் முறை உருவோ நான் காண்குவது?' என உள்ளம்
விம்மினன்; இழி கண்ணீர் விழி வழி உக நின்றான். 23

'அகல் இடம் நெடிது ஆளும் அமைதியை; அது தீர,
புகல் இடம் எமது ஆகும் புரையிடை, இது நாளில்,
தகவு இல தவ வேடம் தழுவினை வருவான் ஏன்—
இகல் அடு சிலை வீர!—இளையவனொடும்?' என்றான். 24

நிகழ்ந்தவற்றை இராமன் கூற, முனிவன் நொந்து உரைத்தல்

உற்று உள பொருள் எல்லாம் உணர்வுற உரைசெய்தான்;
நல் தவ முனி, 'அந்தோ! விதி தரு நவை!' என்பான்,
'இற்றது செயல் உண்டோ இனி?' என, இடர் கொண்டான்,
'பெற்றிலள் தவம், அந்தோ! பெரு நிலமகள்' என்றான். 25

' ''துப்பு உறழ் துவர் வாயின் தூய் மொழி மயிலோடும்
அப்பு உறு கடல் ஞாலம் ஆளுதி கடிது'' என்னா,
ஒப்பு அறும் மகன் உன்னை, ''உயர் வனம் உற ஏகு'' என்று,
எப் பரிசு உயிர் உய்ந்தான் என் துணையவன்?' என்றான். 26

முனிவன் தேறுதலும், இராமன் முதலியோரை ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தலும்

'அல்லலும் உள; இன்பம் அணுகலும் உள அன்றோ?
நல்லவும் உள; செய்யும் நவைகளும் உள; அந்தோ!
இல்லை ஓர் பயன் நான் இன்று இடர் உறும் இதின்' என்னா,
புல்லினன், உடனே கொண்டு, இனிது உறை புரை புக்கான். 27

புக்கு, உறைவிடம் நல்கி, பூசனை முறை பேணி,
தக்கன கனி காயும் தந்து, உரைதரும் அன்பால்
தொக்க நல் முறை கூறி, தூயவன் உயிர்போலும்
மக்களின் அருள் உற்றான்; மைந்தரும் மகிழ்வு உற்றார். 28

'ஈண்டு இருத்திர்' என, முனிவன் இராமனை வேண்டுதல்

வைகினர் இனிது, அன்னார், அவ்வழி; மறையோனும்,
'உய்குவெம் இவனோடு யாம் உடன் உறைதலின்' என்பான்,
செய்தனன் இனிது எல்லாம்; செல்வனை முகம் முன்னா,
'கொய் குல மலர் மார்ப! கூறுவது உளது' என்றான்: 29

'நிறையும், நீர், மலர், நெடுங் கனி, கிழங்கு, காய்; கிடந்து ஓர்
குறையும் அற்றன; தூய்மையால் குலவியது; எம்மோடு
உறையும்; இவ் வழி உயர் தவம் ஒருங்குடன் முயல்வார்க்கு
இறையும், ஈது அலாது இனியது ஓர் இடம் அரிது; இன்னும், 30

'கங்கையாளொடு கரியவள், நாமகள், கலந்த
சங்கம் ஆதலின், பிரியலென்; தாமரை வடித்த
செங் கண் நாயக! அயனுக்கும், அரும் பெறல் தீர்த்தம்;
எங்கள் போலியர் தரத்தது அன்று; இருத்திர் ஈண்டு' என்றான். 31

தங்க இயலாமையை இராமன் கூற, முனிவன், 'சித்திரகூடத்தில் தங்குக' எனல்

பூண்ட மா தவன், அம் மொழி விரும்பினன் புகல,
'நீண்டது அன்று இது நிறை புனல் நாட்டுக்கு; நெடு நாள்,
மாண்ட சிந்தைய! இவ் வழி வைகுவென்என்றால்,
ஈண்ட யாவரும் நெருங்குவர்' என்றனன் இராமன். 32

'ஆவது உள்ளதே; ஐய! கேள்; ஐ-இரண்டு அமைந்த
காவதப் பொழிற்கு அப் புறம் கழிந்தபின், காண்டி;
மேவு காதலின் வைகுதிர்—விண்ணினும் இனிதால்;
தேவர் கைதொழும் சித்திரகூடம் என்று உளதே.' 33

முனிவனைத் தொழுது, மூவரும் சித்திரகூடம் நோக்கிச் செல்ல, வழியில்
யமுனை நதி குறுக்கிடுதல்

என்று காதலின் ஏயினன் அடி தொழுது ஏத்தி,
கொன்றை வேய்ங் குழல் கோவலர் முல்லை, அம் குறிஞ்சி,
சென்று, செங் கதிர்ச் செல்வனும் நடு உற, சிறு மான்
கன்று நீர் நுகர் காளிந்தி எனும் நதி கண்டார். 34

அந் நதியில் நீராடி, கனி, கிழங்கு உண்டு, நீர் அருந்துதல்

ஆறு கண்டனர்; அகம் மகிழ்ந்து இறைஞ்சினர்; அறிந்து,
நீறு தோய் மணி மேனியர் நெடும் புனல் படிந்தார்;
ஊறும் மென் கனி கிழங்கினோடு உண்டு, நீர் உண்டார்;
'ஏறி ஏகுவது எங்ஙனம்?' என்றலும், இளையோன், 35

இலக்குவன் தெப்பம் அமைத்து, இருவரையும் அக்கரை சேர்த்தல்

வாங்கு வேய்ங் கழை துணித்தனன்; மாணையின் கொடியால்,
ஓங்கு தெப்பம் ஒன்று அமைத்து, அதன் உம்பரின், உலம்போல்
வீங்கு தோள் அண்ணல் தேவியோடு இனிது வீற்றிருப்ப,
நீங்கினான், அந்த நெடு நதி, இரு கையால் நீந்தி. 36

ஆலை பாய் வயல் அயோத்தியர் ஆண்தகைக்கு இளையான்
மாலை மால் வரைத் தோள் எனும் மந்தரம் திரிய,
காலை வேலையைக் கடந்தது, கழிந்த நீர்; கடிதின்
மேலை வேலையில் பாய்ந்தது, மீண்ட நீர் வெள்ளம். 37

நதியைக் கடந்த பின்னர், பாலை நிலம் ஒன்றை அடைதல்

அனையர், அப் புனல் ஏறினர்; அக் கரை அணைந்தார்;
புனையும் வற்கலைப் பொற்பினர் நெடு நெறி போனார்;
சினையும் மூலமும் முகடும் வெந்து, இரு நிலம் தீய்ந்து,
நினையும் நெஞ்சமும் சுடுவது ஓர் நெடுஞ் சுரம் நேர்ந்தார். 38

'நில வெம்மையைச் சீதை தாங்காள்' என்று இராமன் எண்ண, அது சோலை நிலமாக மாறியது

'நீங்கல் ஆற்றலள் சனகி' என்று, அண்ணலும் நினைந்தான்;
ஓங்கு வெய்யவன், உடுபதி எனக் கதிர் உகுத்தான்;
தாங்கு வெங் கடத்து உலவைகள் தழை கொண்டு தழைத்த;
பாங்கு வெங் கனல், பங்கய வனங்களாய்ப் பரந்த; 39

வறுத்து வித்திய அனையன வல் அயில் பரல்கள்,
பறித்து வீழ்த்திய மலர் எனக் குளிர்ந்தன; பசைந்த;
இறுத்து எறிந்தன வல்லிகள் இளந் தளிர் ஈன்ற;
கறுத்த வாள் அரவு எயிற்றினோடு அமுது உகக் களித்த; 40

குழுமி மேகங்கள் குமுறின, குளிர் துளி கொணர்ந்த;
முழு வில் வேடரும், முனிவரின் முனிகிலர், உயிரை;
தழுவி நின்றன, பசி இல, பகை இல, தணிந்த,
உழுவையின் முலை மான் இளங் கன்றுகள் உண்ட; 41

கல் அளைக் கிடந்து அகடு வெந்து அயர்கின்ற கதழ் பாம்பு,
அல்லல் உற்றில, அலை புனல் கிடந்தன அனைய;
வல்லை உற்ற வேய், புற்றொடும் எரிவன, மணி வாய்ப்
புல் எயிற்று இளங் கன்னியர் தோள் எனப் பொலிந்த; 42

படர்ந்து எழுந்த புல் பசு நிறக் கம்பளம் பரப்பிக்
கிடந்த போன்றன; கேகயம் தோகைகள் கிளர,
மடந்தைமார் என, நாடகம் வயின்தொறும் நவின்ற;
தொடர்ந்து பாணரின் தூங்கிசை முரன்றன தும்பி; 43

காலம் இன்றியும் கனிந்தன கனி; நெடுங் கந்தம்,
மூலம் இன்றியும் முகிழ்த்தன, நிலன் உற முழுதும்;
கோல மங்கையர் ஒத்தன, கொம்பர்கள்;—இன்பச்
சீலம் அன்றியும், செய் தவம் வேறும் ஒன்று உளதோ? 44

எயினர் தங்கு இடம் இருடிகள் இருப்பிடம் ஏய்ந்த;
வயின்வயின்தொறும், மணி நிறக் கோபங்கள் மலர்ந்த;
பயில் மரம்தொறும், பரிந்தன பேடையைப் பயிரும்
குயில் இரங்கின; குருந்துஇனம் அரும்பின முருந்தம்; 45

பந்த ஞாட்புறு பாசறை, பொருள்வயின், பருவம்
தந்த கேள்வரை உயிர் உறத் தழுவினர், பிரிந்த
கந்த ஓதியர் சிந்தையின் கொதிப்பது—அக் கழலோர்
வந்தபோது, அவர் மனம் எனக் குளிர்ந்தது—அவ்வனமே! 46

பாலையைக் கடந்து, சித்திரகூடத்தைக் காணுதல்

வெளிறு நீங்கிய பாலையை மெல்லெனப் போனார்,
குளிறும் வான் மதிக் குழவி, தன் சூல் வயிற்று ஒளிப்ப,
பிளிறு மேகத்தைப் பிடி என, பெரும் பனைத் தடக் கை
களிறு நீட்டும் அச் சித்திரகூடத்தைக் கண்டார். 47

10. சித்திரகூடப் படலம்

சித்திரகூடத்தின் இயற்கை வளங்களை இராமன் சீதைக்குக் காட்டுதல்

நினையும் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்து, ஒரு நெறி நின்ற
அனகன், அம் கணன், ஆயிரம் பெயருடை அமலன்,
சனகன் மா மடமயிற்கு அந்தச் சந்தனம் செறிந்த
கனக மால் வரை இயல்பு எலாம் தெரிவுறக் காட்டும். 1

'வாளும் வேலும் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே!
தாளின் ஏலமும் தமாலமும் தொடர்தரு சாரல்.
நீள மாலைய துயில்வன நீர் உண்ட கமஞ் சூல்
காளமேகமும் நாகமும் தெரிகில—காணாய்! 2

'குருதி வாள் எனச் செவ் அரி பரந்த கண் குயிலே!
மருவி மால் வரை உம்பரில் குதிக்கின்ற வருடை,
சுருதிபோல் தெளி மரகதக் கொழுஞ் சுடர் சுற்ற,
பருதி வானவன் பசும் பரி புரைவன—பாராய்! 3

'வடம் கொள் பூண் முலை மட மயிலே! மழை மத மா
அடங்கு பேழ் வயிற்று அரவு உரி அமைதொறும் தொடக்கி,
தடங்கள்தோறும் நின்று ஆடுவ, தண்டலை அயோத்தி
நுடங்கு மாளிகைத் துகிற்கொடி நிகர்ப்பன—நோக்காய்! 4

'உவரிவாய் அன்றிப் பாற்கடல் உதவிய அமுதே!
துவரின் நீள் மணித் தடம்தொறும் இடம்தொறும் துவன்றி,
கவரி பால் நிற வால் புடைபெயர்வன, கடிதின்
பவள மால் வரை அருவியைப் பொருவன—பாராய்! 5

'சலம் தலைக்கொண்ட சீயத்தால், தனி மதக் கத மா
உலந்து வீழ்தலின் சிந்தின உதிரத்தில், மடவார்
புலந்த காலை அற்று உக்கன குங்குமப் பொதியில்
கலந்த முத்து என, வேழ முத்து இமைப்பன—காணாய்! 6

'நீண்ட மால் வரை மதி உறும் நெடு முடி நிவந்த
தூண்டு மா மணிச் சுடர் சடைக் கற்றையின் தோன்ற,
மாண்ட வால் நிற அருவி அம் மழ விடைப் பாகன்
காண் தகும் சடைக் கங்கையை நிகர்ப்பன—காணாய்! 7

'தொட்ட வார் சுனை, சுடர் ஒளி மணியொடும் தூவி
விட்ட சென்றன, விடா மத மழை எழில் வேழம்
வட்ட வேங்கையின் மலரொடும் ததைந்தன, வயங்கும்
பட்டம் நெற்றியில் சுற்றிய போல்வன—பாராய்! 8

'இழைந்த நூல் இணை மணிக் குடம் சுமக்கின்றது என்னக்
குழைந்த நுண் இடைக் குவி இள வன முலைக் கொம்பே!
தழைந்த சந்தனச் சோலை தன் செலவினைத் தடுப்ப,
நுழைந்து போகின்ற மதி இருள் ஒப்பது—நோக்காய்! 9

'உருகு காதலின் தழைகொண்டு மழலை வண்டு ஓச்சி,
முருகு நாறு செந் தேனினை முழைநின்றும் வாங்கி,
பெருகு சூல் இளம் பிடிக்கு ஒரு பிறை மருப்பு யானை,
பருக, வாயினில், கையின்நின்று அளிப்பது—பாராய்! 10

'அளிக்கும் நாயகன் மாயை புக்கு அடங்கினன்எனினும்,
களிப்பு இல் இந்தியத்து யோகியைக் கரக்கிலன்; அதுபோல்,
ஒளித்து நின்றுளர்ஆயினும் உருத் தெரிகின்ற
பளிக்கு அறைச் சில பரிமுக மாக்களைப்—பாராய்! 11

'ஆடுகின்ற மா மயிலினும் அழகிய குயிலே!
கூடுகின்றிலர், கொடிச்சியர் தம் மனம் கொதிப்ப
ஊடுகின்றனர், கொழுநருக்கு உருகினர் உவக்கப்
பாடுகின்றன, கின்னர மிதுனங்கள்—பாராய்! 12

'வில்லி வாங்கிய சிலை எனப் பொலி நுதல் விளக்கே!
வல்லிதாம் கழை தாக்கலின் வழிந்து இழி பிரசம்,
கொல்லி வாங்கிய குன்றவர் கொடி நெடுங் கவலை
கல்லி வாங்கிய குழிகளை நிறைப்பன—காணாய்! 13

'ஒருவு இல் பெண்மை என்று உரைக்கின்ற உடலினுக்கு உயிரே!
மருவு காதலின் இனிது உடன் ஆடிய மந்தி
அருவி நீர்கொடு வீச, தான் அப் புறத்து ஏறி,
கருவி மா மழை உதிர்ப்பது ஓர் கடுவனைக்—காணாய்! 14

'வீறு பஞ்சில் நல் அமிழ்த நெய் மாட்டிய விளக்கே!
சீறு வெங் கதிர் செறிந்தன, பேர்கல, தெரிவ,
மாறு இல் மண்டிலம் நிரம்பிய மாணிக்க மணிக்கல்-
பாறை மற்று ஒரு பரிதியின் பொலிவது—பாராய்! 15

'சீலம் இன்னது என்று அருந்ததிக்கு அருளிய திருவே!
நீல வண்டினம் படிந்து எழ, வளைந்து உடன் நிமிர்வ
கோல வேங்கையின் கொம்பர்கள், பொன் மலர் தூவிக்
காலினில் தொழுது எழுவன நிகர்ப்பன—காணாய்! 16

'வில் கொள் வாள் நுதல், விளங்கு இழை, இளந் தளிர்க் கொழுந்தே!
எல் கொள் மால் வரை உம்பரின், இரும் புனம் காக்கும்
கொல் கொள் வேல் கணார் குரீஇஇனத்து எறி குருவிந்தக்
கற்கள், வானிடை மீன் என வீழ்வன—காணாய்! 17

'வரி கொள் ஒண் சிலை வயவர்தம் கணிச்சியின் மறித்த
பரிய கால் அகில் சுட, நிமிர் பசும் புகைப் படலம்,
அரிய வேதியர் ஆகுதிப் புகையொடும் அளாவி,
கரிய மால் வரைக் கொழுந்து எனப் படர்வன—காணாய்! 18

'நானம், நாள்மலர், நறை, அகில், நாவி, தேன், நாறும்
சோனை வார் குழற் சுமை பொருது இறும் இடைத் தோகாய்!
வான யாற்று மீன் மலர்ந்தன என, புனல் வறந்த
கான யாறுகள் கதிர் மணி இமைப்பன—காணாய்! 19

'மஞ்சு அளாவிய மாணிக்கப் பாறையில் மறைவ,
செஞ்செவே நெடு மரகதப் பாறையில் தெரிவ,
விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோடு ஊடிய விமலப்
பஞ்சு அளாவிய சீறடிச் சுவடுகள்—பாராய்! 20

'சுழித்த தண் புனற் சுழி புரை உந்தி அம் தோகாய்!
கொழித்த மா மணி அருவியோடு இழிவன, கோலம்
அழித்து மேவிய அரம்பையர் அறல் புரை கூந்தல்
கழித்து நீக்கிய கற்பக நறு மலர்—காணாய்! 21

'அறை கழல் சிலைக் குன்றவர் அகன் புனம் காவல்
பறை எடுத்து, ஒரு கடுவன் நின்று அடிப்பது—பாராய்!
பிறையை எட்டினள் பிடித்து, ''இதற்கு இது பிழை'' என்னா,
கறை துடைக்குறு பேதை ஓர் கொடிச்சியைக்—காணாய்! 22

'அடுத்த பல் பகல் அன்பரின் பிரிந்தவர் என்பது
எடுத்து நம்தமக்கு இயம்புவ என, கரிந்து இருண்ட
தொடுத்த மாதவிச் சூழலில், சூர்அரமகளிர்
படுத்து வைகிய பல்லவ சயனங்கள்—பாராய்! 23

'நினைந்த போதினும் அமிழ்து ஒக்கும் நேரிழை! நிறை தேன்
வனைந்த வேங்கையில், கோங்கினில், வயின்தொறும் தொடுத்துக்
குனிந்த ஊசலில், கொடிச்சியர் எடுத்த இன் குறிஞ்சி
கனிந்த பாடல் கேட்டு, அசுணமா வளர்வன—காணாய்! 24

'இலவும் இந்திரகோபமும் புரை இதழ் இனியோய்!
அலவும் நுண் துளி அருவி நீர், அரம்பையர் ஆட,
கலவைச் சாந்து, செங் குங்குமம், கற்பகம் கொடுத்த
பலவும், தோய்தலின் பரிமளம் கமழ்வன—பாராய்! 25

'செம் பொனால் செய்து, குலிகம் இட்டு எழுதிய செப்பு ஓர்
கொம்பர் தாங்கியது எனப் பொலிவன முலைக் கொடியே!
அம் பொன் மால் வரை, அலர் கதிர் உச்சி சென்று அணுக,
பைம் பொன் மா முடி மிலைச்சியது ஒப்பது—பாராய்! 26

'மடந்தைமார்க்கு ஒரு திலதமே! மணி நிறத் திணி கல்
தொடர்ந்த பாறையில், வேயினம் சொரி கதிர் முத்தம்
இடம்தொறும் கிடந்து இமைப்பன, எக்கு இளஞ் செக்கர்
படர்ந்த வானிடை, தாரகை நிகர்ப்பன—பாராய்! 27

'குழுவு நுண் தொளை வேயினும், குறி நரம்பு எறிவுற்று
எழுவு தண் தமிழ் யாழினும், இனிய சொல் கிளியே!
முழுவதும் மலர் விரிந்த நாள் முருக்கு இடை மிடைந்த
பழுவம், வெங் கனல் கதுவியது ஒப்பன—பாராய்! 28

'வளைகள் காந்தளில் பெய்தன அனைய கைம் மயிலே!
தொளை கொள் தாழ் தடக் கைந் நெடுந் துருத்தியில் தூக்கி,
அளவு இல் மூப்பினர் அருந் தவர்க்கு, அருவி நீர் கொணர்ந்து,
களப மால் கரி குண்டிகைச் சொரிவன—காணாய்! 29

'வடுவின் மா வகிர் இவை எனப் பொலிந்த கண் மயிலே!
இடுகு கண்ணினர், இடர் உறு மூப்பினர் ஏக,
நெடுகு கூனல் வால் நீட்டின, உருகுறு நெஞ்சக்
கடுவன், மா தவர்க்கு அரு நெறி காட்டுவ—காணாய்! 30

'பாந்தள், தேர், இவை பழிபடப் பரந்த பேர்அல்குல்!
ஏந்து நூல் அணி மார்பினர் ஆகுதிக்கு இயைய,
கூந்தல் மென் மயில் குறுகின நெடுஞ் சிறை கோலி,
காந்து குண்டத்தில் அடங்கு எரி எழுப்புவ—காணாய்! 31

'அலம்பு வார் குழல் ஆய் மயில் பெண் அருங்கலமே!
நலம் பெய் வேதியர் மார்பினுக்கு இயைவுற நாடி,
சிலம்பி, பஞ்சினில், சிக்கு அறத் தெரிந்த நூல், தே மாம்-
பலம் பெய் மந்திகள் உடன் வந்து கொடுப்பன—பாராய்! 32

'தெரிவைமார்க்கு ஒரு கட்டளை எனச் செய்த திருவே!
பெரிய மாக் கனி, பலாக் கனி, பிறங்கிய வாழை
அரிய மாக் கனி, கடுவன்கள் அன்பு கொண்டு அளிப்ப,
கரிய மா கிழங்கு அகழ்ந்தன கொணர்வன—காணாய்! 33

'ஐவனக் குரல், ஏனலின் கதிர், இறுங்கு, அவரை,
மெய் வணக்குறு வேய்இனம் ஈன்ற மெல் அரிசி,
பொய் வணக்கிய மா தவர் புரைதொறும் புகுந்து,உன்
கை வணத்த வாய்க் கிள்ளை தந்து அளிப்பன—காணாய்! 34

'இடி கொள் வேழத்தை எயிற்றொடும் எடுத்து உடன் விழுங்கும்
கடிய மாசுணம், கற்று அறிந்தவர் என அடங்கி,
சடை கொள் சென்னியர், தாழ்வு இலர் தாம் மிதித்து ஏற,
படிகளாம் எனத் தாழ்வரை கிடப்பன—பாராய்! 35

'அசும்பு பாய் வரை அருந் தவம் முடித்தவர், துணைக் கண்
தசும்பு வேய்ந்தவர் ஒத்தவர்தமக்கு, விண் தருவான்
விசும்பு தூர்ப்பன ஆம் என, வெயில் உக விளங்கும்
பசும் பொன் மானங்கள் போவன வருவன—பாராய்!' 36

அங்கு வாழும் அருந் தவர் எதிர்கொள்ள, இராமன் வேதியரின் விருந்தினனாதல்

இனைய யாவையும் ஏந்திழைக்கு இயம்பினன் காட்டி,
அனைய மால் வரை அருந் தவர் எதிர்வர, வணங்கி,
வினையின் நீங்கிய வேதியர் விருந்தினன் ஆனான்—
மனையில் மெய் எனும் மா தவம் புரிந்தவன் மைந்தன். 37

சூரியன் அத்தமிக்க, அந்திப் பொழுது வந்தணுகுதல்

மா இயல் உதயம் ஆம் துளப வானவன்,
மேவிய பகை இருள் அவுணர் வீய்ந்து உக,
கா இயல் குட வரை, காலநேமிமேல்,
ஏவிய திகிரிபோல், இரவி ஏகினான். 38

சக்கரம் தான்வன் உடலில் தாக்குற,
எக்கிய சோரியின் பரந்தது, எங்கணும்
செக்கர்; அத் தீயவன் வாயின் தீர்ந்து, வேறு
உக்க வான் தனி எயிறு ஒத்தது, இந்துவே! 39

ஆனனம் மகளிருக்கு அளித்த தாமரைப்
பூ நனி முகிழ்த்தன, புலரி போன பின்;
மீன் என விளங்கிய வெள்ளி ஆம்பல் வீ,
வான் எனும் மணித் தடம், மலர்ந்த எங்குமே! 40

மந்தியும் கடுவனும் மரங்கள் நோக்கின;
தந்தியும் பிடிகளும் தடங்கள் நோக்கின;
நிந்தை இல் சகுந்தங்கள் நீளம் நோக்கின;
அந்தியை நோக்கினன், அறிவை நோக்கினன். 41

மூவரும் கை குவித்துத் தியானித்தல்

மொய் உறு நறு மலர் முகிழ்த்தவாம் சில;
மை அறு நறு மலர் மலர்ந்தவாம் சில;
ஐயனோடு, இளவற்கும் அமுதனாளுக்கும்
கைகளும், கண்களும், கமலம் போன்றவே. 42

இலக்குவன் சாலை அமைத்தலும், சீதையோடு இராமன் அதில் குடி புகுதலும்

மாலை வந்து அகன்றபின், மருங்குஇலாளொடும்,
வேலை வந்து உறைவிடம் மேயது ஆம் என,
கோலை வந்து உமிழ் சிலைத் தம்பி கோலிய
சாலை வந்து எய்தினன், தவத்தின் எய்தினன். 43

நெடுங் கழைக் குறுந் துணி நிறுவி, மேல் நிரைத்து,
ஒடுங்கல் இல் நெடு முகடு ஒழுக்கி, ஊழுற
இடுங்கல் இல் கை விசித்து ஏற்றி, எங்கணும்
முடங்கல் இல் வரிச்சு மேல் விரிச்சு மூட்டியே, 44

தேக்கு அடைப் படலையின் செறிவு செய்து, பின்,
பூக் கிளர் நாணலின் புல்லு வேய்ந்து, கீழ்த்
தூக்கிய வேய்களின் சுவரும் சுற்றுறப்
போக்கி, மண் எறிந்து, அவை புனலின் தீற்றியே, 45

வேறு இடம், வீரற்கும் மிதிலைநாடிக்கும்,
கூறின நெறி முறை குயிற்றி, குங்குமச்
சேறு கொண்டு அழகுறத் திருத்தி, திண் சுவர்
ஆறு இடு மணியொடு தரளம் அப்பியே, 46

மயிலுடைப் பீலியின் விதானம் மேல் வகுத்து,
அயிலுடைச் சுரிகையால் அருகு தூக்கு அறுத்து,
எயில் இளங் கழைகளால் இயற்றி, ஆங்கு நற்
செயலுடைப் புது மலர் பொற்பச் சிந்தியே, 47

இன்னணம் இளையவன் இழைத்த சாலையில்,
பொன் நிறத் திருவொடும் குடி புக்கான்அரோ!—
நல் நெடுந் திசைமுகன் அகத்தும், நம்மனோர்க்கு
உன்ன அரும் உயிருளும், ஒக்க வைகுவான். 48

மாயம் நீங்கிய சிந்தனை, மா மறை,
தூய பாற்கடல், வைகுந்தம், சொல்லல் ஆம்
ஆய சாலை, அரும் பெறல் அன்பினன்,
நேய நெஞ்சின் விரும்பி, நிரம்பினான். 49

சீதை கான் வழி நடக்க நேர்ந்தமையும், இலக்குவன் மெய் வருந்திச் சாலை அமைக்க நேர்ந்தமையும், குறித்து இராமன் வருந்தி மொழிதல்

மேவு கானம், மிதிலையர்கோன் மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன;
தா இல் எம்பி கை சாலை சமைத்தன;—
யாவை, யாதும் இலார்க்கு இயையாதவே? 50

என்று சிந்தித்து, இளையவற் பார்த்து, 'இரு
குன்று போலக் குவவிய தோளினாய்!
என்று கற்றனை நீ இதுபோல்?' என்றான்—
துன்று தாமரைக் கண் பனி சோர்கின்றான். 51

'அடரும் செல்வம் அளித்தவன் ஆணையால்,
படரும் நல் அறம் பாலித்து, இரவியின்
சுடரும் மெய்ப் புகழ் சூடினென் என்பது என்?
இடர் உனக்கு இழைத்தேன் நெடு நாள்' என்றான். 52

இலக்குவன் மறுமொழி

அந்த வாய்மொழி ஐயன் இயம்பலும்,
நொந்த சிந்தை இளையவன் நோக்கினான்,
'எந்தை! காண்டி, இடரினுக்கு அங்குரம்
முந்தி வந்து முளைத்ததுஅன்றோ?' என்றான். 53

இலக்குவனை இராமன் தேற்றுதல்

'ஆக, செய்தக்கது இல்லை; அறத்தினின்று
ஏகல் என்பது அரிது' என்றும் எண்ணினான்,
ஓகை கொண்டவன் உள் இடர் நோக்கினான்;
'சோக பந்தம் துடைப்பு அரிதால்' எனா, 54

பின்னும், தம்பியை நோக்கி, பெரியவன்,
'மன்னும் செல்வத்திற்கு உண்டு வரம்பு; இதற்கு
என்ன கேடு உண்டு? இவ் எல்லை இல் இன்பத்தை
உன்னு, மேல் வரும் ஊதியத்தோடு' என்றான். 55

இராமன் நோன்பு நோற்று, இனிது இருத்தல்

தேற்றித் தம்பியை, தேவரும் கைதொழ,
நோற்று இருந்தனன், நோன் சிலையோன்; இப்பால்,
ஆற்றல் மா தவன் ஆணையின் போனவர்
கூற்றின் உற்றது கூறலுற்றாம்அரோ. 56

11. பள்ளிபடைப் படலம்

வந்த தூதரிடத்தில் பரதன் தந்தை முதலியோரின் நலனை உசாவுதல்

'தூதர் வந்தனர், உந்தை சொல்லோடு' என,
காதல் முந்திக் களிக்கின்ற சிந்தையான்,
'போதுக ஈங்கு' என, புக்கு, அவர் கைதொழ,
'தீது இலன்கொல் திரு முடியோன்?' என்றான். 1

'வலியன்' என்று அவர் கூற மகிழ்ந்தனன்;
'இலை கொள் பூண் இளங்கோன் எம்பிரானொடும்
உலைவு இல் செல்வத்தனோ?' என, 'உண்டு' என,
தலையின் ஏந்தினன், தாழ் தடக் கைகளே. 2

மற்றும் சுற்றத்துளார்க்கும் வரன்முறை
உற்ற தன்மை வினாவி உவந்தனன்;
'இற்றது ஆகும், எழுது அரு மேனியாய்!
கொற்றவன்தன் திருமுகம் கொள்க' என்றார். 3

அரசன் அனுப்பிய திருமுகத்தை வாங்கிப் பார்த்து, கொணர்ந்த தூதர்க்கு நிதியம் கொடுத்தல்

என்று கூறலும், ஏத்தி இறைஞ்சினான்,
பொன் திணிந்த பொரு இல் தடக் கையால்,
நின்று வாங்கி, உருகிய நெஞ்சினால்
துன்று நாள்மலர்ச் சென்னியில் சூடினான். 4

சூடி, சந்தனம் தோய்த்துடைச் சுற்று மண்
மூடு தோட்டின் முடங்கல் நிமிர்த்தனன்;
ஈடு நோக்கி வந்து எய்திய தூதர்க்குக்
கோடி மேலும் நிதியம் கொடுத்தனன். 5

மகிழ்ச்சியுற்ற பரதன் சத்துருக்கனோடு அயோத்திக்கு உடனே புறப்படுதல்

வாள் நிலா நகை தோன்ற, மயிர் புறம்
பூண, வான் உயர் காதலின் பொங்கினான்,
தாள் நிலாம் மலர் தூவினன்—தம்முனைக்
காணலாம் எனும் ஆசை கடாவவே. 6

'எழுக சேனை' என்று ஏவினன்; எய்தினன்
தொழுது, கேகயர் கோமகன் சொல்லொடும்,
தழுவு தேரிடைத் தம்பியொடு ஏறினான்;
பொழுதும் நாளும் குறித்திலன் போயினான். 7

பரதனோடு உடன் வந்த சேனைகளும் பிறவும்

[யானை சுற்றின; தேர் இரைத்து ஈண்டின;
மான வேந்தர் குழுவினர்; வாளுடைத்
தானை சூழ்ந்தன; சங்கு முரன்றன;
மீன வேலையின் விம்மின, பேரியே.] 8

[கொடி நெருங்கின; தொங்கல் குழீஇயின;
வடி நெடுங் கண் மடந்தையர் ஊர் மடப்
பிடி துவன்றின; பூண் ஒளி போர்ந்தன,
இடி முகிற் படு மின் என, எங்குமே.] 9

[பண்டி எங்கும் பரந்தன; பல் இயம்
கொண்டு இயம்பின கொண்டலின்; கோதையில்
வண்டு இயம்பின; வாளியின் வாவுறும்,
செண்டு இயங்கு பரியும் செறிந்தவே.] 10

[துளை முகத்தின் சுருதி விளம்பின;
உளை முகத்தின உம்பரின் ஏவிட,
விளை முகத்தன வேலையின் மீது செல்
வளை முகத்தன வாசியும் வந்தவே.] 11

[வில்லின் வேதியர், வாள் செறி வித்தகர்,
மல்லின் வல்லர், சுரிகையின் வல்லவர்,
கொல்லும் வேல் குந்தம் கற்று உயர் கொற்றவர்,
தொல்லை வாரணப் பாகரும், சுற்றினார்.] 12

[எறி பகட்டினம், ஆடுகள், ஏற்றை மா,
குறி கொள் கோழி, சிவல், குறும்பூழ், நெடும்
பொறி மயிர்க் கவுதாரிகள், போற்றுறு
நெறியின் மாக்களும் முந்தி நெருங்கினார்.] 13

[நிறைந்த மாந்தர் நெருங்கினர் நெஞ்சினில்,
'பறந்து போதும்கொல்' என்று, பதைக்கின்றார்,
பிறந்து, தேவர், உணர்ந்து, பெயர்ந்து முன்
உறைந்த வான் உறுவார்களை ஒக்கின்றார்.] 14

[ஊன் அளைந்த உடற்கு உயிர் ஆம் எனத்
தான் அளைந்து தழுவின, தண்ணுமை;
தேன் அளைந்து செவி உற வார்த்தென,
வான் அளைந்தது, மாகதர் பாடலே.] 15

[ஊறு கொண்ட முரசு உமிழ் ஓதையை
வீறு கொண்டன, வேதியர் வாழ்த்து ஒலி;
ஏறு கொண்டு எழும் மல்லர் இடிப்பொடு
மாறு கொண்டன, வந்திகர் வாழ்த்துஅரோ!] 16

ஏழு நாள் பயணம் செய்து, பரதன் கோசல நாட்டை அடைதல்

ஆறும் கானும் அகல் மலையும் கடந்து
ஏறி, ஏழ் பகல் நீந்தி, பின், எந்திரத்து
ஊறு பாகு மடை உடைத்து ஒண் முளை
நாறு பாய் வயல் கோசலம் நண்ணினான். 17

கோசல நாட்டில் கண்ட அலங்கோலக் காட்சிகள்

ஏர் துறந்த வயல்; இள மைந்தர் தோள்
தார் துறந்தன; தண் தலை நெல்லினும்,
நீர் துறந்தன; தாமரை நீத்தெனப்
பார் துறந்தனள், பங்கயச் செல்வியே. 18

பிதிர்ந்து சாறு பெருந் துறை மண்டிடச்
சிதர்ந்து சிந்தி அழிந்தன தேம் கனி;
முதிர்ந்து, கொய்யுநர் இன்மையின், மூக்கு அவிழ்ந்து
உதிர்ந்து உலர்ந்தன, ஒண் மலர் ஈட்டமே. 19

'ஏய்ந்த காலம் இது இதற்கு ஆம்' என
ஆய்ந்து, மள்ளர் அரிகுநர் இன்மையால்,
பாய்ந்த சூதப் பசு நறுந் தேறலால்
சாய்ந்து, ஒசிந்து, முளைத்தன சாலியே. 20

எள் குலா மலர் ஏசிய நாசியர்,
புள் குலா வயல் பூசல் கடைசியர்,
கட்கிலார் களை; காதல் கொழுநரோடு
உள் கலாம் உடையாரின், உயங்கினார். 21

ஓதுகின்றில கிள்ளையும்; ஓதிமம்
தூது சென்றன சொல்லல; தொல் நகர்
மோதுகின்றில பேரி, முழா; விழாப்
போதுகின்றில, பொன் அணி வீதியே. 22

பாடல் நீத்தன, வண்டொடு பாண் குழாம்;
ஆடல் நீத்த, அரங்கொடு அகன் புனல்;
சூடல் நீத்தன, சூடிகை; சூளிகை
மாடம் நீத்தன, மங்கல வள்ளையே. 23

நகை இழந்தன, வாள் முகம்; நாறு அகிற்
புகை இழந்தன, மாளிகை; பொங்கு அழல்
சிகை இழந்தன, தீவிகை; தே மலர்த்
தொகை இழந்தன, தோகையர் ஓதியே. 24

அலர்ந்த பைங் கூழ், அகன் குளக் கீழன,
மலர்ந்த வாயில் புனல் வழங்காமையால்,
உலர்ந்த—வன்கண் உலோபர் கடைத்தலைப்
புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போலவே. 25

நாவின் நீத்து அரு நல் வளம் துன்னிய,
பூவின் நீத்தென, நாடு, பொலிவு ஒரீஇ,
தேவி, நீத்து அருஞ் சேண் நெறி சென்றிட,
ஆவி நீத்த உடல் எனல் ஆயதே. 26

பொலிவு இழந்த நாட்டை நோக்கிப் பரதன் நெடிது உயிர்த்தல்

என்ற நாட்டினை நோக்கி, இடர் உழந்து,
ஒன்றும் உற்றது உணர்ந்திலன், உன்னுவான்,
'சென்று கேட்பது ஓர் தீங்கு உளது ஆம்' என,
நின்று நின்று, நெடிது உயிர்த்தான்அரோ! 27

அயோத்தியை அடைதலும், நகரின் அழகு இழந்த நிலையைக் காணுதலும்

மீண்டும் ஏகி, அம் மெய் எனும் நல் அணி
பூண்ட வேந்தன் திரு மகன், புந்தி, தன்
தூண்டு தேரினும் முந்துறத் தூண்டுவான்,
நீண்ட வாயில் நெடு நகர் நோக்கினான். 28

'அண்டம் முற்றும் திரிந்து அயர்ந்தாய்; அமுது
உண்டு போதி' என்று, ஒண் கதிர்ச் செல்வனை,
விண் தொடர்ந்து விலக்குவ போல்வன,
கண்டிலன், கொடியின் நெடுங் கானமே. 29

'ஈட்டு நல் புகழ்க்கு ஈட்டிய யாவையும்,
வேட்ட, வேட்டவர் கொண்மின், விரைந்து' எனக்,
கோட்டி மாக்களைக் கூவுவ போல்வன,
கேட்டிலன், முரசின் கிளர் ஓதையே. 30

கள்ளை, மா, கவர் கண்ணியன் கண்டிலன்—
பிள்ளை மாக் களிறும், பிடி ஈட்டமும்,
வள்ளைமாக்கள், நிதியும், வயிரியர்,
கொள்ளை மாக்களின் கொண்டனர் ஏகவே. 31

காவல் மன்னவன் கான்முளை கண்டிலன்—
ஆவும், மாவும், அழி கவுள் வேழமும்,
மேவு காதல் நிதியின் வெறுக்கையும்,
பூவின் வானவர் கொண்டனர் போகவே. 32

சூழ் அமைந்த சுரும்பும், நரம்பும், தம்
ஏழ் அமைந்த இசை இசையாமையால்,
மாழை உண் கண் மயில் எனும் சாயலார்
கூழை போன்ற, பொருநர் குழாங்களே. 33

தேரும், மாவும், களிறும், சிவிகையும்,
ஊரும் பண்டியும், ஊருநர் இன்மையால்,
யாரும் இன்றி, எழில் இல; வீதிகள்,
வாரி இன்றிய வாலுக ஆற்றினே. 34

பரதன் வினவும், சத்துருக்கன் மறுமொழியும்

அன்ன தன்மை அக நகர் நோக்கினன்,
பின்னை, அப் பெரியோர்தம் பெருந்தகை,
'மன்னன் வைகும் வள நகர் போலும் ஈது?
என்ன தன்மை? இளையவனே!' என்றான். 35

'வேற்று அடங்கலர் ஊர் என மெல்லிதால்;
சூல் தடங் கருங் கார் புரை தோற்றத்தான்
சேல் தடங் கண் திருவொடும் நீங்கிய
பால் தடங் கடல் ஒத்தது, பார்' என்றான். 36

குரு மணிப் பூண் அரசிளங் கோளரி
இரு கை கூப்பி இறைஞ்சினன், 'எய்தியது
ஒரு வகைத்து அன்று உறு துயர்; ஊழி வாழ்
திரு நகர்த் திரு தீர்ந்தனள் ஆம்' என்றான். 37

அரண்மனையில் தந்தை வாழும் இடத்தை அடைதல்

அனைய வேலையில், அரசுடைத் தோரண
மனையின் நீண்டு உயர் மங்கல வாயிலை,
நினையும் மாத்திரத்து ஏகிய நேமியான்
தனையனும், தந்தை சார்விடம் மேவினான். 38

தந்தையைக் காணாது ஐயுறவு எய்தி, கோசலையிடம் செல்ல எண்ணிய பரதனிடம் கைகேயி அழைப்பதாக ஒருத்தி வந்து உரைத்தல்

விருப்பின், எய்தினன், வெந் திறல் வேந்தனை,
இருப்பு நல் இடம் எங்கணும் கண்டிலன்;
'அருப்பம் அன்று இது' என்று, ஐயுறவு எய்தினான்—
பொருப்பு நாண உயர்ந்த புயத்தினான். 39

ஆய காலையில், ஐயனைத் தந்த அத்
தூய தாயைத் தொழல் உறுவான்தனை,
'கூயள் அன்னை; குறுகுதிர்' என்று, ஒரு
வேய் கொள் தோளி தொழுது விளம்பினாள். 40

பரதன் சென்று தாயை வணங்க, அவள் தன் தந்தை முதலியோர் நலனை உசாவுதல்

வந்து, தாயை அடியில் வணங்கலும்,
சிந்தை ஆரத் தழுவினள், 'தீது இலர்
எந்தை, என்னையர், எங்கையர்?' என்றனள்;
அந்தம் இல் குணத்தானும், 'அது ஆம்' என்றான். 41

'தந்தை எங்குளார்?' என்ற பரதனுக்கு, அவர் வானகம் சென்றமை கூறி, 'நீ வருந்தாதே' என்றாள் கைகேயி

'மூண்டு எழு காதலால், முளரித் தாள் தொழ
வேண்டினென், எய்தினென், உள்ளம் விம்முமால்;
ஆண் தகை நெடு முடி அரசர் கோமகன்
யாண்டையான்? பணித்திர்' என்று, இரு கை கூப்பினான். 42

ஆனவன் உரைசெய, அழிவு இல் சிந்தையாள்,
'தானவர் வலி தொலைத்து, அவனி தாங்கிய
தேன் அமர் தெரியலான், தேவர் கைதொழ,
வானகம் எய்தினான்; வருந்தல் நீ' என்றாள். 43

தாயின் உரை கேட்டு, பரதன் பெருந் துயர் கொள்ளுதல்

எறிந்தன கடிய சொல் செவியுள் எய்தலும்,
நெறிந்து அலர் குஞ்சியான், நெடிது வீழ்ந்தனன்;
அறிந்திலன்; உயிர்த்திலன்; —அசனி ஏற்றினால்
மறிந்து உயர் மராமரம் மண் உற்றென்னவே. 44

தாயைப் பரதன் கடிந்து உரைத்தல்

வாய் ஒளி மழுங்க, தன் மலர்ந்த தாமரை
ஆய் மலர் நயனங்கள் அருவி சோர்தர,
'தீ எரி செவியில் வைத்தனைய தீய சொல்,
நீ அலது உரைசெய நினைப்பரோ?' என்றான். 45

துயர மிகுதியால் பரதன் புலம்புதல்

எழுந்தனன்; ஏங்கினன்; ஏங்கிப் பின்னரும்
விழுந்தனன்; விம்மினன்; வெய்து உயிர்த்தனன்;
அழிந்தனன்; அரற்றினன்; அரற்றி, இன்னன
மொழிந்தனன், பின்னரும்—முகிலின் செவ்வியான்: 46

'அறம்தனை வேர்அறுத்து, அருளைக் கொன்று, உயர்
சிறந்த நின் தண்ணளித் திருவைத் தேசு அழித்து,
இறந்தனைஆம் எனின், இறைவ! நீதியை
மறந்தனை; உனக்கு, இதின் மாசு மேல் உண்டோ? 47

'சினக் குறும்பு எறிந்து, எழு காமத் தீ அவித்து,
இனக் குறும்பு யாவையும் எற்றி, யாவர்க்கும்
மனக்கு உறு நெறி செலும் வள்ளியோய்! மறந்து,
உனக்கு உறு நெறி செலல் ஒழுக்கின்பாலதோ? 48

'முதலவன் முதலிய முந்தையோர் பழங்
கதையையும் புதுக்கிய தலைவன், கண்ணுடை
நுதலவன் சிலை விலின் நோன்மை நூறிய
புதல்வனை, எங்ஙனம் பிரிந்து போயினாய்? 49

'செவ் வழி உருட்டிய திகிரி மன்னவ!—
எவ் வழி மருங்கினும் இரவலாளர்தாம்,
இவ் வழி உலகினில்; இன்மை நண்ணினோர்
அவ் வழி உலகினும் உளர்கொலோ?—ஐயா! 50

'பல் பகல் நிழற்றும் நின் கவிகைப் பாய் நிழல்
நிற்பன பல் உயிர் உணங்க, நீ நெடுங்
கற்பக நறு நிழல் காதலித்தியோ?—
மல் பக மலர்ந்த தோள் மன்னர் மன்னனே! 51

'இம்பர் நின்று ஏகினை; இருக்கும் சார்பு இழந்து,
உம்பர் வந்து உன் கழல் ஒதுங்கினார்களோ?
சம்பரன் அனைய அத் தானைத் தானவர்,
அம்பரத்து இன்னமும் உளர்கொலாம்?—ஐயா! 52

'இயம் கெழு தானையர் இறுத்த மாத் திறை,
உயங்கல் இல் மறையவர்க்கு உதவி, உம்பரின்,
அயம் கெழு வேள்வியோடு, அரசர்க்கு ஓதிய,
வயங்கு எரி வளர்க்கலை, வைக வல்லையோ? 53

'ஏழ் உயர் மத களிற்று இறைவ! ஏகினை—
வாழிய கரியவன், வறியன் கை என,
பாழி அம் புயத்து நின் பணியின் நீங்கலா
ஆழியை, இனி, அவற்கு அளிக்க எண்ணியோ? 54

'பற்றுறு, தவத்தினின் பயந்த, மைந்தற்கு
முற்று உலகு அளித்து, நீ முறையின் எய்திய
கொற்ற நல் முடி மணக் கோலம் காணவும்
பெற்றிலை போலும், நின் பெரிய கண்களால்?' 55

பரதன் சிறிது தேறி, 'இராமனை வணங்கினால் அன்றித் துயர் போகாது' எனல்

ஆற்றலன், இன்னன பன்னி ஆவலித்து,
ஊற்று உறு கண்ணினன், உருகுவான்; தனைத்
தேற்றினன் ஒருவகை; சிறிது தேறிய,
கூற்று உறழ் வரி சிலைக் குரிசில் கூறுவான்: 56

'எந்தையும், யாயும், எம் பிரானும், எம் முனும்,
அந்தம் இல் பெருங் குணத்து இராமன்; ஆதலால்,
வந்தனை அவன் கழல் வைத்தபோது அலால்,
சிந்தை வெங் கொடுந் துயர் தீர்கலாது' என்றான். 57

இராமன் கானகம் சென்றமையைக் கைகேயி கூறுதல்

அவ் உரை கேட்டலும், அசனி ஏறு என,
வெவ் உரை வல்லவள், மீட்டும் கூறுவாள்:
'தெவ் அடு சிலையினாய்! தேவி, தம்பி, என்று
இவ் இருவோரொடும் கானத்தான்' என்றாள். 58

'இன்னும் எத்தனை துன்பம் யான் கேட்க நேருமோ?' எனப் பரதன் ஏங்குதல்

'வனத்தினன்' என்று, அவள் இசைத்த மாற்றத்தை
நினைத்தனன்; இருந்தனன், நெருப்புண்டான் என;
'வினைத் திறம் யாது இனி விளைப்பது? இன்னமும்
எனைத்து உள கேட்பன துன்பம், யான்?' என்றான். 59

'வனம் போயது ஏன்? போயது, மன்னன் இறக்கும் முன்னோ, அன்றிப் பின்னோ?'
என வினவினான் பரதன்

ஏங்கினன் விம்மலோடு இருந்த ஏந்தல், 'அப்
பூங் கழல் காலவன் வனத்துப் போயது,
தீங்கு இழைத்ததனினோ? தெய்வம் சீறியோ?
ஓங்கிய விதியினோ? யாதினோ?' எனா, 60

'தீயன இராமனே செய்யுமேல், அவை
தாய் செயல் அல்லவோ, தலத்துளோர்க்கு எலாம்?
போயது தாதை விண் புக்க பின்னரோ?
ஆயதன் முன்னரோ? அருளுவீர்' என்றான். 61

கைகேயியின் விடையும், பரதனது மறுமொழியும்

'குருக்களை இகழ்தலின் அன்று; கூறிய
செருக்கினுல் அன்று; ஒரு தெய்வத்தாலும் அன்று;
அருக்கனே அனைய அவ் அரசர் கோமகன்
இருக்கவே, வனத்து அவன் ஏகினுன்' என்ருள். 62

'குற்றம் ஒன்று இல்லையேல், கொதித்து வேறு உளோர்
செற்றதும் இல்லையேல், தெய்வத்தால் அன்றேல்,
பெற்றவன் இருக்கவே, பிள்ளை கான் புக
உற்றது என்? தெரிதர உரைசெய்வீர்' என்ருன். 63

'எனது வரத்தினுல் இவை நேர்ந்தன' என்ருள் கைகேயி

'வாக்கினுல் வரம் தரக் கொண்டு, மைந்தனைப்
போக்கினேன், வனத்திடை; போக்கி, பார் உனக்கு
ஆக்கினேன்; அன்னது பொறுக்கலாமையால்,
நீக்கினுன் தன் உயிர், நேமி வேந்து' என்ருள். 64

கோபத்தால் பரதன் கொதித்து எழுதல்

சூடின மலர்க் கரம், சொல்லின் முன், செவி
கூடின; புருவங்கள் குனித்துக் கூத்து நின்று
ஆடின; உயிர்ப்பினேடு, அழல் கொழுந்துகள்,
ஓடின; உமிழ்ந்தன, உதிரம் கண்களே! 65

துடித்தன கபோலங்கள்; சுற்றும் தீச் சுடர்
பொடித்தன மயிர்த் தொளை; புகையும் போர்த்தது;
மடித்தது வாய்; நெடு மழைக் கை, மண் பக
அடித்தன, ஒன்ருெடு ஒன்று அசனி அஞ்சவே. 66

பாதங்கள் பெயர்தொறும், பாரும் மேருவும்,
போதம்கொள் நெடுந் தனிப் பொரு இல் கூம்பொடு,
மாதங்கம் வரு கலம் மறுகி, கால் பொர,
ஓதம் கொள் கடலினின்று உலைவ போன்றவே. 67

அஞ்சினர் வானவர்; அவுணர் அச்சத்தால்
துஞ்சினர்; எனைப் பல சொரி மதத் தொளை
எஞ்சின, திசைக் கரி; இரவி மீண்டனன்;
வெஞ் சினக் கூற்றும், தன் விழி புதைத்ததே! 68

இராமனுக்கு அஞ்சித் தாயைக் கொல்லாது, அவளைக் கடிந்து கூறுதல்

கொடிய வெங் கோபத்தால் கொதித்த கோளரி,
கடியவள் தாய் எனக் கருதுகின்றிலன்;
'நெடியவன் முனியும்' என்று அஞ்சி நின்றனன்;
இடிஉரும் அனைய வெம் மொழி இயம்புவான்: 69

'மாண்டனன் எந்தை, என் தம்முன் மா தவம்
பூண்டனன், நின் கொடும் புணர்ப்பினால்; என்றால்,
நீண்டிலென் வாய்; அது கேட்டும், நின்ற யான்
ஆண்டனெனேஅன்றோ அரசை ஆசையால்? 70

'நீ இனம் இருந்தனை; யானும், நின்றனென்;
"ஏ" எனும் மாத்திரத்து எற்றுகிற்றிலென்;
ஆயவன் முனியும் என்று அஞ்சினேன்அலால்,
"தாய்" எனும் பெயர் எனைத் தடுக்கற்பாலதோ? 71

'மாளவும் உளன், ஒரு மன்னன் வன் சொலால்;
மீளவும் உளன் ஒரு வீரன்; மேய பார்
ஆளவும் உளன் ஒரு பரதன்; ஆகினால்,
கோள் இல அறநெறி! குறை உண்டாகுமோ? 72

'"சுழியுடைத் தாய் சொலும் கொடிய சூழ்ச்சியால்,
வழியுடைத்தாய் வரும் மரபை மாய்த்து, ஒரு
பழி உடைத்துஆக்கினன், பரதன் பண்டு" எனும்,
மொழி உடைத்துஆக்கலின் முறைமை வேறு உண்டோ? 73

'நோயீர்அல்லீர்; நும் கணவன்தன் உயிர் உண்டீர்;
பேயீரே நீர்! இன்னம் இருக்கப் பெறுவீரே?
மாயீர்! மாயா வன் பழி தந்தீர்! முலை தந்தீர்!
தாயீரே நீர்? இன்னும் எனக்கு என் தருவீரே? 74

'ஒன்றும் பொய்யா மன்னனை வாயால், உயிரோடும்
தின்றும், தீரா வன் பழி கொண்டீர்; திரு எய்தி
என்றும் நீரே வாழ உவந்தீர்; அவன் ஏக,
கன்றும் தாயும் போல்வன கண்டும் கழியீரே! 75

'இறந்தான் தந்தை, "ஈந்த வரத்துக்கு இழிவு" என்னா;
"அறந்தான் ஈது" என்று, அன்னவன் மைந்தன், அரசு எல்லாம்
துறந்தான்; "தாயின் சூழ்ச்சியின், ஞாலம், அவனோடும்
பிறந்தான், ஆண்டான்" என்னும் இது, என்னால் பெறலாமே? 76

'"மாளும்" என்றே தந்தையை உன்னான்; வசை கொண்டாள்
கோளும் என்னாலே எனல் கொண்டான்; அது அன்றேல்,
மீளும் அன்றே? என்னையும், "மெய்யே உலகு எல்லாம்
ஆளும்" என்றே போயினன் அன்றோ?—அரசு ஆள்வான். 77

'ஓதாநின்ற தொல் குல மன்னன் உணர்வு அப்பால்
யாதானும்தான் ஆக; ''எனக்கே பணி செய்வான்,
தீதா நின்ற சிந்தனை செய்தான் அவன்'' என்னப்
போதாதோ, என் தாய் இவள் கொண்ட பொருள் அம்மா? 78

'உய்யாநின்றேன் இன்னமும்; என்முன் உடன் வந்தோன்,
கை ஆர் கல்லைப் புல் அடகு உண்ண, கலம் ஏந்தி,
வெய்யோன் நான் இன் சாலியின் வெண் சோறு, அமுது என்ன,
நெய்யோடு உண்ண நின்றது, நின்றார் நினையாரோ? 79

' ''வில் ஆர் தோளான் மேவினன், வெங் கானகம்'' என்ன,
நல்லான் அன்றே துஞ்சினன்; நஞ்சே அனையாளைக்
கொல்லேன், மாயேன்; வன் பழியாலே குறைவு அற்றேன்-
அல்லேனோ யான்! அன்பு உடையார்போல் அழுகின்றேன். 80

'பாரோர் கொள்ளார்; யான் உயிர் பேணிப் பழி பூணேன்;
தீராது ஒன்றானும் பழி; ஊரில் திரு நில்லாள்;
ஆரோடு எண்ணிற்று? ஆர் உரைதந்தார்? அறம் எல்லாம்
வேரோடும் கேடு ஆக முடித்து, என் விளைவித்தாய்? 81

'கொன்றேன், நான் என் தந்தையை, மற்று உன் கொலை வாயால்—
ஒன்றோ? கானத்து அண்ணலை உய்த்தேன்; உலகு ஆள்வான்
நின்றேன்; என்றால், நின் பிழை உண்டோ? பழி உண்டோ?
என்றேனும்தான் என் பழி மாயும் இடம் உண்டோ? 82

'கண்ணாலே, என் செய் வினை, இன்னும் சிலர் காண்பார்;
மண்ணோர் பாராது எள்ளுவர்; வாளா பழி பூண்டாய்;
''உண்ணா நஞ்சம் கொல்கிலது' என்னும் உரை உண்டு'' என்று
எண்ணாநின்றேன்; அன்றி இரேன், என் உயிரோடே. 83

'ஏன்று, உன் பாவிக் கும்பி வயிற்றினிடை வைகித்
தோன்றும் தீராப் பாதகம் அற்று, என் துயர் தீர,
சான்றும்தானே நல் அறம் ஆக, தகை ஞாலம்
மூன்றும் காண, மா தவம் யானே முயல்கின்றேன். 84

'சிறந்தார் சொல்லும் நல் உரை சொன்னேன்; செயல் எல்லாம்
மறந்தாய் செய்தாய்ஆகுதி; மாயா உயிர் தன்னைத்
துறந்தாய்ஆகின் தூயையும் ஆதி; உலகத்தே
பிறந்தாய் ஆதி; ஈது அலது இல்லைப் பிறிது' என்றான். 85

'துயர் தீர, தூய கோசலையின் அடி தொழுவேன்' என்று, பரதன் எழுந்து போதல்

இன்னணம், இனையன இயம்பி, 'யானும், இப்
பன்ன அருங் கொடு மனப் பாவிபாடு இரேன்;
துன்ன அருந் துயர் கெட, தூய கோசலை
பொன் அடி தொழுவென்' என்று, எழுந்து போயினான். 86

கோசலையின் பாதங்களில் விழுந்து, பரதன் அழுது புலம்புதல்

ஆண்தகை, கோசலை அருகர் எய்தினன்;
மீண்டும், மண் கிழிதர வீழ்ந்து, கேழ் கிளர்
காண் தகு தடக் கையின் கமலச் சீறடி
பூண்டனன்; கிடந்தனன்; புலம்பினான் ~~அரோ!~~ 87

'எந்தை எவ் உலகு உளான்? எம் முன் யாண்டையான்?
வந்தது, தமியென், இம் மறுக்கம் காணவோ?
சிந்தையின் உறு துயர் தீர்த்திரால்' எனும்,
அந்தரத்து அமரரும் அழுது சோரவே. 88

'அடித்தலம் கண்டிலென் யான், என் ஐயனை;
படித்தலம் காவலன், பெயரற்பாலனோ?
பிடித்திலிர் போலும் நீர்; பிழைத்திரால்' எனும்—
பொடித் தலம் தோள் உறப் புரண்டு சோர்கின்றான். 89

'கொடியவர் யாவரும் குலங்கள் வேர்அற
நொடிகுவென் யான்; அது நுவல்வது எங்ஙனம்?
கடியவள் வயிற்றினில் பிறந்த கள்வனேன்,
முடிகுவென், அருந் துயர் முடிய' என்னுமால். 90

'இரதம் ஒன்று ஊர்ந்து, பார் இருளை நீக்கும் அவ்
வரதனில் ஒளி பெற மலர்ந்த தொல் குலம்,
''பரதன்'' என்று ஒரு பழி படைத்தது' என்னுமால்—
மரதக மலை என வளர்ந்த தோளினான். 91

'வாள்தொடு தானையான் வானில் வைகிட,
காடு ஒரு தலைமகன் எய்த, கண் இலா
நாடு ஒரு துயரிடை நைவதே' எனும்—
தாள் தொடு தடக் கை அத் தருமமே அனான். 92

'பரதன் தூயன்' என்று உணர்ந்த கோசலை, 'உனக்குக் கைகேயியின் வஞ்சனை தெரியாது போலும்?' எனல்

புலம்புறு குருசில்தன் புலர்வு நோக்கினாள்,
குலம் பொறை கற்பு இவை சுமந்த கோசலை;
'நிலம் பொறை ஆற்றலன், நெஞ்சம் தூய்து' என,
சலம் பிறிது உற, மனம் தளர்ந்து, கூறுவாள்: 93

'மை அறு மனத்து ஒரு மாசு உளான்அலன்;
செய்யனே' என்பது தேறும் சிந்தையாள்,
'கைகயர் கோமகள் இழைத்த கைதவம்,
ஐய! நீ அறிந்திலை போலுமால்?' என்றாள். 94

கோசலை சொற் கேட்ட பரதனின் சபத மொழி

தாள் உறு குரிசில், அத் தாய் சொல் கேட்டலும்,
கோள் உறு மடங்கலின் குமுறி விம்முவான்,
நாள் உறு நல் அறம் நடுங்க, நாவினால்
சூளுறு கட்டுரை சொல்லல் மேயினான்: 95

'அறம் கெட முயன்றவன், அருள் இல் நெஞ்சினன்,
பிறன்கடை நின்றவன், பிறரைச் சீறினோன்,
மறம்கொடு மன்னுயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன்,
துறந்த மா தவர்க்கு அருந் துயரம் சூழ்ந்துளோன், 96

'குரவரை, மகளிரை, வாளின் கொன்றுளோன்,
புரவலன்தன்னொடும் அமரில் புக்கு உடன்
விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க, மீண்டுளோன்,
இரவலர் அரு நிதி எறிந்து வெளவினோன், 97

[' ''தழைத்த தண் துளவினோன் தலைவன் அல்லன்'' என்று
அழைத்தவன், அற நெறி அந்தணாளரில்
பிழைத்தவன், பிழைப்புஇலா மறையைப் பேணலாது,
''இழைத்த வன் பொய்'' எனும் இழுதை நெஞ்சினோன்,] 98

'தாய் பசி உழந்து உயிர் தளர, தான் தனி,
பாய் பெரும் பாழ் வயிறு அளிக்கும் பாவியும்,
நாயகன் பட நடந்தவனும், நண்ணும் அத்
தீ எரி நரகத்துக் கடிது செல்க, யான். 99

'தாளினில் அடைந்தவர்தம்மை, தற்கு ஒரு
கோள் உற, அஞ்சினன் கொடுத்த பேதையும்,
நாளினும் அறம் மறந்தவனும், நண்ணுறும்
மீள அரு நரகிடைக் கடிது வீழ்க, யான். 100

'அந்தணர் உறையுளை அனலி ஊட்டினோன்,
மைந்தரைக் கொன்றுளோன், வழக்கில் பொய்த்துளோன்,
நிந்தனை தேவரை நிகழ்த்தினோன், புகும்
வெந் துயர் நரகத்து வீழ்க, யானுமே. 101

'கன்று உயிர் ஓய்ந்து உகக் கறந்து பால் உண்டோன்,
மன்றிடைப் பிறர் பொருள் மறைத்து வவ்வினேன்,
நன்றியை மறந்திடும் நயம் இல் நாவினேன்,
என்று இவர் உறு நரகு என்னது ஆகவே. 102

'ஆறு தன்னுடன் வரும் அம் சொல் மாதரை
ஊறு கொண்டு அலைக்க, தன் உயிர் கொண்டு ஏகினேன்,
சோறு தன் அயலுளோர் பசிக்கத் துய்த்துளோன்,
ஏறும் அக் கதியிடை யானும் ஏறவே. 103

'எஃகு எறி செருமுகத்து, ஏற்ற தெவ்வருக்கு
ஒஃகினன், உயிர் வளர்த்து உண்ணும் ஆசையான்,
அஃகல் இல் அறநெறி அகற்றி ஒண்பொருள்
வெஃகிய மன்னன், வீழ் நரகின் வீழ்க, யான். 104

'அழிவு அரும் அரசியல் எய்தி, ஆகும் என்று,
இழி வரு சிறு தொழில் இயற்றி, ஆண்டு, தன்
வழி வரு தருமத்தை மறந்து, மற்று ஒரு
பழி வரு நெறி படர் பதகன் ஆக, யான். 105

'தஞ்சு என ஒதுங்கினோர் தனது பார் உளோர்,
எஞ்சல் இல் மறுக்கினோடு இரியல் போயுற,
வஞ்சி சென்று இறுத்தவன் வாகை மீக் கொள,
அஞ்சின மன்னவன் ஆக, யானுமே. 106

'கன்னியை அழி செயக் கருதினேன், குரு
பன்னியை நோக்கினேன், பருகினேன் நறை,
பொன் இகழ் களவினில் பொருந்தினேன், எனும்
இன்னவர் உறு கதி என்னது ஆகவே. 107

'ஊண் அல உண் வழி நாயின் உண்டவன்,
"ஆண் அலன், பெண் அலன், ஆர் கொலாம்?" என
நாணலன், நரகம் உண்டு என்னும் நல் உரை
பேணலன், பிறர் பழி பிதற்றி, ஆக யான். 108

'மறு இல் தொல் குலங்களை மாசு இட்டு ஏற்றினேன்,
சிறு விலை எளியவர் உணவு சிந்தினேன்,
நறியன அயலவர் நாவில் நீர் வர
உறு பதம் நுங்கிய ஒருவன், ஆக யான். 109

'வில்லினும் வாளினும் விரிந்த ஆண் தொழில்
புல்லிடை உகுத்தனென், பொய்ம்மை யாக்கையைச்
சில் பகல் ஓம்புவான் செறுநர் சீறிய
இல்லிடை இடு பதம் ஏற்க, என் கையால். 110

'ஏற்றவற்கு, ஒரு பொருள் உள்ளது, இன்று என்று
மாற்றலன், உதவலன், வரம்பு இல் பல் பகல்
ஆற்றினன் உழற்றும் ஓர் ஆதன் எய்தும் அக்
கூற்று உறு நரகின் ஓர் கூறு கொள்க, யான். 111

'பிணிக்கு உறு முடை உடல் பேணி, பேணலார்த்
துணிக்குறு வயிர வாள் தடக் கை தூக்கிப் போய்,
மணிக் குறு நகை இள மங்கைமார்கள்முன்,
தணிக்க உறு பகைஞரைத் தாழ்க, என் தலை. 112

'கரும்பு அலர் செந் நெல் அம் கழனிக் கான நாடு
அரும் பகை கவர்ந்து உண, ஆவி பேணினென்,
இரும்பு அலர் நெடுந் தளை ஈர்த்த காலொடும்,
விரும்பலர் முகத்து, எதிர் விழித்து நிற்க, யான்.' 113

கோசலை பரதனைத் தழுவி வாழ்த்தி, 'உந்தைக்கு உரிய கடன் செய்' எனல்

தூய வாசகம் சொன்ன தோன்றலை,
தீய கானகம் திருவின் நீங்கி முன்
போயினான் வரக் கண்ட பொம்மலாள்
ஆய காதலால், அழுது புல்லினாள். 114

'முன்னை நும் குல முதலுளோர்கள்தாம்,
நின்னை யாவரே நிகர்க்கும் நீர்மையார்?
மன்னர் மன்னவா!' என்று, வாழ்த்தினாள்—
உன்ன உன்ன நைந்து உருகி விம்முவாள். 115

'மறு இல் மைந்தனே! வள்ளல், உந்தையார்,
இறுதி எய்தி நாள் ஏழ்-இரண்டின;
சிறுவர் செய் கடன் செய்து தீர்த்தி' என்று,
உறு வல் அன்பினால் உரையின் மேயினாள். 116

வசிட்ட முனிவனோடு சென்று, தந்தையின் உருவைக் கண்டு, பரதன் அழுதல்

அன்னை ஏவினாள் அடி இறைஞ்சினான்;
பொன்னின் வார் சடைப் புனிதனோடும் போய்,
தன்னை நல்கி, அத் தருமம் நல்கினான்
பன்னு தொல் அறப் படிவம் நோக்கினான். 117

மண்ணின்மேல் விழுந்து அலறி மாழ்குவான்,
அண்ணல், ஆழியான், அவனி காவலான்,
எண்ணெய் உண்ட பொன் எழில் கொள் மேனியை,
கண்ண நீரினுல் கழுவி ஆட்டினுன். 118

தயரதன் உடலை ஓர் விமானத்தில் வைத்து, யானைமேல் கொண்டுசெல்லுதல்

பற்றி, அவ்வயின் பரிவின் வாங்கினுர்,
சுற்று நான்மறைத் துறை செல் கேள்வியார்;
கொற்ற மண்கணை குமுற, மன்னனை,
மற்று ஓர் பொன்னின் மா மானம் ஏற்றினுர். 119

கரை செய் வேலைபோல், நகரி, கை எடுத்து,
உரை செய் பூசலிட்டு, உயிர் துளங்குற,
அரச வேலை சூழ்ந்து, அழுது, கைதொழ,
புரசை யானையில் கொண்டு போயினுர். 120

சாப் பறை முதலியன ஒலிக்க, தயரதன் உடலைச் சரயு நதிக்குக் கொணர்தல்

சங்கு பேரியும், தழுவு சின்னமும்,
எங்கும் எங்கும் நின்று இரங்கி ஏங்குவ,
மங்குல் தோய் நகர் மகளிர் ஆம் என,
பொங்கு கண் புடைத்து அழுவ போன்றவே. 121

மாவும், யானையும், வயங்கு தேர்களும்,
கோவும், நான் மறைக் குழுவும், முன் செல,
தேவிமாரொடும் கொண்டு, தெண் திரை
தாவு வார் புனல் சரயு எய்தினுர். 122

ஈமப் பள்ளியில் தயரதனை ஏற்றி, உரிய கடன் செய்யப் பரதனை
நான்மறையாளர் அழைத்தல்

எய்தி, நூலுளோர் மொழிந்த யாவையும்
செய்து, தீக் கலம் திருத்தி, செல்வனை,
வெய்தின் ஏற்றினுர்; 'வீர! நுந்தைபால்
பொய் இல் மாக் கடன் கழித்தி போந்து' என்ருர். 123

கடன் செய்ய வந்த பரதனை முனிவன் தடுத்து, தந்தை
அவனைத் துறந்தமை பற்றி மொழிதல்

என்னும் வேலையில் எழுந்த வீரனை,
'அன்னை தீமையால் அரசன் நின்னையும்,
துன்னு துன்பத்தால், துறந்து போயினுன்,
முன்னரே' என முனிவன் கூறினுன். 124

தாங்க ஒண்ணுத் துயரால் பரதன் அழுது சொல்லுதல்

'துறந்து போயினுன் நுந்தை; தோன்றல்! நீ
பிறந்து, பேர் அறம் பிழைத்தது' என்றபோது,
இறந்து போயினுன்; இருந்தது, ஆண்டு, அது
மறந்து வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம் கொலாம். 125

இடிக்கு வாள் அரா இடைவது ஆம் என,
படிக்கண் வீழ்ந்து அகம் பதைக்கும் நெஞ்சினன்,
தடுக்கல் ஆகலாத் துயரம் தன்னுளே
துடிக்க, விம்மி நின்று அழுது சொல்லுவான்: 126

'உரை செய் மன்னர் மற்று என்னில் யாவரே?
இரவிதன் குலத்து, எந்தை முந்தையோர்
பிரத பூசனைக்கு உரிய பேறு இலேன்;
அரசு செய்யவோ அமைவது ஆயினேன்! 127

'பூவில் நான்முகன் புதல்வன் ஆதி ஆம்
தா இல் மன்னர், தம் தரும நீதியால்
தேவர் ஆயினர்; சிறுவன் ஆகியே,
ஆவ! நான் பிறந்து அவத்தன் ஆனவா! 128

'துன்னு தாள் வளம் சுமந்த தாழையில்
பன்னு வான் குலைப் பதடி ஆயினேன்;
என்னை! என்னையே ஈன்று காத்த என்
அன்னையார் எனக்கு அழகு செய்தவா!' 129

வசிட்டன் சத்துருக்கனைக் கொண்டு ஈமக் கடன் செய்வித்தல்

என்று கூறி நொந்து இடரின் மூழ்கும் அத்
துன்று தாரவற்கு இளைய தோன்றலால்,
அன்று நேர் கடன் அமைவது ஆக்கினன்—
நின்று நான்மறை நெறி செல் நீர்மையான். 130

பெருந் தேவியரை ஒழிந்த மன்னன் தேவிமார் தீக் குளித்து நற் கதி சேர்தல்

இழையும் ஆரமும் இடையும் மின்னிட,
குழையும் மா மலர்க் கொம்பு அனார்கள்தாம்
தழை இல் முண்டகம் தழுவு கானிடை
முழையில் மஞ்ஞைபோல், எரியில் மூழ்கினர். 131

அங்கி நீரினும் குளிர, அம்புயத்
திங்கள் வாள் முகம் திரு விளங்குற,
சங்கை தீர்ந்து, தம் கணவர் பின் செலும்
நங்கைமார் புகும் உலகம் நண்ணினர். 132

ஈமக் கடன் முடிந்த பின் பரதன் மனை சேர்தல்

அனைய மா தவன், அரசர் கோமகற்கு
இனைய தன்மையால் இயைவ செய்த பின்,
மனையின் எய்தினன்—மரபின் வாழ்வினை
வினையின் எய்தும் ஓர் பிணியின் வேலையான். 133

பத்து நாட்கள் சடங்குகள் நடைபெறுதல்

ஐந்தும் ஐந்தும் நாள் ஊழி ஆம் என,
மைந்தன், வெந் துயர்க் கடலின் வைகினன்;
தந்தை தன்வயின் தருமம் யாவையும்,
முந்து நூலுளோர் முறையின் முற்றினன். 134

12. ஆறு செல் படலம்

பரதனுடன் வசிட்டனும் அரசவையில் உள்ளான் என்பது கண்டு,
மந்திரக் கிழவர் முதலியோர் வந்து அமர்தல்

வரன்முறை தெரிந்து உணர் மறையின் மா தவத்து
அரு நெறி முனிவனும், ஆண்டையான் என,
விரைவின் வந்து ஈண்டினர்; விரகின் எய்தினர்;
பரதனை வணங்கினர்; பரியும் நெஞ்சினர். 1

மந்திரக் கிழவரும், நகர மாந்தரும்,
தந்திரத் தலைவரும், தரணிபாலரும்,
அந்தர முனிவரோடு அறிஞர் யாவரும்,
சுந்தரக் குரிசிலை மரபின் சுற்றினர். 2

சுமந்திரன் நோக்கால் உணர்த்திய குறிப்பை முனிவன் உணர்ந்து, 'உலகினை
ஆள்வது உன் கடன்' எனப் பரதனுக்கு உரைத்தல்

சுற்றினர் இருந்துழி, சுமந்திரப் பெயர்ப்
பொன் தடந் தேர் வலான், புலமை உள்ளத்தான்,
கொற்றவர்க்கு உறு பொருள் குறித்த கொள்கையான்,
முற்று உணர் முனிவனை முகத்து நோக்கினன். 3

நோக்கினல் சுமந்திரன் நுவலலுற்றதை,
வாக்கினல் அன்றியே உணர்ந்த மா தவன்,
'காக்குதி உலகம்; நின் கடன் இது ஆம்' என,
கோக் குமரனுக்கு அது தெரியக் கூறுவான்: 4

'வேதியர், அருந் தவர், விருத்தர், வேந்தர்கள்,
ஆதியர், நின்வயின் அடைந்த காரியம்,
நீதியும் தருமமும் நிறுவ; நீ இது,
கோது அறு குணத்தினய்! மனத்துக் கோடியால். 5

'தருமம் என்று ஒரு பொருள் தந்து நாட்டுதல்
அருமை என்பது பெரிது; அறிதி; ஐய! நீ
இருமையும் தருவதற்கு இயைவது; ஈண்டு, இது,
தெருள் மனத்தார்க்கு அலால் தெரிதற்பாலதோ? 6

'வள் உறு வயிர வாள் அரசு இல் வையகம்,
நள் உறு கதிர் இலாப் பகலும், நாளொடும்
தெள்ளுறு மதி இலா இரவும், தேர்தரின்,
உள் உறை உயிர் இலா உடலும், ஒக்குமே. 7

'தேவர்தம் உலகினும், தீமை செய்து உழல்
மா வலி அவுணர்கள் வைகும் நாட்டினும்,
ஏவெவை உலகம் என்று இசைக்கும் அன்னவை,
காவல் செய் தலைவரை இன்மை கண்டிலம். 8

'முறை தெரிந்து ஒரு வகை முடிய நோக்குறின்,
மறையவன் வகுத்தன, மண்ணில், வானிடை,
நிறை பெருந் தன்மையின் நிற்ப, செல்வன,
இறைவரை இல்லன யாவும் காண்கிலம். 9

'பூத்த, நாள்மலர் அயன் முதல புண்ணியர்
ஏத்து, வான் புகழினர், இன்றுகாறும் கூக்
காத்தனர்; பின், ஒரு களைகண் இன்மையால்,
நீத்த நீர் உடை கல நீரது ஆகுமால். 10

'உந்தையோ இறந்தனன்; உம்முன் நீத்தனன்;
வந்ததும், அன்னைதன் வரத்தில்; மைந்த! நீ,
அந்தம் இல் பேர் அரசு அளித்தி; அன்னது
சிந்தனை எமக்கு' எனத் தெரிந்து கூறினன். 11

முனிவன் சொல்லைக் கேட்ட பரதன் நிலை

'தஞ்சம் இவ் உலகம், நீ தாங்குவாய்' என,
செஞ்செவே முனிவரன் செப்பக் கேட்டலும்,
'நஞ்சினை நுகர்' என, நடுங்குவாரினும்
அஞ்சினன் அயர்ந்தனன்—அருவிக் கண்ணினன். 12

நடுங்கினன்; நாத் தடுமாறி, நாட்டமும்
இடுங்கினன்; மகளிரின் இரங்கும் நெஞ்சினன்;
ஒடுங்கிய உயிரினன்; உணர்வு கைதர,
தொடங்கினன், அரசவைக்கு உள்ளம் சொல்லுவான்: 13

அரசவையோருக்குப் பரதன் தன் உளக் கருத்தை வெளியிடுதல்

'மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் முதல்வன் ஆய், முதல்
தோன்றினன் இருக்க, யான் மகுடம் சூடுதல்,
சான்றவர் உரைசெயத் தருமம் ஆயதேல்,
ஈன்றவள் செய்கையில் இழுக்கு உண்டாகுமோ? 14

'அடைவு அருங் கொடுமை என் அன்னை செய்கையை,
நடைவரும் தன்மை நீர், ''நன்று இது'' என்றிரேல்,
இடை வரும் காலம் ஈண்டு இரண்டும் நீத்து, இது
கடை வரும் தீ நெறிக் கலியின் ஆட்சியோ! 15

'வேத்தவை இருந்த நீர், விமலன் உந்தியில்
பூத்தவன் முதலினர் புவியுள் தோன்றினார்,
மூத்தவர் இருக்கவே, முறைமையால் நிலம்
காத்தவர் உளர்எனின், காட்டிக் காண்டிரால். 16

'நல் நெறிஎன்னினும், நான், இந் நானில
மன் உயிர்ப் பொறை சுமந்து இருந்து வாழ்கிலேன்;
அன்னவன்தனைக் கொணர்ந்து, அலங்கல் மா முடி
தொல் நெறி முறைமையின் சூட்டல் காண்டிரால். 17

'அன்றுஎனின், அவனொடும் அரிய கானிடை
நின்று, இனிது இருந் தவம், நெறியின் ஆற்றுவென்;
ஒன்று இனி உரைக்கின், என் உயிரை நீக்குவென்'
என்றனன்; என்றபோது, இருந்த பேர் அவை, 18

அரசவையோர் பரதனைப் புகழ்தல்

'ஆன்ற பேர் அரசனும் இருப்ப, ஐயனும்
ஏன்றனன் மணி முடி; ஏந்தல் வேந்த! நீ,
வான் தொடர் திருவினை மறுத்தி; மன் இளந்
தோன்றல்கள் யார் உளர் நின்னின் தோன்றினார்? 19

'ஆழியை உருட்டியும், அறங்கள் போற்றியும்,
வேள்வியை இயற்றியும், வளர்க்க வேண்டுமோ?
ஏழினோடு ஏழ் எனும் உலகம் எஞ்சினும்,
வாழிய நின் புகழ்!' என்று வாழ்த்தினார். 20

இராமனை அழைத்து வருதல் பற்றி முரசு அறையச் செய்யவும், சேனையை எழப் பணிக்கவும், சத்துருக்கனிடம் பரதன் கூறுதல்

குரிசிலும், தம்பியைக் கூவி, 'கொண்டலின்
முரசு அறைந்து, ''இந் நகர் முறைமை வேந்தனைத்
தருதும் ஈண்டு'' என்பது சாற்றி, தானையை,
''விரைவினில் எழுக!'' என, விளம்புவாய்' என்றான். 21

சத்துருக்கன் உரையால் நகரத்தார் முதலிய யாவரும் மகிழ்தல்

நல்லவன் உரைசெய, நம்பி கூறலும்,
அல்லலின் அழுங்கிய அன்பின் மா நகர்,
ஒல்லென இரைத்ததால்—உயிர் இல் யாக்கை அச்
சொல் எனும் அமிழ்தினால் துளிர்த்தது என்னவே. 22

அவித்த ஐம் புலத்தவர் ஆதியாய் உள
புவித்தலை உயிர் எலாம், 'இராமன் பொன் முடி
கவிக்கும்' என்று உரைக்கவே, களித்ததால்—அது
செவிப் புலம் நுகர்வது ஓர் தெய்வத் தேன்கொலாம்? 23

படு முரசு அறைந்தனர், 'பரதன் தம்முனைக்
கொடி நகர்த் தரும்; அவற் கொணர, சேனையும்
முடுகுக' என்ற சொல் மூரி மா நகர்,
உடுபதி வேலையின் உதயம் போன்றதே! 24

சேனையின் எழுச்சி

எழுந்தது பெரும் படை; ஏழு வேலையின்,
மொழிந்த பேர் ஊழியில், முழங்கி, முந்து எழ,
அழிந்தது கேகயன் மடந்தை ஆசை; போய்க்
கழிந்தது துயர், நெடுங் காதல் தூண்டவே. 25

பண்ணின புரவி, தேர்; பகடும், பண்டியும்,
மண்ணினை மறைத்தன; மலிந்த மாக் கொடி
விண்ணினை மறைத்தன; விரிந்த மாத் துகள்,
கண்ணினை மறைத்தது, கமலத்தோனையே. 26

ஈசன் இவ் உலகினை அழிக்கும் நாள் எழும்
ஓசையின் நிமிர்ந்துளது, ஒல்லென் பேர் ஒலி;
காசையின் கரியவற் காண மூண்டு எழும்
ஆசையின் நிமிர்ந்தது, அவ் அனிக ராசியே. 27

படியொடு திரு நகர் துறந்து, பல் மரம்
செடியொடு தொடர் வனம் நோக்கி, சீதை ஆம்
கொடியொடு நடந்த அக் கொண்டல் ஆம் எனப்
பிடியொடு நடந்தன—பெருங் கை வேழமே. 28

மாதர்கள் பிடிமேலும், மன்னவர் களிற்றின்மீதும் செல்லுதல்

சேற்று இள மரை மலர் சிதைந்தவாம் எனக்
கால் தளம் பொலிதரு கன்னிமாரொடும்—
ஏற்று இளம் பிடிக் குலம்—இகலி, இன் நடை
தோற்று, இள மகளிரைச் சுமப்ப போன்றவே. 29

வேதனை வெயிற் கதிர் தணிக்க, மென் மழைச்
சீத நீர் தொடு நெடுங் கொடியும் சென்றன;
கோதை வெஞ் சிலையவன் கோலம் காண்கிலா
மாதரின் நுடங்குவ, வரம்பு இல் கோடியே. 30

வெண் மதி மீச்செல மேகம் ஊர்ந்தென,
அண்ணல் வெங் கதிரவன், அளவு இல் மூர்த்தி ஆய்,
மண்ணிடை இழிந்து ஒரு வழிக்கொண்டாலென,
எண்ண அரு மன்னவர் களிற்றின் ஏகினர். 31

நாற் படையும் செல்ல, பல வாத்தியங்களும் ஒலி அவிந்திருத்தல்

தேர்மிசைச் சென்றது ஓர் பரவை; செம் முகக்
கார்மிசைச் சென்றது ஓர் உவரி; கார்க்கடல்,
ஏர்முகப் பரிமிசை ஏகிற்று; எங்கணும்
பார்மிசைப் படர்ந்தது, பதாதிப் பௌவமே. 32

தாரையும், சங்கமும், தாளம், கொம்பொடு,
வார்மிசைப் பம்பையும், துடியும், மற்றவும்,
பேரியும், இயம்பல சென்ற—பேதைமைப்
பூரியர் குழாத்திடை அறிஞர் போலவே. 33

மகளிர் அணிகலன் பூணுமல் போதல்

தா அரு நாண் முதல் அணி அலால், தகை
மே வரு கலங்களை வெறுத்த மேனியர்,
தேவரும் மருள் கொளத் தெரியும் காட்சியர்,
பூ உதிர் கொம்பு என, மகளிர் போயினர். 34

வெண் கொற்றக்குடை கவியாமை

அதிர் கடல் வையகம் அனைத்தும் காத்தவன்
விதி வரும் தனிக் குடை மீது இலாப் படை,
பொதி பல கவிகை மீன் பூத்ததுஆகிலும்,
கதிர் மதி நீங்கிய கங்குல் போன்றதே. 35

சேனை மிகுதியும், உடன் செல்லும் மகளிரும் ஆடவரும் அழகு செய்யாமையும்

செல்லிய செலவினுல், 'சிறிய திக்கு' எனச்
சொல்லிய சேனையைச் சுமந்ததேனில்,
ஒல்லொலி வேலை நீர் உடுத்த பாரை, 'ஓர்
மெல்லியல்' என்றவர் மெலியரேகொலாம்? 36

தங்கு தண் சாந்து அகில் கலவை சார்கில,
குங்குமம் கொட்டில, கோவை முத்து இல,—
பொங்கு இளங் கொங்கைகள்—புதுமை வேறு இல,
தெங்கு இளநீர் எனத் தெரிந்த காட்சிய. 37

இன் துணையவர் முலை எழுது சாந்தினும்
மன்றல்அம் தாரினும் மறைந்திலாமையால்,
துன்று இளங் கொடி முதல் தூறு நீங்கிய
குன்று எனப் பொலிந்தன—குவவுத் தோள்களே. 38

நறை அறு கோதையர் நாள் செய் கோலத்தின்
துறை அற, அஞ்சனம் துறந்த நாட்டங்கள்
குறை அற நிகர்த்தன—கொற்றம் முற்றுவான்,
கறை அறக் கழுவிய கால வேலையே. 39

விரி மணி மேகலை விரவி ஆர்த்தில
தெரிவையர் அல்குல், தார் ஒலி இல் தேர் என;
பரிபுரம் ஆர்க்கில பவளச் சீறடி,
அரிஇனம் ஆர்க்கிலாக் கமலம் என்னவே. 40

மல்கிய கேகயன் மடந்தை வாசகம்
நல்கியது அரிவையர் நடுவிற்கே கொலாம்!—
புல்கிய மணி வடம் பூண்கிலாமையால்,
ஒல்கிய ஒரு வகைப் பொறை உயிர்த்தவே. 41

'கோமகன் பிரிதலின், கோலம் நீத்துள
தாமரைச் செல்வியும், தவத்தை மேவினுள்;
காமனும், அருந் துயர்க் கடலில் மூழ்கினுன்
ஆம்' என, நிகழ்ந்தது—அவ் அளவு இல் சேனையே. 42

மண்ணையும், வானையும், வயங்கு திக்கையும்,
உண்ணிய நிமிர் கடல் ஒக்கும் என்பது என்?
கண்ணினும், மனத்தினும், கமலத்து அண்ணல்தன்
எண்ணினும், நெடிது—அவண் எழுந்த சேனையே! 43

அலை நெடும் புனல் அறக் குடித்தலால், புவி
நிலைபெற நிலை நெறி நிறுத்தலால், நெடு
மலையினை மண் உற அழுத்தலால், தமிழ்த்
தலைவனை நிகர்த்தது—அத் தயங்கு தானையே. 44

மாந்தர் இல்லாத அயோத்தி மா நகரின் காட்சி

அறிஞரும், சிறியரும் ஆதி அந்தமா,
செறி பெருந் தானையும் திருவும் நீங்கலால்,
குறியவன் புனல் எலாம் வயிற்றில் கொண்ட நாள்,
மறி கடல் ஒத்தது—அவ் அயோத்தி மா நகர். 45

படைகள் பொலிவின்றிச் சென்ற வகை

பெருந் திரை நதிகளும், வயலும், பெட்புறு
மரங்களும், மலைகளும், மண்ணும், கண் உறத்
திருந்தல் இல் அயோத்தி ஆம் தெய்வ மா நகர்
அருந் தெரு ஒத்தது—அப் படை செல் ஆறுஅரோ! 46

'தார்கள்தாம், கோதைதாம், தாமம்தாம், தகை
ஏர்கள்தாம், கலவைதாம், கமழ்ந்தின்று' என்பரால்—
கார்கள்தாம் என மிகக் கடுத்த கைம்மலை
வார் கடாம் அல்லது, அம் மன்னன் சேனையே. 47

ஆள் உலாம் கடலினும் அகன்ற அக் கடல்,
தோள் உலாம் குண்டலம் முதல தொல் அணி
கேள் உலாம் மின் ஒளி கிளர்ந்தது இல்லையால்—
வாள் உலாம் நுதலியர் மருங்குல் அல்லதே. 48

மத்தளம் முதலிய வயங்கு பல் இயம்
ஒத்தன சேறலின், உரை இலாமையின்,
சித்திரச் சுவர் நெடுஞ் சேனை தீட்டிய
பத்தியை நிகர்த்தது—அப் படையின் ஈட்டமே. 49

ஏடு அறு கோதையர் விழியின் எய்த கோல்
ஊடு உற உரம் தொளைத்து, உயிர் உணுவகை,
ஆடவர்க்கு அரும் பெருங் கவசம் ஆயது—
காடு உறை வாழ்க்கையைக் கண்ணன் நண்ணவே. 50

கனங் குழைக் கேகயன் மகளின் கண்ணிய
சினம் கிடந்து எரிதலின், தீர்ந்தவே கொலாம்—
அனங்கன் ஐங் கொடுங் கணை அடரும் ஆடவர்
மனம் கிடந்து உண்கில, மகளிர் கொங்கையே? 51

பரதன் சீரை அணிந்து, சத்துருக்கனுடன் தேரில் செல்லுதல்

இன்னணம் நெடும் படை ஏக, ஏந்தலும்,
தன்னுடைத் திரு அரைச் சீரை சாத்தினன்;
பின் இளையவனொடும், பிறந்த துன்பொடும்,
நல் நெடுந் தேர்மிசை நடத்தல் மேயினன். 52

தாயரும், அருந் தவத்தவரும், தந்தையின்
ஆய மந்திரியரும், அளவு இல் சுற்றமும்,
தூய அந்தணர்களும், தொடர்ந்து சூழ்வரப்
போயினன்—திரு நகர்ப் புரிசை வாயிலே. 53

நகர வாயிலில் மந்தரையும் உடன் வருதல் கண்டு, சத்துருக்கன் அவளைப் பற்ற, பரதன் விலக்குதல்

மந்தரைக் கூற்றமும், வழிச் செல்வாரொடும்
உந்தியே போதல் கண்டு, இளவல் ஓடிப் போய்,
அந்தரத்து எற்றுவான் அழன்று பற்றலும்,
சுந்தரத் தோளவன் விலக்கிச் சொல்லுவான்: 54

'முன்னையர் முறை கெட முடித்த பாவியைச்
சின்னபின்னம் செய்து, என் சினத்தைத் தீர்வெனேல்,
''என்னை இன்று என் ஐயன் துறக்கும்'' என்று அலால்,
''அன்னை'' என்று, உணர்ந்திலென், ஐய! நான்' என்றான். 55

வழிச் சென்ற பரதன், இராமன் தங்கிய சோலையில் சேனையுடன் தங்குதல்

மொய் பெருஞ் சேனையும் முடிவு இல் மன்னரும்
கைகலந்து அயல் ஒரு கடலின் சுற்றிட,
ஐயனும் தேவியும் இளைய ஆளியும்
வைகிய சோலையில் தானும் வைகினான். 56

இராமன் தங்கியிருந்த இடத்துள்ள புழுதியில் பரதன் இருத்தல்

அல் அணை நெடுங் கணீர் அருவி ஆடினன்,
கல் அணை கிழங்கொடு கனியும் உண்டிலன்,
வில் அணைத்து உயர்ந்த தோள் வீரன் வைகிய
புல் அணை மருங்கில், தான் பொடியின் வைகினான். 57

அங்கிருந்து இராமன் கால் நடையாய்ச் சென்றான் என்பது கொண்டு, பரதனும் சேனை தொடர, நடந்தே செல்லுதல்

'ஆண்டு நின்று, ஆண்தகை, அடியின் ஏகினான்
ஈண்டிய நெறி' என, தானும் ஏகினான்—
தூண்டிடு தேர்களும் துரக ராசியும்
காண்தகு கரிகளும் தொடர, காலினே. 58

13. கங்கை காண் படலம்

பரதன் சேனையோடு கங்கையின் கரையை அடைதல்

பூ விரி பொலன் கழல், பொரு இல் தானையான்,
காவிரி நாடு அன்ன கழனி நாடு ஒரீஇ,
தாவர சங்கமம் என்னும் தன்மைய
யாவையும் இரங்கிட, கங்கை எய்தினான். 1

சேனையின் சிறப்பும் பெருக்கமும்

எண்ண அருஞ் சுரும்புதம் இனத்துக்கு அல்லது,
கண் அகன் பெரும் புனல் கங்கை எங்கணும்
அண்ணல் வெங் கரி மதத்து அருவி பாய்தலால்,
உண்ணவும், குடையவும், உரித்துஅன்றுஆயதே. 2

அடிமிசைத் தூளி புக்கு, அடைந்த தேவர்தம்
முடி உறப் பரந்தது ஓர் முறைமை தேர்ந்திலெம்;
நெடிது உயிர்த்து உண்டவும், நீந்தி நின்றவும்,
பொடிமிசைப் புரண்டவும், புரவி ஈட்டமே. 3

பாலை ஏய் நிறத்தொடு, பண்டு தான் படர்
ஓலை ஏய் நெடுங் கடல், ஓடிற்று இல்லையால்;—
மாலை ஏய் நெடு முடி மன்னன் சேனை ஆம்
வேலையே மடுத்தது, அக் கங்கை வெள்ளமே. 4

கான்தலை நண்ணிய காளைபின் படர்
தோன்றலை, அவ் வழித் தொடர்ந்து சென்றன—
ஆன்றவர் உணர்த்திய அக்குரோணிகள்
மூன்று பத்து ஆயிரத்து இரட்டி முற்றுமே. 5

பரதனது வருகையை ஐயுற்று, குகன் தன் சேனைகளோடு தென் கரை வருதல்

அப் படை கங்கையை அடைந்த ஆயிடை,
'துப்புடைக் கடலின் நீர் சுமந்த மேகத்தை
ஒப்புடை அண்ணலோடு உடற்றவே கொலாம்
இப் படை எடுத்தது?' என்று, எடுத்த சீற்றத்தான், 6

குகன் எனப் பெயரிய கூற்றின் ஆற்றலான்
தொகை முரண் சேனையைத் துகளின் நோக்குவான்—
நகை மிக, கண்கள் தீ நாற, நாசியில்
புகை உற, குனிப்புறும் புருவப் போர்விலான், 7

மை உற உயிர் எலாம் இறுதி வாங்குவான்
கை உறு கவர் அயில் பிடித்த காலன்தான்
ஐ-ஐந் நூறாயிரம் உருவம் ஆயின
மெய் உறு தானையான், வில்லின் கல்வியான், 8

கட்டிய சுரிகையன், கடித்த வாயினன்,
வெட்டிய மொழியினன், விழிக்கும் தீயினன்,
கொட்டிய துடியினன், குறிக்கும் கொம்பினன்,
'கிட்டியது அமர்' எனக் கிளர்ந்த தோளினான், 9

'எலி எலாம் இப் படை; அரவம், யான்' என,
ஒலி உலாம் சேனையை உவந்து கூவினான்—
வலி உலாம் உலகினில் வாழும் வள் உகிர்ப்
புலி எலாம் ஒரு வழிப் புகுந்த போலவே. 10

மருங்கு அடை தென் கரை வந்து தோன்றினான்—
ஒருங்கு அடை நெடும் படை ஒல்லென் ஆர்ப்பினோடு
அருங் கடையுகம்தனில், அசனி மா மழை
கருங் கடல் கிளர்ந்தெனக் கலந்து சூழவே. 11

சேனைகளுக்குக் குகன் இட்ட கட்டளை

தோன்றிய புளினரை நோக்கி, 'சூழ்ச்சியின்
ஊன்றிய சேனையை உம்பர் ஏற்றுதற்கு,
ஏன்றனென், என் உயிர்த் துணைவற்கு ஈகுவான்
ஆன்ற பேர் அரசு; நீர் அமைதிர்ஆம்' என்றான். 12

'துடி எறி; நெறிகளும், துறையும், சுற்றுற
ஓடியெறி; அம்பிகள் யாதும் ஓட்டலிர்;
கடி எறி கங்கையின் கரை வந்தோர்களைப்
பிடி; எறி, பட' என, பெயர்த்தும் கூறுவான்: 13

சேனைகளை நோக்கிக் குகன் உரைத்த வீர உரை

'அஞ்சன வண்ணன், என் ஆர் உயிர் நாயகன், ஆளாமே,
வஞ்சனையால் அரசு எய்திய மன்னரும் வந்தாரே!
செஞ் சரம் என்பன தீ உமிழ்கின்றன, செல்லாவோ?
உஞ்சு இவர் போய்விடின், ''நாய்க் குகன்'' என்று, எனை ஓதாரோ? 14

'ஆழ நெடுந் திரை ஆறு கடந்து இவர் போவாரோ?
வேழ நெடும் படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
''தோழமை'' என்று, அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ?
''ஏழைமை வேடன் இறந்திலன்'' என்று எனை ஏசாரோ? 15

'''முன்னவன்'' என்று நினைந்திலன்; ''மொய் புலி அன்னான் ஓர்
பின்னவன் நின்றனன்'' என்றிலன்; அன்னவை பேசானேல்,
என் இவன் என்னை இகழ்ந்தது? இவ் எல்லை கடந்து அன்றோ?
மன்னவர் நெஞ்சினில், வேடர் விடும் சரம் வாயாவோ? 16

'பாவமும் நின்ற பெரும் பழியும், பகை நண்போடும்,
ஏவமும், என்பவை மண் உலகு ஆள்பவர் எண்ணாரோ?
ஆவது போக, என் ஆர் உயிர்த் தோழமை தந்தான்மேல்
போவது, சேனையும் ஆர் உயிரும் கொடு போய் அன்றோ? 17

'அருந் தவம் என் துணை ஆள, இவன் புவி ஆள்வானோ?
மருந்துஎனின் அன்று உயிர்; வண் புகழ் கொண்டு, பின் மாயேனோ?
பொருந்திய கேண்மை உகந்தவர்தம்மொடு போகாதே
இருந்தது நன்று; கழிக்குவென், என் கடன் இன்றோடே. 18

'தும்பியும் மாவும் மிடைந்த பெரும் படை சூழ்வு ஆரும்,
வம்பு இயல் தார் இவர் வாள் வலி கங்கை கடந்து அன்றோ?
வெம்பிய வேடர் உளீர்! துறை ஓடம் விலக்கீரோ?
நம்பி முன்னே, இனி நம் உயிர் மாய்வது நன்று அன்றோ? 19

'போன படைத் தலை வீரர்தமக்கு இரை போதா இச்
சேனை கிடக்கிடு; தேவர் வரின், சிலை மா மேகம்
சோனை பட, குடர் சூறை பட, சுடர் வாளோடும்
தானை பட, தனி யானை பட, திரள் சாயேனோ? 20

'நின்ற கொடைக் கை என் அன்பன் உடுக்க நெடுஞ் சீரை
அன்று கொடுத்தவள் மைந்தர் பலத்தை, என் அம்பாலே
கொன்று குவித்த நிணம் கொள் பிணக் குவை கொண்டு ஓடி,
துன்று திரைக் கடல், கங்கை மடுத்து இடை தூராதோ? 21

' ''ஆடு கொடிப் படை சாடி, அறத்தவரே ஆள
வேடு கொடுத்தது, பார்'' எனும் இப் புகழ் மேவீரோ?
நாடு கொடுத்த என் நாயகனுக்கு இவர், நாம் ஆளும்
காடு கொடுக்கிலர்ஆகி, எடுத்தது காணீரோ? 22

' ''மா முனிவர்க்கு உறவாகி வனத்திடையே வாழும்
கோ முனியத் தகும்'' என்று, மனத்து இறை கொள்ளாதே,
ஏ முனை உற்றிடில், ஏழு கடற் படை என்றாலும்,
ஆ முனையின் சிறு கூழ் என இப்பொழுது ஆகாதோ?' 23

என்பன சொல்லி, இரும்பு அன மேனியர் ஏனோர்முன்,
வன் பணை வில்லினன், மல் உயர் தோளினன், வாள் வீரற்கு
அன்பனும், நின்றனன்; நின்றது கண்டு, அரிஏறு அன்ன
முன்பனில் வந்து, மொழிந்தனன், மூரிய தேர் வல்லான்: 24

எதிர்க் கரையில் நின்ற குகனைக் குறித்துச் சுமந்திரன் பரதனுக்குத் தெரிவித்தல்

'கங்கை இரு கரை உடையான்; கணக்கு இறந்த நாவாயான்;
உங்கள் குலத் தனி நாதற்கு உயிர்த் துணைவன்; உயர் தோளான்;
வெங் கரியின் ஏறு அனையான்; வில் பிடித்த வேலையினான்;
கொங்கு அலரும் நறுந் தண் தார்க் குகன் என்னும் குறி உடையான்; 25

'கல் காணும் திண்மையான்; கரை காணாக் காதலான்;
அற்கு ஆணி கண்டனைய அழகு அமைந்த மேனியான்;—
மல் காணும் திரு நெடுந் தோள் மழை காணும் மணி நிறத்தாய்!—
நிற் காணும் உள்ளத்தான், நெறி எதிர் நின்றனன்' என்றான். 26

குகனைக் காண, பரதன் முந்தி எழுதல்

தன் முன்னே, அவன் தன்மை, தந்தை துணை முந்து உரைத்த
சொல் முன்னே உவக்கின்ற துரிசு இலாத் திரு மனத்தான்,
'மன் முன்னே தழீஇக் கொண்ட மனக்கு இனிய துணைவனேல்,
என்முன்னே அவற் காண்பென், யானே சென்று' என எழுந்தான். 27

பரதனது நிலையைக் கண்டு, குகன் துணுக்குற்றுத் தன்னுள் வியத்தல்

என்று எழுந்த தம்பியொடும், எழுகின்ற காதலொடும்,
குன்று எழுந்து சென்றது எனக் குளிர் கங்கைக் கரை குறுகி
நின்றவனை நோக்கினான், திரு மேனி நிலை உணர்ந்தான்,
துன்று கரு நறுங் குஞ்சி எயினர் கோன்; துண்ணென்றான். 28

வற்கலையின் உடையானை, மாசு அடைந்த மெய்யானை,
நற் கலை இல் மதி என்ன நகை இழந்த முகத்தானை,
கல் கனியக் கனிகின்ற துயரானை, கண்ணுற்றான்;
வில் கையினின்று இடை வீழ, விம்முற்று, நின்று ஒழிந்தான். 29

'நம்பியும் என் நாயகனை ஒக்கின்றான்; அயல் நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான்; தவ வேடம் தலைநின்றான்;
துன்பம் ஒரு முடிவு இல்லை; திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்;
எம்பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பு?' என்றான். 30

குகன் நாவாயில் தனியே வந்து, பரதனைத் தொழுதல்

'உண்டு இடுக்கண் ஒன்று உடையான், உலையாத அன்பு உடையான்,
கொண்ட தவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பு எல்லாம்
கண்டு, உணர்ந்து, பெயர்கின்றேன்; காமின்கள் நெறி' என்னா,
தண் துறை, ஓர் நாவாயில், ஒரு தனியே தான் வந்தான். 31

ஒருவரை ஒருவர் வணங்கித் தழுவ, குகன் பரதனிடம் வந்த காரணத்தை வினவுதல்

வந்து எதிரே தொழுதானை வணங்கினான்; மலர் இருந்த
அந்தணனும் தனை வணங்கும் அவனும், அவன் அடி வீழ்ந்தான்;
தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான்—தகவு உடையோர்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான். 32

தழுவின புளிஞர் வேந்தன் தாமரைச் செங்கணானை,
'எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய்! எய்தியது என்னை?' என்ன,
'முழுது உலகு அளித்த தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்
வழுவினன்; அதனை நீக்க, மன்னனைக் கொணர்வான்' என்றான். 33

பரதனது பெருந் தகைமை உணர்ந்த குகன் அவனை வணங்கிப் புகழ்தல்

கேட்டனன், கிராதர் வேந்தன்; கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பன் ஆகி,
மீட்டும், மண் அதனில் வீழ்ந்தான்; விம்மினன், உவகை பொங்க;
தீட்ட அரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவில்
பூட்டிய கையன், பொய் இல் உள்ளத்தன், புகலலுற்றான்: 34

'தாய் உரைகொண்டு தாதை உதவிய தரணிதன்னை,
''தீவினை'' என்ன நீத்து, சிந்தனை முகத்தில் தேக்கி,
போயினை என்றபோழ்து, புகழினோய்! தன்மை கண்டால்,
ஆயிரம் இராமர் நின் கேழ் ஆவரோ, தெரியின் அம்மா! 35

'என் புகழ்கின்றது, ஏழை எயினனேன்? இரவி என்பான்-
தன் புகழ்க் கற்றை, மற்றை ஒளிகளைத் தவிர்க்குமாபோல்,
மன் புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம்
உன் புகழ் ஆக்கிக் கொண்டாய்—உயர் குணத்து உரவுத் தோளாய்!'

என இவை அன்ன மாற்றம் இயைவன பலவும் கூறி,
புனை கழல், புலவு வேற் கை, புளிஞர்கோன் பொரு இல் காதல்
அனையவற்கு அமைவின் செய்தான்; ஆர் அவற்கு அன்பு இலாதார்?—
நினைவு அருங் குணம்கொடு அன்றோ, இராமன்மேல் நிமிர்ந்த காதல்?

பரதன் விரும்பியபடி, இராமன் உறைந்த இடத்தைக் குகன் காட்டுதல்

அவ் வழி அவனை நோக்கி, அருள்தரு வாரி அன்ன
செவ் வழி உள்ளத்து அண்ணல், தென் திசைச் செங் கை கூப்பி,
'எவ் வழி உறைந்தான் நம் முன்?' என்றலும், எயினர் வேந்தன்,
'இவ் வழி, வீர! யானே காட்டுவல்; எழுக!' என்றான். 38

இராமன் பள்ளிகொண்ட இடத்தைக் கண்ட பரதனது செயலும் சிந்தனையும்

கார் எனக் கடிது சென்றான்; கல்லிடைப் படுத்த புல்லின்,
வார் சிலைத் தடக் கை வள்ளல், வைகிய பள்ளி கண்டான்;
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான்; பருவரற்பரவை புக்கான்—
வார் மணிப் புனலால் மண்ணை மண்ணுநீர் ஆட்டும் கண்ணான். 39

'இயன்றது, என் பொருட்டினால், இவ் இடர்உனக்கு என்ற போழ்தும்,
அயின்றனை, கிழங்கும் காயும் அமுது என; அரிய புல்லில்
துயின்றனை; எனவும், ஆவி துறந்திலென்; சுடரும் காசு
குயின்று உயர் மகுடம் சூடும் செல்வமும் கொள்வென் யானே!'. 40

'இராமன் துயில, இலக்குவன் யாது செய்தான்?' எனக் குகனை வினவி அறிதல்

தூண்தர நிவந்த தோளான் பின்னரும் சொல்லுவான்: 'அந்
நீண்டவன் துயின்ற சூழல் இதுஎனின், நிமிர்ந்த நேயம்
பூண்டவன், தொடர்ந்து பின்னே போந்தவன், பொழுது நீத்தது
யாண்டு?' என, இனிது கேட்டான்; எயினர்கோன், இதனைச் சொன்னான்:

'அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகனும் அவளும் துஞ்ச,
வில்லை ஊன்றிய கையோடும், வெய்து உயிர்ப்போடும், வீரன்,—
கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய்!—கண்கள் நீர் சொரிய, கங்குல்
எல்லை காண்பு அளவும் நின்றான்; இமைப்பிலன் நயனம்' என்றான்.

இலக்குவன் செய்தி கேட்டு, பரதன் தன்னை நொந்து உரைத்தல்

என்பத்தைக் கேட்ட மைந்தன், 'இராமனுக்கு இளையர் என்று
முன்பு ஒத்த தோற்றத்தேமில், யான் என்றும் முடிவு இலாத
துன்பத்துக்கு ஏது ஆனேன்; அவன், அது துடைக்க நின்றான்;
அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ? அழகிது, என் அடிமை!' என்றான்.

கங்கையின் தென் கரை சேர்க்குமாறு, குகனைப் பரதன் வேண்டுதல்

அவ் இடை, அண்ணல்தானும், அன்று, அரும் பொடியின் வைகி,
'தெவ் இடைதர நின்று ஆர்க்கும் செறி கழல் புளிஞர் கோமான்!
இவ் இடை, கங்கை ஆற்றின் ஏற்றினை ஆயின், எம்மை
வெவ் இடர்க் கடல்நின்று ஏற்றி, வேந்தன்பால் விடுத்தது' என்றான்.

குகன் கட்டளையிட, பல நாவாய்கள் வருதல்

'நன்று' எனப் புளிஞர் வேந்தன் நண்ணினன் தமரை; 'நாவாய்
சென்று நீர் தருதிர்' என்ன, வந்தன—சிவன் சேர் வெள்ளிக்
குன்று என, குனிக்கும் அம் பொன் குவடு என, குபேரன் மானம்
ஒன்று என, நாணிப் பல் வேறு உருவு கொண்டனைய ஆன. 45

நங்கையர் நடையின் அன்னம் நாண் உறு செலவின் நாவாய்,
கங்கையும் இடம் இலாமை மிடைந்தன—கலந்த எங்கும்,—
அங்கொடு, இங்கு, இழித்தி ஏற்றும் அமைதியின், அமரர் வையத்து
இங்கொடு அங்கு இழித்தி ஏற்றும் இரு வினை என்னல் ஆன. 46

'நாவாய்கள் வந்தன' என்று குகன் உரைப்ப, சேனைகளை ஏற்றுமாறு பரதன் சுமந்திரனிடம் கூறுதல்

வந்தன, வரம்பு இல் நாவாய்; வரி சிலைக் குரிசில் மைந்த!
சிந்தனை யாவது?' என்று, சிருங்கிபேரியர்கோன் செப்ப,
சுந்தர வரி விலானும் சுமந்திரன்தன்னை நோக்கி,
'எந்தை! இத் தானைதன்னை ஏற்றுதி, விரைவின்' என்றான். 47

சுமந்திரன் சேனைகளை நாவாயில் ஏற்ற, அவை கங்கையைக் கடத்தல்

குரிசிலது ஏவலால், அக் குரகதத் தேர் வலானும்,
வரிசையின் வழாமை நோக்கி, மரபுளி வகையின் ஏற்ற,
கரி, பரி, இரதம், காலாள், கணக்கு அறு கரை இல் வேலை,
எரி மணி திரையின் வீசும் கங்கை யாறு ஏறிற்று அன்றே! 48

இடிபடு முழக்கம் பொங்க, இன மழை மகர நீரை
முடிவு உற முகப்ப, ஊழி இறுதியின் மொய்ப்ப போல,
கொடியொடு வங்கம் வேலை கூம்பொடு படர்வ போல,
நெடிய கை எடுத்து நீட்டி நீந்தின, நெடுங் கை வேழம். 49

சங்கமும் மகர மீனும் தரளமும் மணியும் தள்ளி,
வங்க நீர்க் கடலும் வந்து தன் வழிப் படர, மானப்
பொங்கு வெங் களிறு நூக்க, கரை ஒரீஇப் போயிற்று அம்மா—
கங்கையும் இராமற் காணும் காதலது என்ன மாதோ! 50

பாங்கின் உத்தரியம் மானப் படர் திரை தவழ, பாரின்
வீங்கு நீர் அழுவம்தன்னுள், விழு மதக் கலுழி வெள்ளத்து
ஓங்கல்கள் தலைகள் தோன்ற, ஒளித்து அவண் உயர்ந்த கும்பம்,
பூங் குழற் கங்கை நங்கை முலை எனப் பொலிந்த மாதோ! 51

கொடிஞ்சொடு தட்டும், அச்சும், ஆழியும், கோத்த மொட்டும்,
நெடுஞ் சுடர்க் கொடியும், யாவும், நெறி வரு முறையின் நீக்கி,
விடும் சுவல் புரவியோடும் வேறு வேறு ஏற்றிச் சென்ற—
மடிஞ்சபின் உடம்பு கூட்டும் வினை என—வயிரத் தேர்கள்! 52

நால்-இரண்டு ஆய கோடி, நவை இல் நாவாய்கள்மீதா,
சேல் திரண்டனைய ஆய கதியொடும், நதியில் சென்ற—
பால் திரண்டனைய மெய்ய, பயம் திரண்டனைய நெஞ்ச,
கால் திரண்டனைய கால, கடு நடைக் கலினப் பாய் மா. 53

மாதர்கள் நாவாயில் செல்லுதல்

ஊடு உற நெருக்கி, ஓடத்து, ஒருவர்முன் ஒருவர் கிட்டி,
சூடகத் தளிர்க் கைம் மாதர் குழுமினர் துவன்றித் தோன்ற,
பாடு இயல் களி நல் யானைப் பந்தி அம் கடையின் குத்தக்
கோடுகள் மிடைந்த என்ன, மிடைந்தன குவவுக் கொங்கை. 54

பொலங் குழை மகளிர், நாவாய்ப் போக்கின் ஒன்று ஒன்று தாக்க,
மலங்கினர்; இரண்டு பாலும் மறுகினர் வெருவி நோக்க,
அலங்கு நீர் வெள்ளம் தள்ளி அழிதர, அங்கும் இங்கும்
கலங்கலின், வெருவிப் பாயும் கயற்குலம் நிகர்த்த, கண்கள். 55

இயல்வு உறு செலவின் நாவாய், இரு கையும் எயினர் தூண்ட,
துயல்வன துடுப்பு வீசும் துவலைகள், மகளிர் மென் தூசு
உயல்வு உறு பரவை அல்குல் ஒளி புறத்து அளிப்ப, உள்ளத்து
அயர்வுறும் மதுகை மைந்தர்க்கு அயாவுயிர்ப்பு அளித்தது அம்மா!

நாவாய்கள் சென்று சென்று மீளும் காட்சி

இக் கரை இரைத்த சேனை எறி கடல் முகந்து, வெஃகி,
அக் கரை அடைய வீசி, வறியன அணுகும் நாவாய்—
புக்கு அலை ஆழி நல் நீர் பொறுத்தன போக்கிப் போக்கி,
அக் கணத்து உவரி மீளும் அகல் மழை நிகர்த்த அம்மா! 57

அகில் இடு தூபம் அன்ன ஆய் மயில் பீலி ஆர்த்த
முகிழுடை முரண் மாத் தண்டு கூம்பு என, முகிலின் வண்ணத்
துகிலொடு தொடுத்த செம் பொன் தட்டிடை தொடுத்த முத்தின்
நகு கொடி நெடிய பாயா, நவ் எனச் சென்ற நாவாய். 58

ஆனனம் கமலத்து அன்ன, மின் அன்ன, அமுதச் செவ் வாய்,
தேன் நனை, குழலார் ஏறும் அம்பிகள் சிந்து முத்தம்
மீன் என, விரிந்த கங்கை விண் என, பண்ணை முற்றி
வானவர் மகளிர் ஊரும் மானமே நிகர்த்த மாதோ! 59

துளி பட்த் துழாவு திண் கோல் துடுப்பு இரு காலின் தோன்ற,
நளிர் புனல் கங்கை ஆற்றில் நண்டு எனச் செல்லும் நாவாய்,
களியுடை மஞ்ஞை அன்ன, கனங் குழை, கயல் கண், மாதர்
ஒளிர் அடிக் கமலம் தீண்ட, உயிர் படைத்தனவே ஒத்த. 60

முனிவர்கள் வான் வழியே கங்கையைக் கடத்தல்

மை அறு விசும்பில், மண்ணில், மற்றும் ஓர் உலகில், முற்றும்
மெய் வினை தவமே அன்றி மேலும் ஒன்று உளதோ? கீழோர்
செய் வினை நாவாய் ஏறித் தீண்டலர்; மனத்தின் செல்லும்
மொய் விசும்பு ஓடம் ஆக, தேவரின் முனிவர் போனார். 61

பரிவாரங்கள் சென்றபின், பரதன் நாவாயில் ஏறுதல்

'அறுபதினாயிரம் அக்குரோணி' என்று
இறுதி செய் சேனையும், எல்லை தீர் நகர்
மறு அறு மாந்தரும், மகளிர் வெள்ளமும்,
செறி திரைக் கங்கை, பின் கிடக்கச் சென்றவே. 62

சுழித்து நீர் வரு துறை ஆற்றை, சூழ் படை
கழித்து நீங்கியது என, கள்ள ஆசையை
அழித்து, வேறு அவனி பண்டு ஆண்ட வேந்தரை
இழித்து, மேல் ஏறினான் தானும் ஏறினான். 63

கோசலையைச் சுட்டி, 'யார்?' எனக் குகன் வினவ, பரதன் விடையிறுத்தல்

சுற்றத்தார், தேவரொடும் தொழ நின்ற கோசலையைத் தொழுது நோக்கி,
'கொற்றத் தார்க் குரிசில்! இவர் ஆர்?' என்று குகன் வினவ, 'கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதல் தேவி; மூன்று உலகும் ஈன்றானை முன் ஈன்றானைப்
பெற்றத்தால் பெறும் செல்வம், யான் பிறத்தலால், துறந்த பெரியாள்' என்றான்.

கோசலை தன் அடி வணங்கிய குகனைப் பரதனிடம் வினவித் தெரிந்து, போற்றுதல்

என்றலுமே, அடியின்மிசை நெடிது வீழ்ந்து அழுவானை, 'இவன் யார்?' என்று,
கன்று பிரி காராவின் துயர் உடைய கொடி வினவ, கழல் கால் மைந்தன்,
'இன் துணைவன் இராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும், இளையவற்கும், எனக்கும், மூத்தான்;
குன்று அனைய திரு நெடுந் தோள் குகன் என்பான், இந் நின்ற குரிசில்' என்றான்.

'நைவீர்அலீர் மைந்தீர்! இனித் துயரால்; நாடு இறந்து காடு நோக்கி,
மெய் வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலம் ஆயிற்று ஆம் அன்றே! விலங்கல் திண் தோள்
கை வீரக் களிறு அனைய காளை இவன்தன்னோடும் கலந்து, நீவிர்
ஐவீரும் ஒருவீர் ஆய், அகல் இடத்தை நெடுங் காலம் அளித்திர்' என்றாள்.

சுமித்திரையைக் குகனுக்குப் பரதன் அறிமுகப்படுத்துதல்

அறம் தானே என்கின்ற அயல் நின்றாள்தனை நோக்கி, 'ஐய! அன்பின்
நிறைந்தானை உரை' என்ன, 'நெறி திறம்பாத் தன் மெய்யை நிற்பது ஆக்கி
இறந்தான்தன் இளந் தேவி; யாவர்க்கும் தொழு குலம் ஆம் இராமன் பின்பு
பிறந்தானும் உளன் என்னப் பிரியாதான்தனைப் பயந்த பெரியாள்' என்றான்.

கைகேயியை, 'யார்?' என்று குகன் வினவ, பரதன் மொழிதல்

சுடு மயானத்திடை தன் துணை ஏக, தோன்றல் துயர்க் கடலின் ஏக,
கடுமை ஆர் கானகத்துக் கருணை ஆர்கலி ஏக, கழல் கால் மாயன்
நெடுமையால் அன்று அளந்த உலகு எல்லாம், தன் மனத்தே நினைந்து செய்யும்
கொடுமையால், அளந்தாளை, '"ஆர் இவர்?" என்று உரை' என்ன; குரிசில் கூறும்:

'படர் எலாம் படைத்தாளை, பழி வளர்க்கும் செவிலியை, தன் பாழ்த்த பாவிக்
குடரிலே நெடுங் காலம் கிடந்தேற்கும் உயிர்ப் பாரம் குறைந்து தேய,
உடர் எலாம் உயிர் இலா எனத் தோன்றும் உலகத்தே, ஒருத்தி அன்றே,
இடர் இலா முகத்தாளை, அறிந்திலையேல், இந் நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்.'

கைகேயியைக் குகன் வணங்க, தோணியும் அக்கரை சேர்தல்

என்னக் கேட்டு, அவ் இரக்கம் இலாளையும்
தன் நல் கையின் வணங்கினன் தாய் என;
அன்னப் பேடை சிறை இலது ஆய்க் கரை
துன்னிற்று என்னவும் வந்தது, தோணியே. 70

தாயர் சிவிகையில் வர, பரதன் முதலியோர் நடந்து செல்லுதல்

இழிந்த தாயர் சிவிகையின் ஏற, தான்,
பொழிந்த கண்ணின் புதுப் புனல் போயினான்—
ஒழிந்திலான் குகனும் உடன் ஏகினான்—
கழிந்தனன், பல காவதம் காலினே. 71

பரத்துவாசன் ஆச்சிரமம் அடைய, முனிவர் அவர்களை எதிர்கொள்ளுதல்

பரத்தின் நீங்கும் பரத்துவன் என்னும் பேர்
வரத்தின் மிக்கு உயர் மாதவன் வைகு இடம்,
அருத்தி கூர, அணுகினன்; ஆண்டு, அவன்
விருத்தி வேதியரோடு எதிர் மேவினான். 72

14. திருவடி சூட்டு படலம்

பரத்துவாசனைப் பரதன் வணங்க, முனிவன் ஆசி கூறி,
அவன் வருகை பற்றி வினவுதல்

வந்த மா தவத்தோனை, அம் மைந்தனும்
தந்தை ஆம் எனத் தாழ்ந்து, வணங்கினான்;
இந்துமோலி அன்னானும் இரங்கினான்,
அந்தம் இல் நலத்து ஆசிகள் கூறினான். 1

'எடுத்த மா முடி சூடி, நின்பால் இயைந்து
அடுத்த பேர் அரசு ஆண்டிலை; ஐய! நீ;
முடித்த வார் சடையோடு முனிவர் தூசு
உடுத்து நண்ணுதற்கு உற்றுளது யாது?' என்றான். 2

பரதனது மறுமொழி கேட்டு, தவத்தோர் மனம் குளிர்தல்

சினக் கொடுந் திறல் சீற்ற வெந் தீயினான்,
மனக் கடுப்பினன், மா தவத்து ஓங்கலை,
'"எனக்கு அடுத்தது செய்திலென்" என்ற சொல்
உனக்கு அடுப்பது அன்றால், உரவோய்!' என்றான். 3

மறையின் கேள்வற்கு மன் இளந் தோன்றல், 'பின்,
முறையின் நீங்கி, முது நிலம் கொள்கிலேன்;
இறைவன் கொள்கிலன் ஆம்எனின், யாண்டு எலாம்
உறைவென் கானத்து ஒருங்கு உடனே' என்றான். 4

உரைத்த வாசகம் கேட்டலும், உள் எழுந்து
இரைத்த காதல் இருந் தவத்தோர்க்கு எலாம்,
குரைத்த மேனியொடு உள்ளம் குளிர்ந்ததால்—
அரைத்த சாந்து கொடு அப்பியது என்னவே. 5

யாவரையும் ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, பரத்துவாசன் விருந்து செய்தல்

ஆய காதலோடு ஐயனைக் கொண்டு, தன்
தூய சாலை உறைவிடம் துன்னினான்;
'மேய சேனைக்கு அமைப்பென் விருந்து' எனா,
தீயின் ஆகுதிச் செல்வனும் சிந்தித்தான். 6

துறந்த செல்வன் நினைய, துறக்கம்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது; பல் சனம்,
பிறந்து வேறு ஓர் உலகு பெற்றாரென,
மறந்து வைகினர், முன்னைத் தம் வாழ்வு எலாம். 7

நந்தல் இல் அறம் நந்தினர் ஆம் என,
அந்தரத்தின் அரம்பையர், அன்பினர்,
வந்து வந்து எதிர் ஏத்தினர்; மைந்தரை,
இந்துவின் சுடர் கோயில் கொண்டு ஏகினார். 8

நானம் நன்கு உரைத்தார்; நளிர் வானிடை
ஆன கங்கை அரும் புனல் ஆட்டினார்;
தான மா மணிக் கற்பகம் தாங்கிய
ஊனம் இல் மலர் ஆடை உடுத்தினார். 9

கொம்பின் நின்று நுடங்குறு கொள்கையார்,
செம்பொனின் கல ராசி திருத்தினார்;
அம்பரத்தின் அரம்பையர், அன்பொடும்,
உம்பர்கோன் நுகர் இன் அமுது ஊட்டினார். 10

அஞ்சு அடுத்த அமளி, அலத்தகப்
பஞ்சு அடுத்த பரிபுரப் பல்லவ
நஞ்சு அடுத்த நயனியர், நவ்வியின்
துஞ்ச, அத்தனை மைந்தரும் துஞ்சினர். 11

ஏந்து செல்வத்து இமையவர் ஆம் என,
கூந்தல் தெய்வ மகளிர் கொண்டாடினர்—
வேந்தர் ஆதி, சிவிகையின் வீங்கு தோள்
மாந்தர்காறும், வரிசை வழாமலே. 12

மாதர் யாவரும், வானவர் தேவியர்
கோது இல் செல்வத்து வைகினர்—கொவ்வை வாய்த்
தீது இல் தெய்வ மடந்தையர், சேடியர்,
தாதிமார் எனத் தம் பணி கேட்பவே. 13

நந்த, நந்தவனங்களில், நாள் மலர்க்
கந்தம் உந்திய கற்பகக் காவினின்று,
அந்தர் வந்தென, அந்தி தன் கை தர,
மந்த மந்த நடந்தது வாடையே. 14

மான்று, அளிக் குலம் மா மதம் வந்து உண,—
தேன் தளிர்த்த கவளமும், செங் கதிர்
கான்ற நெல் தழைக் கற்றையும், கற்பகம்
ஈன்று அளிக்க, நுகர்ந்தன—யானையே. 15

நரகதர்க்கு அறம் நல்கும் நலத்த நீர்,
கர கதக் கரி கால் நிமிர்த்து உண்டன;
மரகதத்தின் கொழுந்து என வார்ந்த புல்
குரகதத்தின் குழாங்களும் கொண்டவே. 16

பரிவாரங்கள் போகம் துய்க்க, பரதன் காய் கிழங்கு உண்டு, புழுதியில் வதிதல்

இன்னர், இன்னணம் யாவரும், இந்திரன்
துன்னு போகங்கள் துய்த்தனர்; தோன்றல்தான்,
அன்ன காயும், கிழங்கும், உண்டு, அப் பகல்
பொன்னின் மேனி பொடி உற, போக்கினான். 17

பகற்பொழுது தோன்ற, பரதன் படைகள் சென்று, பாலை நிலத்தைச் சார்தல்

நீல வல் இருள் நீங்கலும், நீங்குறும்
மூலம் இல் கனவின் திரு முற்றுற,
ஏலும் நல் வினை துய்ப்பவர்க்கு ஈறு செல்
காலம் என்ன, கதிரவன் தோன்றினான். 18

ஆறி நின்று அறம் ஆற்றலர் வாழ்வு என
பாறி வீந்தது செல்வம்; பரிந்திலர்,
தேறி முந்தைத் தம் சிந்தையர் ஆயினர்,
மாறி வந்து பிறந்தன்ன மாட்சியார். 19

காலை என்று எழுந்தது கண்டு, வானவர்,
'வேலை அன்று; அனிகமே' என்று விம் அற,
சோலையும் கிரிகளும் சுண்ணமாய் எழ,
பாலை சென்று அடைந்தது—பரதன் சேனையே. 20

எழுந்தது துகள்; அதின், எரியும் வெய்யவன்
அழுந்தினன்; அவிப்ப அரும் வெம்மை ஆறினன்;
பொழிந்தன கரி மதம், பொடி வெங் கானகம்
இழிந்தன, வழி நடந்து ஏற ஒணுமையே. 21

வடியுடை அயிற் படை மன்னர் வெண்குடை,
செடியுடை நெடு நிழல் செய்ய, தீப் பொதி
படியுடைப் பரல் உறு பாலை, மேல் உயர்
கொடியுடைப் பந்தரின், குளிர்ந்தது எங்குமே. 22

'பெருகிய செல்வம் நீ பிடி' என்றுள்வயின்
திருகிய சீற்றத்தால் செம்மையான், நிறம்
கருகிய அண்ணலைக் கண்டு, காதலின்
உருகிய தளிர்த்தன—உலவை ஈட்டமே. 23

பாலையைக் கடந்து, படைகள் சித்திரகூடத்தைச் சேர்தல்

வன் தெறு பாலையை மருதம் ஆம் எனச்
சென்றது; சித்திரகூடம் சேர்ந்ததால்—
ஒன்று உரைத்து, 'உயிரினும் ஒழுக்கம் நன்று' எனப்
பொன்றிய புரவலன் பொரு இல் சேனையே. 24

தூளியின் படலையும், துரகம், தேரொடு,
மூள் இருஞ் சினக் கரி முழங்கும் ஓதையும்,
ஆள் இருங் குழுவினர் ஆரவாரமும்,
'கோள் இரும் படை இது' என்று, உணரக் கூறவே, 25

இலக்குவன் குன்றின்மீது ஏறி, படையுடன் பரதன் வருதல் கண்டு, சீற்றமுறுதல்

எழுந்தனன், இளையவன்; ஏறினன், நிலம்
கொழுந்து உயர்ந்தனையது ஓர் நெடிய குன்றின்மேல்;
செழுந் திரைப் பரவையைச் சிறுமை செய்த அக்
கழுந்துடை வரி சிலைக் கடலை நோக்கினன். 26

"பரதன் இப் படைகொடு பார் கொண்டு ஆள் மறம்
கருதி, உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காந்தலால்,
விரதம் உற்று இருந்தவன்மேல் வந்தான்; இது
சரதம்; மற்று இலது' எனத் தழங்கு சீற்றத்தான், 27

இலக்குவன் போர்க் கோலம் பூண்டு, இராமனை அடி பணிந்து, வீர உரை பகர்தல்

கட்டினன் சுரிகையும் கழலும்; பல் கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன்; கவசம் பூட்டு அமைத்து
இட்டனன்; எடுத்தனன் வரி வில்; ஏந்தலைத்
தொட்டு, அடி வணங்கி நின்று, இனைய சொல்லினான்: 28

'இருமையும் இகழ்ந்த அப் பரதன் ஏந்து தோள்
பருமையும், அன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையும், நின் ஒரு பின்பு வந்த என்
ஒருமையும், கண்டு, இனி உவத்தி, உள்ளம் நீ. 29

'படர் எலாம் படப் படும் பரும யானையின்
திடர் எலாம் உருட்டின, தேரும் ஈர்த்தன,
குடர் எலாம் திரைத்தன, குருதி ஆறுகள்,
கடர் எலாம் மடுப்பன, பலவும் காண்டியால். 30

'கருவியும், கைகளும், கவச மார்பமும்,
உருவின; உயிரினோடு உதிரம் தோய்வு இல
திரிவன—சுடர்க் கணை—திசைக் கை யானைகள்
வெருவரச் செய்வன; காண்டி, வீர! நீ. 31

'பண் முதிர் களிற்றொடு பரந்த சேனையின்
எண் முதல் அறுத்து, நான் இமைப்பின் நீக்கலால்,
விண் முதுகு உளுக்கவும், வேலை ஆடையின்
மண் முதுகு ஆற்றவும் காண்டி—வள்ளல்! நீ. 32

'நிவந்த வான் குருதியின் நீத்தம் நீந்தி மெய்
சிவந்த சாதகரொடு சிறு கண் கூளியும்,
கவந்தமும், "உலகம் நின் கையது ஆயது" என்று,
உவந்தன குனிப்பன காண்டி, உம்பர்போல். 33

'சூழி வெங் கட கரி, துரக ராசிகள்,
பாழி வன் புயத்து இகல் வயவர், பட்டு அற,
ஆழி வெங் குருதியால் அலைந்து, வேலைகள்
ஏழும் ஒன்றாகி நின்று இரைப்பக் காண்டியால். 34

'ஆள் அற; அலங்கு தேர் அழிய; ஆடவர்
வாள் அற; வரி சிலை துணிய; மாக் கரி
தாள் அற, தலை அற; புரவி தாளொடும்
தோள் அற—வடிக் கணை தொடுப்ப—காண்டியால். 35

'தழைத்த வான் சிறையன, தசையும் கவ்வின,
அழைத்த வான் பறவைகள், அலங்கு பொன் வடிம்பு
இழைத்த வான் பகழி புக்கு ஈரும் மார்பிடைப்
புழைத்த வான் பெரு வழி போக—காண்டியால். 36

'ஒரு மகள் காதலின் உலகை நோய் செய்த
பெருமகன் ஏவலின் பரதன் தான் பெறும்
இரு நிலம் ஆள்கை விட்டு, இன்று, என் ஏவலால்
அரு நரகு ஆள்வது காண்டி—ஆழியாய்! 37

' ''வையகம் துறந்து வந்து அடவி வைகுதல்
எய்தியது உனக்கு'' என, நின்னை ஈன்றவள்
நைதல் கண்டு உவந்தவள், நவையின் ஓங்கிய
கைகயன் மகள், விழுந்து அரற்ற—காண்டியால். 38

'அரம் சுட அழல் நிமிர் அலங்கல் வேலினாய்!
விரைஞ்சு ஒரு நொடியில், இவ் அனிக வேலையை
உரம் சுடு வடிக் கணை ஒன்றில் வென்று, முப்
புரம் சுடும் ஒருவனின் பொலிவென், யான்' என்றான். 39

இலக்குவனுக்குப் பரதனது இயல்பை விளக்கி, இராமன் ஆறுதல் கூறுதல்

'இலக்குவ! உலகம் ஓர் ஏழும், ஏழும், நீ,
''கலக்குவென்'' என்பது கருதினால், அது
விலக்குவது அரிது; அது விளம்பல் வேண்டுமோ?—
புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள், புகலக் கேட்டியால்: 40

'நம் குலத்து உதித்தவர், நவையின் நீங்கினர்
எங்கு உலப்புறுவர்கள்? எண்ணின், யாவரே
தம் குலத்து ஒருவ அரும் தருமம் நீங்கினர்?—
பொங்கு உலத் திரளொடும் பொருத தோளினாய்! 41

'எனைத்து உள மறை அவை இயம்பற்பாலன,
பனைத் திரள் கரக் கரிப் பரதன் செய்கையே;
அனைத் திறம் அல்லன அல்ல; அன்னது
நினைத்திலை, என்வயின் நேய நெஞ்சினால். 42

' ''பெருமகன் என்வயின் பிறந்த காதலின்
வரும் என நினைகையும், மண்ணை என்வயின்
தரும் என நினைகையும்'' தவிர, ''தானையால்
பொரும்'' என நினைகையும் புலமைப்பாலதோ? 43

'பொன்னொடும், பொரு கழல் பரதன் போந்தனன்,
நல் நெடும் பெரும் படை நல்கல் அன்றியே,
என்னொடும் பொரும் என இயம்பற்பாலதோ?—
மின்னொடும் பொருவுற விளங்கு வேலினாய்! 44

'சேண் உயர் தருமத்தின் தேவை, செம்மையின்
ஆணியை, அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ?
பூண் இயல் மொய்ம்பினாய்! போந்தது ஈண்டு, எனைக்
காணிய; நீ இது பின்னும் காண்டியால்.' 45

சேனையை நிறுத்திவிட்டு, தம்பியோடு பரதன் இராமனை அணுகுதல்

என்றனன், இளவலை நோக்கி, ஏந்தலும்
நின்றனன்; பரதனும், நிமிர்ந்த சேனையை,
'பின் தருக' என்று, தன் பிரிவு இல் காதலின்,
தன் துணைத் தம்பியும் தானும் முந்தினான். 46

பரதனது நிலையை நோக்கிய இராமன், இலக்குவனிடம், 'அவன் வரும் கோலத்தைப் பார்' எனல்

தொழுது உயர் கையினன்; துவண்ட மேனியன்;
அழுது அழி கண்ணினன்; 'அவலம் ஈது' என
எழுதிய படிவம் ஒத்து எய்துவான்தனை,
முழுது உணர் சிந்தையான், முடிய நோக்கினான். 47

கார்ப் பொரு மேனி அக் கண்ணன் காட்டினான்,
'ஆர்ப்பு உறு வரி சிலை இளைய ஐய! நீ,
தேர்ப் பெருந் தானையால் பரதன் சீறிய
போர்ப் பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்கு' என, 48

தன் செயலுக்கு இலக்குவன் நெஞ்சழிந்து நிற்றல்

எல் ஒடுங்கிய முகத்து இளவல் நின்றனன்—
மல் ஒடுங்கிய புயத்தவனை வைது எழும்
சொல்லொடும் சினத்தொடும் உணர்வு சோர்தர,
வில்லொடும் கண்ண நீர் நிலத்து வீழவே. 49

தொழுது தோன்றிய பரதனது செயல்

கோது அறத் தவம் செய்து குறிப்பின் எய்திய
நாதனைப் பிரிந்தனள், நலத்தின் நீங்கினாள்,
வேதனைத் திருமகள் மெலிகின்றாள், விடு
தூது என, பரதனும் தொழுது தோன்றினான். 50

'அறம்தனை நினைந்திலை; அருளை நீத்தனை;
துறந்தனை முறைமையை' என்னும் சொல்லினான்,
மறந்தனன், மலர்அடி வந்து வீழ்ந்தனன்—
இறந்த தன் தாதையை எதிர்கண்டென்னவே. 51

இராமன் பரதனைத் தழுவுதல்

'உண்டுகொல் உயிர்?' என ஒடுங்கினான் உருக்
கண்டனன்; நின்றனன்—கண்ணன் கண் எனும்
புண்டரீகம் பொழி புனல், அவன் சடா
மண்டலம் நிறைந்து போய் வழிந்து சோரவே. 52

அயாவுயிர்த்து, அழு கணீர் அருவி மார்பிடை,
உயாவுற, திருஉளம் உருக, புல்லினான்—
நியாயம் அத்தனைக்கும் ஓர் நிலயம் ஆயினான்—
தயா முதல் அறத்தினைத் தழீஇயது என்னவே. 53

'தந்தை வலியனோ?' என இராமன் கேட்க, பரதன், 'அவன் மேலிடத்தான்' எனல்

புல்லினன் நின்று, அவன் புனைந்த வேடத்தைப்
பல்முறை நோக்கினான்; பலவும் உன்னினான்;
'அல்லலின் அழுங்கினை; ஐய! ஆளுடை
மல்உயர் தோளினான் வலியனோ?' என்றான். 54

அரியவன் உரைசெய, பரதன், 'ஐய! நின்
பிரிவு எனும் பிணியினால், என்னைப் பெற்ற அக்
கரியவள் வரம் எனும் காலனால், தனக்கு
உரிய மெய்ந் நிறுவிப் போய், உம்பரான்' என்றான். 55

தந்தையின் மரணம் கேட்டு, இராமன் சோர்ந்து உள்ளம் கலங்குதல்

'விண்ணிடை அடைந்தனன்' என்ற வெய்ய சொல்,
புண்ணிடை அயில் எனச் செவி புகாமுனம்,
கண்ணொடு மனம், சுழல் கறங்கு போல ஆய்,
மண்ணிடை விழுந்தனன்—வானின் உம்பரான். 56

இரு நிலம் சேர்ந்தனன்; இறை உயிர்த்திலன்;
'உரும் எறி அர' என, உணர்வு நீங்கினான்;
அருமையின் உயிர் வர, அயாவுயிர்த்து, அகம்
பொருமினன்; பல் முறைப் புலம்பினான்அரோ: 57

இராமனின் புலம்பல்

'நந்தா விளக்கு அனைய நாயகனே! நானிலத்தோர்
தந்தாய்! தனி அறத்தின் தாயே! தயா நிலையே!
எந்தாய்! இகல் வேந்தர் ஏறே! இறந்தனையே!
அந்தோ! இனி, வாய்மைக்கு ஆர் உளரே மற்று?' என்றான். 58

‘சொல் பெற்ற நோன்பின் துறையோன் அருள் வேண்டி,
நல் பெற்ற வேள்வி நவை நீங்க நீ இயற்றி,
எற் பெற்று, நீ பெற்றது இன் உயிர் போய் நீங்கலோ?—
கொல் பெற்ற வெற்றிக் கொலை பெற்ற கூர் வேலோய்! 59

‘மன் உயிர்க்கு நல்கு உரிமை மண் பாரம் நான் சுமக்க,
பொன் உயிர்க்கும் தாரோய்!—பொறை உயிர்த்த ஆறு இதுவோ?
உன் உயிர்க்குக் கூற்றாய் உலகு ஆள உற்றேனோ?—
மின் உயிர்க்கும் தீ வாய் வெயில் உயிர்க்கும் வெள் வேலோய்! 60

‘எம் பரத்தது ஆக்கி அரசு உரிமை, இந்தியங்கள்
தம் பரத்த ஆக்கித் தவம் இழைத்தவாறு இதுவோ?—
சம்பரப் பேர்த் தானவனைத் தள்ளி, சதமகற்கு, அன்று,
அம்பரத்தின் நீங்கா அரசு அளித்த ஆழியாய்! 61

‘வேண்டும் திறத்தாரும் வேண்டா அரசாட்சி
பூண்டு, இவ் உலகுக்கு இடர் கொடுத்த புல்லனேன்,
மாண்டு முடிவது அல்லால், மாயா உடம்பு இது கொண்டு
ஆண்டு வருவது, இனி, யார் முகத்தே நோக்கவோ? 62

‘தேன் அடைந்த சோலைத் திரு நாடு கைவிட்டுக்
கான் அடைந்தேன் என்னத் தரியாது, காவல! நீ
வான் அடைந்தாய்; இன்னம் இருந்தேன் நான், வாழ்வு உகந்தே!—
ஊன் அடைந்த தெவ்வர் உயிர் அடைந்த ஒள் வேலோய்! 63

‘வண்மையும், மானமும், மேல் வானவர்க்கும் பேர்க்ககிலாத்
திண்மையும், செங்கோல் நெறியும், திறம்பாத
உண்மையும், எல்லாம் உடனே கொண்டு ஏகினையே!—
தண்மை தகை மதிக்கும் ஈந்த தனிக் குடையோய்!’ 64

இரங்கும் இராமனைத் தம்பிமாரும் மன்னவரும் தாங்க, வசிட்டன் தேற்றுதல்

என்று எடுத்துப் பற்பலவும் பன்னி, இடர் உழக்கும்
குன்று எடுத்த போலும் குவவுத் தோள் கோளரியை,
வன் தடக் கைத் தம்பியரும், வந்து அடைந்த மன்னவரும்,
சென்று எடுத்துத் தாங்கினார்; மா வசிட்டன் தேற்றினான். 65

முனிவர் முதலாயினோர் வந்து சூழ, இராமனை நோக்கி வசிட்டன் பேசுதல்

பன்ன அரிய நோன்பின் பரத்துவனே ஆதி ஆம்
பின்னு சடையோரும், பேர் உலகம் ஓர் ஏழின்
மன்னவரும், மந்திரியர் எல்லாரும், வந்து அடைந்தார்;
தன் உரிமைச் சேனைத் தலைவோரும் தாம் அடைந்தார். 66

மற்றும் வரற்பாலர் எல்லாரும் வந்து அடைந்து,
சுற்றும் இருந்த அமைதியினில், துன்பு உழக்கும்
கொற்றக் குரிசில் முகம் நோக்கி, கோ மலரோன்
பெற்ற பெருமைத் தவ முனிவன் பேசுவான்: 67

'துறத்தலும் நல் அறத் துறையும் அல்லது
புறத்து ஒரு துணை இலை, பொருந்தும் மன்னுயிர்க்கு;
''இறத்தலும் பிறத்தலும் இயற்கை'' என்பதை
மறத்தியோ, மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ? 68

' ''உண்மை இல் பிறவிகள், உலப்பு இல் கோடிகள்,
தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின'' எனும்
வண்மையை நோக்கிடா, வலிய கூற்றின்பால்,
கண்மையும் உளது எனக் கருதல் ஆகுமோ? 69

'பெறுவதன் முன் உயிர் பிரிதல் காண்டியால்?
மறு அறு கற்பினில் வையம் யாவையும்
அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் ஆண்டவன்
இறுவது கண்டு, அவற்கு, இரங்கல் வேண்டுமோ? 70

'சீலமும், தருமமும், சிதைவு இல் செய்கையாய்!
சூலமும், திகிரியும், சொல்லும், தாங்கிய
மூலம் வந்து உதவிய மூவர்க்கு ஆயினும்,
காலம் என்று ஒரு வலை கடக்கல் ஆகுமோ? 71

'கண் முதல் காட்சிய, கரை இல் நீளத்த,
உள் முதல் பொருட்கு எலாம் ஊற்றம் ஆவன,
மண் முதல் பூதங்கள் மாயும் என்றபோது,
எண்முதல் உயிர்க்கு நீ இரங்கல் வேண்டுமோ? 72

'புண்ணிய நறு நெயில், பொரு இல் காலம் ஆம்
திண்ணிய திரியினில், விதி என் தீயினில்,
எண்ணிய விளக்கு அவை இரண்டும் எஞ்சினால்,
அண்ணலே! அவிவதற்கு, ஐயம் யாவதோ? 73

'இவ் உலகத்தினும் இடரினே கிடந்து,
அவ் உலகத்தினும் நரகின் ஆழ்ந்து, பின்
வெவ் வினை துய்ப்பன விரிந்த யோனிகள்,
எவ் அளவில் செல எண்ணல் ஆகுமோ? 74

'உண்டுகொல் இது அலது உதவி நீ செய்வது?
எண் தகு குணத்தினுய்! தாதை என்றலால்,
புண்டரீகத் தனி முதற்கும் போக்கு அரு
விண்டுவின் உலகிடை விளங்கினுன் அரோ! 75

நீர்க்கடன் செய்யுமாறு வசிட்டன் கூறுதல்

'ஐய! நீ யாது ஒன்றும் அவலிப்பாய் அலே;
உய் திறம் அவற்கு இனி இதனின் ஊங்கு உண்டோ?
செய்வன வரன் முறை திருத்தி, சேந்த நின்
கையினுல் ஒழுக்குதி கடன் எலாம்' என்ருன். 76

'விண்ணு நீர் மொக்குளின் விளியும் யாக்கையை
எண்ணி, நீ அழுங்குதல் இழுதைப்பாலதால்;
கண்ணின் நீர் உகுத்தலின் கண்டது இல்லை; போய்
மண்ணு நீர் உகுத்தி, நீ மலர்க்கையால்' என்ருன். 77

புனலாடி, தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்து, இராமன் சாலைக்கு மீள்தல்

என்றபின், ஏந்தலும் எழுந்து, நான்மறைப்
பொன் திணிந்தன சடைப் புனிதனேடும் போய்ச்
சென்றனன், செறி திரைப் புனலில்; 'செய்க' என,
நின்றனன், இராமனும் நெறியை நோக்கினுன். 78

புக்கனன் புனலிடை, முழுகிப் போந்தனன்,
தக்க நல் மறையவன் சடங்கு காட்ட, தான்,
முக் கையின் நீர் விதி முறையின் ஈந்தனன்—
ஒக்க நின்று உயிர்தொறும் உணர்வு நல்குவான். 79

ஆனவன் பிற உள யாவும் ஆற்றி, பின்,
மான மந்திரத்தவர், மன்னர், மா தவர்,
ஏனையர் பிறர்களும், சுற்ற ஏகினன்;
சானகி இருந்த அச் சாலை எய்தினுன். 80

சாலையில் தனித்திருந்த சீதையின் பாதங்களில் விழுந்து பரதன் அரற்றுதலும்,
இராமன் பரதனைத் தாங்கி எடுத்து, சீதைக்குத் தந்தை இறந்தமை கூறுதலும்

எய்திய வேலையில், தமியள் எய்திய
தையலை நோக்கினன்; சாலை நோக்கினுன்;
கைகளின் கண்மலர் புடைத்து, கால்மிசை,
ஐயன், அப் பரதன் வீழ்ந்து அரற்றினுன் அரோ! 81

வெந் துயர் தொடர்தர விம்மி விம்மி, நீர்
உந்திய நிரந்தரம்; ஊற்று மாறில;
சிந்திய—குரிசில் அச் செம்மல் சேந்த கண்—
இந்தியங்களில் எறி கடல் உண்டு என்னவே! 82

அந் நெடுந் துயர் உறும் அரிய வீரனைத்
தன் நெடுந் தடக் கையால் இராமன் தாங்கினன்;
நல் நெடுங் கூந்தலை நோக்கி, 'நாயகன்,
என் நெடும் பிரிவினால், துஞ்சினன்' என்றான். 83

சீதையின் துயரம்

துண்ணெனும் நெஞ்சினள்; துளங்கினள்; துணைக்
கண் எனும் நெடுங் கடல் கலுழி கான்றிட,
மண் எனும் செவிலிமேல் வைத்த கையினள்,
பண் எனும் கிளவியால் பன்னி, ஏங்கினள். 84

கல் நகு திரள் புயக் கணவன் பின் செல,
நல் நகர் ஒத்தது, நடந்த கானமும்;
'மன்னவன் துஞ்சினன்' என்ற மாற்றத்தால்
அன்னமும் துயர்க் கடல் அடிவைத்தாள்அரோ! 85

முனி பத்தினியர் சீதையை நீராட்டி, இராமனிடம் சேர்த்தல்

ஆயவள்தன்னை நேர்ந்து அங்கை ஏந்தினர்,
தாயரின், முனிவர்தம் தருமப் பன்னியர்;
தூய நீர் ஆட்டினர்; துயரம் நீக்கினர்;
நாயகற் சேர்த்தினர்; நவையுள் நீங்கினர். 86

தாய்மாரோடும் சான்றோரோடும் சுமந்திரன் இராமனிடம் வருதல்

தேன் தரும் தெரியல் அச் செம்மல் நால்வரை
ஈன்றவர் மூவரோடு, இருமை நோக்குறும்
சான்றவர் குழாத்தொடும், தருமம் நோக்கிய
தோன்றல்பால், சுமந்திரன் தொழுது தோன்றினன். 87

இராமனும் தாய்மாரும் அழ, யாவரும் வருந்துதல்

'எந்தை யாண்டையான் இயம்புவீர்?' என,
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
சிந்தி நின்றனன், சேந்த கண்ண நீர்—
முந்தை நான்முகத்தவற்கும் முந்தையான். 88

தாயரும் தலைப்பெய்து தாம் தழீஇ,
ஓய்வு இல் துன்பினால் உரறல் ஓங்கினர்;
ஆய சேனையும், அணங்கு அனார்களும்,
தீயில் வீழ்ந்து தீ மெழுகின் தேம்பினர். 89

தாய்மார் சானகியைத் தழுவிக் கொண்டு வருந்துதல்

பின்னர் வீரரைப் பெற்ற பெற்றி அப்
பொன் அனார்களும், சனகன் பூவையைத்
துன்னி, மார்பு உறத் தொடர்ந்து புல்லினர்;
இன்னல் வேலை புக்கு இழிந்து அழுந்துவார். 90

யாவரும் இராமனை வந்தடைய, சூரியனும் மறைதல்

சேனைவீரரும், திரு நல் மா நகர்
மான மாந்தரும், மற்றுளோர்களும்,
ஏனை வேந்தரும், பிறரும், யாவரும்,—
கோனை எய்தினர்—குறையும் சிந்தையார். 91

படம் செய் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினன்
இடம் செய் தொல் குலத்து இறைவன் ஆதலால்,
தடம் செய் தேரினன், தானும் நீரினல்
கடம் செய்வான் என, கடலில் மூழ்கினன். 92

அடுத்த நாள் அரசர் முதலிய யாவரும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க, இராமன் பரதனை, 'விரத வேடம் பூண்டது ஏன்?' என வினவுதல்

அன்று தீர்ந்தபின், அரச வேலையும்,
துன்று செஞ் சடைத் தவரும், சுற்றமும்,
தன் துணைத் திருத் தம்பிமார்களும்,
சென்று சூழ ஆண்டு இருந்த செம்மல்தான், 93

'வரதன் துஞ்சினன்; வையம் ஆணையால்,
சரதம் நின்னதே; மகுடம் தாங்கலாய்,
விரத வேடம், நீ என்கொல் மேவினய்?
பரத! கூறு' எனப் பரிந்து கூறினன். 94

பரதன் தன் கருத்தை இராகவனுக்கு விளக்கி உரைத்தல்

என்றலும் பதைத்து எழுந்து, கைதொழா
நின்று, தோன்றலை நெடிது நோக்கி, 'நீ
அன்றி யாவரே அறத்து உளோர்? அதில்
பின்றுவாய்கொலாம்?' என்னப் பேசுவான்: 95

'மனக்கு ஒன்றுதன வரத்தின் நின்னையும்,
நினக்கு ஒன்று நிலை நிறுவி, நேமியான்-
தனைக் கொன்றுள் தரும் தனையன் ஆதலால்,
எனக்கு ஒன்று, தவம் அடுப்பது எண்ணினல். 96

'நோவது ஆக இவ் உலகை நோய் செய்த
பாவகாரியின் பிறந்த பாவியேன்,
சாவது ஓர்கிலேன்; தவம் செய்வேன்அலேன்;
யாவன் ஆகி, இப் பழிநின்று ஏறுவேன்? 97

'நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்,
பொறையின் நீங்கிய தவமும், பொங்கு அருள்
துறையின் நீங்கிய அறமும், தொல்லையோர்
முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ? 98

'பிறந்து நீயுடைப் பிரிவு இல் தொல் பதம்
துறந்து, மா தவம் தொடங்குவாய்என்ருல்,
மறந்து, நீதியின் திறம்பி, வாளின் கொன்று
அறம் தின்ருன் என, அரசுஅது ஆள்வெனே? 99

'தொகை இல் அன்பினுல் இறைவன் துஞ்ச, நீ
புகையும் வெஞ் சுரம் புகுத, புந்தியால்
வகை இல் வஞ்சனுய் அரசு வவ்வ, யான்
பகைவனேகொலாம்? இறவு பார்க்கின்றேன்! 100

'உந்தை தீமையும், உலகு உருத நோய்
தந்த தீவினைத் தாய் செய் தீமையும்,
எந்தை! நீங்க, மீண்டு அரசு செய்க' எனு,
சிந்தை யாவதும் தெரியக் கூறினுன். 101

பரதனது வேண்டுகோள் தக்கதன்று என இராமன் எடுத்துரைத்தல்

சொற்ற வாசகத் துணிவு உணர்ந்த பின்,
'இற்றதோ இவன் மனம்?' என்று எண்ணுவான்,
'வெற்றி வீர! யான் விளம்பக் கேள்' எனு,
முற்றும் நோக்கினுன் மொழிதல் மேயினுன்: 102

'முறையும், வாய்மையும், முயலும் நீதியும்,
அறையும் மேன்மையோடு அறனும் ஆதி ஆம்
துறையுள் யாவையும், சுருதி நூல் விடா
இறைவர் ஏவலால் இயைவ காண்டியால், 103

'பரவு கேள்வியும், பழுது இல் ஞானமும்,
விரவு சீலமும், வினையின் மேன்மையும்,—
உர விலோய்!—தொழற்கு உரிய தேவரும்,
''குரவரே'' எனப் பெரிது கோடியால். 104

'அந்த நல் பெருங் குரவர் ஆர் எனச்
சிந்தை தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினுல்,
''தந்தை தாயர்'' என்று இவர்கள்தாம் அலால்,
எந்தை! கூற வேறு எவரும் இல்லையால். 105

'தாய் வரம் கொள, தந்தை ஏவலால்,
மேய நம் குலத் தருமம் மேவினேன்;
நீ வரம் கொளத் தவிர்தல் நேர்மையோ?—
ஆய்வு அரும் புலத்து அறிவு மேவினுய்! 106

'தனையர் ஆயினர் தந்தை தாயரை
வினையின் நல்லது ஓர் இசையை வேய்தலோ?
நினையல் ஓவிடா நெடிய வன் பழி
புனைதலோ?—ஐய! புதல்வர் ஆதல்தான். 107

'இம்மை, பொய் உரைத்து, இவறி, எந்தையார்
அம்மை வெம்மை சேர் நரகம் ஆள, யான்,
கொம்மை நல் நிதிக் குவையின் வைகி வாழ்
செம்மை சேர் நிலத்து அரசு செய்வெனே? 108

'வரன் நில் உந்தை சொல் மரபினல், உடைத்
தரணி நின்னது என்று இயைந்த தன்மையால்,
உரனின் நீ பிறந்து உரிமை ஆதலால்,
அரசு நின்னதே; ஆள்க' என்னவே,— 109

'அரசு நின்னதே' என்ற இராமனுக்கு, 'அவ்வாருயின் யான் தர,
நீ முடி சூடு' என்ருன் பரதன்

'முன்னர் வந்து உதித்து, உலகம் மூன்றினும்
நின்னை ஒப்பு இலா நீ, பிறந்த பார்
என்னது ஆகில், யான் இன்று தந்தனென்;
மன்ன! போந்து நீ மகுடம் சூடு' என, 110

'மலங்கி வையகம் வருந்தி வைக, நீ,
உலம் கொள் தோள் உனக்கு உறுவ செய்தியோ?
கலங்குருவணம் காத்தி போந்து' என,
பொலம் குலாவு தாள் பூண்டு, வேண்டினன். 111

'பதினன்கு ஆண்டும் என் ஆணையால் நீயே ஆளவேண்டும்' என்ருன் இராமன்

'பசைந்த சிந்தை நீ பரிவின் வையம் என்
வசம் செய்தால், அது முறைமையோ? வசைக்கு
அசைந்த எந்தையார் அருள, அன்று நான்
இசைந்த ஆண்டு எலாம் இன்றொடு ஏறுமோ? 112

'வாய்மை என்னும் ஈது அன்றி, வையகம்,
''தூய்மை'' என்றும் ஒன்று உண்மை சொல்லுமோ?
தீமைதான், அதின் தீர்தல் அன்றியே,
ஆய் மெய்யாக; வேறு அறையல் ஆவதே? 113

'எந்தை ஏவ, ஆண்டு ஏழொடு ஏழ் என
வந்த காலம் நான் வனத்துள் வைக, நீ
தந்த பாரகம்தன்னை, மெய்ம்மையால்
அந்த நாள் எலாம் ஆள், என் ஆணையால். 114

'மன்னவன் இருக்கவேயும், ''மணி அணி மகுடம் சூடுக''
என்ன, யான் இயைந்தது அன்னான் ஏயது மறுக்க அஞ்சி;
அன்னது நினைந்தும், நீ என் ஆணையை மறுக்கலாமோ?
சொன்னது செய்தி; ஐய! துயர் உழந்து அயரல்' என்றான். 115

மறுமொழி கூறத் தொடங்கிய பரதனை விலக்கி, வசிட்டன் மொழிதல்

ஒள்ளியோன் இனைய எல்லாம் உரைத்தலும், உரைக்கலுற்ற
பள்ள நீர் வெள்ளம் அன்ன பரதனை விலக்கி, 'பண்டு
தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை சிக்கு அறச் சிந்தை நோக்கி,
'வள்ளியோய்! கேட்டி' என்னா, வசிட்ட மா முனிவன் கூறும்: 116

'கிளர் அகன் புனலுள் நின்று, அரி, ஓர் கேழல் ஆய்,
இளை எனும் திருவினை ஏந்தினான்அரோ—
உளைவு அரும் பெருமை ஓர் எயிற்றின் உள்புரை
வளர் இளம் பிறையிடை மறுவின் தோன்றவே. 117

'ஆதிய அமைதியின் இறுதி, ஐம் பெரும்
பூதமும் வெளி ஒழித்து எவையும் புக்கபின்,
நாதன் அவ் அகன் புனல் நல்கி, நண்ண அருஞ்
சோதி ஆம் தன்மையின் துயிறல் மேயினான். 118

'ஏற்ற இத் தன்மையின், அமரர்க்கு இன் அமுது
ஊற்றும் அக் கடவுள்தன் உந்தி உந்திய
நாற்று இதழ்க் கமலத்தில், நொய்தின் யாவையும்
தோற்றுவித்து உதவிட, முதல்வன் தோன்றினான். 119

'அன்று அவன் உலகினை அளிக்க ஆகியது
உன் தனிக் குலம்; முதல் உள்ள வேந்தர்கள்,
இன்று அளவினும் முறை இகந்துளார் இலை;
ஒன்று உளது உரை இனம்; உணரக் கேட்டியால்: 120

' ''இத இயல் இயற்றிய குரவர் யாரினும்,
மத இயல் களிற்றினாய்! மறு இல் விஞ்சைகள்
பதவிய இருமையும் பயக்க, பண்பினால்
உதவிய ஒருவனே, உயரும்'' என்பரால். 121

'என்றலால், யான் உனை எடுத்து விஞ்சைகள்
ஒன்று அலாதன பல உதவிற்று உண்மையால்,
''அன்று'' எனாது, இன்று எனது ஆணை; ஐய! நீ
நின்று போந்து அளி, உனக்கு உரிய நாடு' என்றான். 122

'உனக்கு உரிய நாட்டைக் காப்பாய்' என்ற முனிவனைத் தொழுது, இராமன் உரைத்தல்

கூறிய முனிவனைக் குவிந்த தாமரை
சீறிய கைகளால் தொழுது, செங்கணான்,
'ஆறிய சிந்தனை அறிஞ! ஒன்று உரை
கூறுவது உளது' எனக் கூறல் மேயினான்: 123

'சான்றவர் ஆக; தன் குரவர் ஆக; தாய்
போன்றவர் ஆக; மெய்ப் புதல்வர் ஆக; தான்—
தேன் தரு மலருளான் சிறுவ!—''செய்வென்'' என்று
ஏன்றபின், அவ் உரை மறுக்கும் ஈட்டதோ? 124

'தாய் பணித்து உவந்தன, தந்தை, ''செய்க'' என
ஏய எப் பொருள்களும் இறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீய அப் புலையனின், செய்கை தேர்கிலா
நாய் எனத் திரிவது நல்லது அல்லதோ? 125

'முன் உறப் பணித்தவர் மொழியை யான் என
சென்னியில் கொண்டு, ''அது செய்வென்'' என்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை; பெருமையோய்! எனக்கு
என் இனிச் செய்வகை? உரைசெய் ஈங்கு' என்றான். 126

இராமனுடன் தானும் காடு உறைதல் உறுதி என்று பரதன் உரைக்க, தேவர்கள், 'பதினான்கு ஆண்டுகள் அரசு புரிதல் உன் கடமை' என்றனர்

முனிவனும், 'உரைப்பது ஓர் முறைமை கண்டிலெம்
இனி' என இருந்தனன்; இளைய மைந்தனும்,
'அனையதேல் ஆள்பவர் ஆள்க நாடு; நான்
பனி படர் காடு உடன் படர்தல் மெய்' என்றான். 127

அவ் வழி, இமையவர் அறிந்து கூடினார்,
'இவ் வழி இராமனை இவன் கொண்டு ஏகுமேல்,
செவ் வழித்து அன்று நம் செயல்' என்று எண்ணினார்,
கவ்வையர், விசும்பிடைக் கழறல் மேயினார்: 128

'ஏத்த அரும் பெருங் குணத்து இராமன் இவ் வழிப்
போத்தரும், தாதை சொல் புரக்கும் பூட்சியான்;
ஆத்த ஆண்டு ஏழினொடு ஏழும் அந் நிலம்
காத்தல் உன் கடன்; இவை கடமை' என்றனர். 129

'தேவர் கட்டளையை மறுக்காது, குறித்த காலம் வரை அரசாள [illegible]' என்றான் இராமன்

வானவர் உரைத்தலும், 'மறுக்கற்பாலதுஅன்று;
யான் உனை இரந்தனென்; இனி என் ஆணையால்
ஆனது ஓர் அமைதியின் அளித்தி, பார்' என,
தான் அவன் துணை மலர்த் தடக் கை பற்றினான். 130

பரதனும் ஒருப்பட்டு, ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க, இராமன் இணங்குதல்

'ஆம் எனில், ஏழ்-இரண்டு ஆண்டில், ஐய! நீ
நாம நீர் நெடு நகர் நண்ணி, நானிலம்
கோ முறை புரிகிலைஎன்னின், கூர் எரி
சாம் இது சரதம்; நின் ஆணை சாற்றினேன்.' 131

என்பது சொல்லிய பரதன் யாதும் ஓர்
துன்பு இலன்; அவனது துணிவை நோக்கினான்
அன்பினன், உருகினன்; 'அன்னது ஆக' என்றான்—
தன் புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான். 132

பரதன் இராமனது திருவடியை வேண்டிப் பெறுதல்

விம்மினன் பரதனும், வேறு செய்வது ஒன்று
இன்மையின், 'அரிது' என எண்ணி, ஏங்குவான்,
'செம்மையின் திருவடித்தலம் தந்தீக' என,
எம்மையும் தருவன இரண்டும் நல்கினான். 133

திருவடியைத் தன் முடியில் சூடி, பரதன் மீளுதல்

அடித்தலம் இரண்டையும், அழுத கண்ணினான்,
'முடித்தலம் இவை' என, முறையின் சூடினான்;
படித்தலத்து இறைஞ்சினன், பரதன் போயினான்—
பொடித் தலம் இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான். 134

ஈன்றவர் முதலிய யாவரும் மீளுதல்

ஈன்றவர் முதலிய எண் இல் சுற்றமும்,
சான்றவர் குழுவொடு தவத்துளோர்களும்,
வான் தரு சேனையும், மற்றும் சுற்றுற,
மூன்று நூல் கிடந்த தோள் முனியும் போயினான். 135

பண்டை நூல் தெரி பரத்துவனும் போயினான்;
மண்டு நீர் நெடு நகர் மாந்தர் போயினார்;
விண்டு உறை தேவரும் விலகிப் போயினார்;
கொண்டல்தன் ஆணையால் குகனும் போயினான். 136

நந்தியம் பதியில் பாதுகத்துக்கு முடி சூட்டி, பரதன் செங்கோல் செலுத்துதல்

பாதுகம் தலைக்கொடு, பரதன் பைம் புனல்
மோது கங்கையின் கரை கடந்து முந்தினான்;
போது உகும் கடி பொழில் அயோத்தி புக்கிலன்;
ஓது கங்குலில் நெடிது உறக்கம் நீங்கினான்; 137

நந்தியம் பதியிடை, நாதன் பாதுகம்
செந் தனிக் கோல் முறை செலுத்த, சிந்தையான்
இந்தியங்களை அவித்து இருத்தல் மேயினன்,
அந்தியும் பகலும் நீர் அருத கண்ணினன். 138

இராமன் சீதையோடும், இலக்குவனேடும் தென் திசை நோக்கிப் போதல்

' ''குன்றினில் இருந்தனன்'' என்னும் கொள்கையால்,
நின்றவர் நலிவரால், நேயத்தால்' என,
தன் துணைத் தம்பியும் தானும் தையலும்
தென் திசை நெறியினைச் சேறல் மேயினன். 139

மிகைப் பாடல்கள்

1. மந்திரப் படலம்

'மன்னனே! அவனியை மகனுக்கு ஈந்து, நீ
பன்ன அருந் தவம் புரி பருவம் ஈது' என,
கன்ன மூலத்தினில் கழற வந்தென,
மின் எனக் கருமை போய் வெளுத்தது—ஓர் மயிர்.

தீங்கு இழை இராவணன் செய்த தீமைதான்
ஆங்கு ஒரு நரையது ஆய் அணுகிற்றும் என,
பாங்கில் வந்திடு நரை படிமக் கண்ணடி
ஆங்கு அதில் கண்டனன்—அவனி காவலன்.

[இந்த இரண்டு செய்யுட்களும், 'மண்ணுறு முரசுஇனம்' எனத் தொடங்கும் முதற் பாடலின்முன், படலத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ளன.]

எய்திய முனிவரன் இணைகொள் தாமரை
செய்ய பூங் கழலவன் சென்னி சேர்த்த பின்,
'வையகத்து அரசரும் மதி வல்லாளரும்
வெய்தினில் வருக' என மேயினன்அரோ. 4-1

ஆளும் நல் நெறிக்கு அமைவரும் அமைவினன் ஆகி,
நாளும் நல் தவம் புரிந்து, நல் நளிர் மதிச் சடையோன்
தாளில் பூசையின் கங்கையைத் தந்து, தந்தையரை
மீள்வு இல் இன் உலகு ஏற்றினன் ஒரு மகன், மேல்நாள். 66-1

'நறைக் குழற் சீதையும் ஞால நங்கையும்,
மறுத்தும், இங்கு ஒருவற்கு மணத்தின்பாலரோ—
கறுத்த மா மிடறுடைக் கடவுள் கால வில்
இறுத்தவற்கு அன்றி?' என்று இரட்டர் கூறினர். 76-1

'ஏத்த வந்து உலகு எலாம் ஈன்ற வேந்தனைப்
பூத்தவன் அல்லனேல், புனித வேள்வியைக்
காத்தவன் உலகினைக் காத்தல் நன்று' என,
வேத்தவை வியப்புற, விதர்ப்பர் கூறினர். 76-2

'பெருமையால் உலகினைப் பின்னும் முன்னும் நின்று
உரிமையோடு ஓம்புதற்கு உரிமை பூண்ட அத்
தருமமே தாங்கலில் தக்கது; ஈண்டு ஒரு
கருமம் வேறு இலது' எனக் கலிங்கர் கூறினர். 76-3

'கேடு அகல் படியினைக் கெடுத்து, கேடு இலாத்
தாடகை வலிக்கு ஒரு சரம் அன்று ஏவிய
ஆடக வில்லிக்கே ஆக, பார்!' எனாத்
தோடு அவிழ் மலர் முடித் துருக்கர் சொல்லினர். 76-4

'கற்ற நான்மறையவர் கண்ணை, மன்னுயிர்
பெற்ற தாய் என அருள் பிறக்கும் வாரியை,
உற்றதேல் உலகினில் உறுதி யாது?' என,
கொற்றவேல் கனை கழல் குருக்கள் கூறினர். 76-5

'வாய் நனி புரந்த மா மனுவின் நூல் முறைத்-
தாய் நனி புரந்தனை, தரும வேலினாய்!
நீ நனி புரத்தலின் நெடிது காலம் நின்
சேய் நனி புரக்க!' எனத் தெலுங்கர் கூறினார். 76-6

'வையமும் வானமும் மதியும் ஞாயிறும்
எய்திய எய்துப; திகழும் யாண்டு எலாம்,
நெய் தவழ் வேலினாய்! நிற்கும் வாசகம்;
செய் தவம் பெரிது!' எனச் சேரர் கூறினார். 76-7

'பேர் இசை பெற்றனை; பெறாதது என், இனி?
சீரியது எண்ணினை; செப்புகின்றது என்?
ஆரிய! நம் குடிக்கு அதிப! நீயும் ஓர்
சூரியன் ஆம்' எனச் சோழர் சொல்லினார். 76-8

ஒன்றிய உவகையர்; ஒருங்கு சிந்தையர்,
தென் தமிழ் சேண் உற வளர்த்த தென்னரும்,
'என்றும் நின் புகழொடு தருமம் ஏமுற,
நின்றது நிலை' என நினைந்து கூறினார். 76-9

'வாள் தொழில் உழவ! நீ உலகை வைகலும்
ஊட்டினை அருள் அமுது; உரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை ஆதலின், பொரு இல் நல் நெறி
காட்டினை; நன்று' எனக் கங்கர் கூறினார். 76-10

'தொழு கழல் வேந்த! நின் தொல் குலத்துளோர்
முழு முதல் இழித்தகை முறைமை ஆக்கி, ஈண்டு
எழு முகில் வண்ணனுக்கு அளித்த இச் செல்வம்
விழுமிது, பெரிது!' என மிலேச்சர் கூறினார். 76-11

'கொங்கு அலர் நறு விரைக் கோதை மோலியாய்!
சங்க நீர் உலகத்துள், தவத்தின் தன்மையால்,
அங்கணன் அரசு செய்தருளும்ஆயிடின்'—
சிங்களர்—'இங்கு இதில் சிறந்தது இல்' என்றார். 76-12

ஆதியின் மனுவும் நின் அரிய மைந்தற்குப்
பாதியும் ஆகிலன்; பரிந்து வாழ்த்தும் நல்
வேதியர் தவப் பயன் விளைந்ததாம்' என,
சேதியர் சிந்தனை தெரியச் செப்பினார். 76-13

'அளம் படு குரை கடல் அகழி ஏழுடை
வளம் படு நெடு நிலமன்னர் மன்னனே!
உளம் படிந்து உயிர் எலாம் உவப்பது ஓர் பொருள்
விளம்பினை பெரிது!' என விராடர் கூறினார். 76-14

2. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

பொன்னும், மா மணியும், புனை சாந்தமும்,
கன்னிமாரொடு காசினி ஈட்டமும்,
இன்ன யாவையும் ஈந்தனள், அந்தணர்க்கு;
அன்னமும் தளிர் ஆடையும் நல்கினாள். 9-1

நல்கி, நாயகன் நாள்மலர்ப் பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி, வணங்கி, புரை இலா
மல்லல் மாளிகைக் கோயில் வலங்கொளா,
தொல்லை நோன்புகள் யாவும் தொடங்கினாள். 9-2

கடி கமழ் தாரினான், கணித மாக்களை
முடிவு உற நோக்கி, ஓர் முகமன் கூறி, பின்,
'வடி மழுவாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடி புனை முதன்மை நாள் மொழிமின்' என்றனன். 9-3

ஆர்த்தனர்; களித்தனர்; ஆடிப் பாடினர்;
வேர்த்தனர்; தடித்தனர்; சிலிர்த்து மெய்ம் மயிர்
போர்த்தனர்; மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்;
தூர்த்தனர் நீள் நிதி, சொல்லினார்க்கு எலாம். 34-1

3. கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

வந்து மன் நகரில் தம்தம் வகைப்படும் உருவம் மாற்றி,
சுந்தரத் தடந் தோள் மாந்தர் தொல் உருச் சுமந்து தோன்றாது,
அந்தரத்து அமரர், சித்தர், அரம்பையர், ஆதி ஆக
இந்திரை கொழுநற் போற்றி இரைத்துமே எய்தி நின்றார். 75-1

4. நகர் நீங்கு படலம்

விழுந்து பார்மிசை, வெய்து உயிர்த்து, ஆவி சோர்ந்து,
எழுந்து, 'என் நாயகனே! துயர் ஏது எனாத்
தெளிந்திலேன்; இது செப்புதி நீ' எனா,
அழுந்தினாள்; பின்னர் அரற்றத் தொடங்கினாள். 29-1

அன்னாள் இன்ன பன்னி அழியத் துயரால், மன்னர்
மன்னனவனும் இடரின் மயங்கி, 'மைந்தா! மைந்தா!
முன்னே வனம் ஏகிடல் நீ முறையோ? முதல்வா! முறையோ?
என்னே, யான் செய் குறைதான்?' என்றே இரங்கி மொழிவான்: 53-1

'உணர்வு ஏதும் இலாள் உரையால் உரை சால் குமரன் நெடு நாள்
புணரான் நிலம்; மா வனமே போவானேயாம்; என்னில்,
இணரே பொலி தார் நிருபா! இடரால் அயர்வாய்; இதுவும்
துணையோ?—துணைவா!' என்றாள்; 'துயரேல்! துயரேல்!' என்றாள். 53-2

' ''சேல் ஆகிய மா முதல்வன் திரு உந்தியின் நீள் மலரின்-
மேல் ஆகிய நான்முகனால், வேதங்களின் மா முறையின்-
பால் ஆகிய யோனிகளின் பல ஆம் வருணம் தருவான்,
நால் ஆகியது ஆம் வருணம்தனின், முன் எமை நல்கினனால். 76-1

' ''அந் நான்மறையோன் வழியில், அருள் காசிபன் நல் மைந்தன்,
மின் ஆர் புரி நூல் மார்பன், விருத்தேசனன் மெய்ப் புதல்வன்,
நல் நான்மறை நூல் தெரியும் நாவான் சலபோசன் எனச்
சொன்னான் முனிவன் தரு சுரோசனன் யான்'' என்றான். 76-2

'தாவாத அருந் தவர் சொல் தவறாததனால், தமியேன்
சாவாதவரும் உளரோ? தண்டா மகவு உண்டு' என்றே
ஓவாதவர் முன் நின்றேன்; ஒரு சொல் உடையாது அவரும்,
பூவார் அனலுள் பொன்றி, பொன்-நாடு அதனில் புக்கார்.' 86-1

இம் மா மொழி தந்து அரசன் இடர் உற்றிடு போழ்தினில், அச்
செம் மா மயில் கோசலையும், திகையா, உணர்வு ஓவினளால்;
மெய்ம்மாண் நெறியும், விதியின் விளைவும், தளர்வின்று உணரும்
அம் மா தவனும் விரைவோடு அவலம் தரு நெஞ்சினனாய். 87-1

என்று என்று சீற்றத்து இளையோன் இது இயம்பிடாமுன்,
கன்று ஒன்றும் ஆவின் பல யோனியும் காத்த நேமி
வன் திண் சிலைக் கைம் மனு என்னும் வயங்கு சீர்த்திக்
குன்று ஒன்று தோளான் மருமான் இவை கூறலுற்றான்: 127-1

ஆய் தந்த மென் சீரை அணிந்து அடி தாழ்ந்து நின்ற
சேய் உந்து நிலை நோக்கினள், சேய் அரிக் கண்கள் தேம்ப,
வேய் தந்த மென் தோளி தன் மென் முலை பால் உகுப்ப-
தாய், 'நிந்தை இன்றிப் பல ஊழி தழைத்தி!' என்றாள். 147-1

'''மாறு இனி என்னை? நீ வனம் கொள்வாய்'' என
ஏறின வெகுளியை, யாதும் முற்றுற
ஆறினை, தவிர்க' என, 'ஐய! ஆணையின்
கூறிய மொழியினும், கொடியது ஆம்' என்றான். 153-1

'வானமே அனையது ஓர் கருணை மாண்பு அலால்
ஊனம் வேறு இலானுடன், உலகம் யாவையும்,
கானமே புகும்எனின், காதல் மைந்தனும்
தானுமே ஆளும்கொல் தரை?' என்றார் சிலர். 190-1

பிறிது ஓர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசலன்;
மறுகி வீழ்ந்து அழும் மைந்தரும் மாதரும்
செறுவின் வீழ்ந்த நெடுந் தெருச் சென்றனன்—
நெறி பெருமை அரிதினின் நீங்குவான். 227-1

போயினான் நகர் நீங்கி—பொலிதரு
தூய பேர் ஒளி ஆகி, துலங்கு அருள்
ஆய மூவரும் ஆகி, உயிர்த் தொகைக்கு
ஆயும் ஆகி, அளித்தருள் ஆதியான். 232-1

5. சுமந்திரன் மீட்சிப் படலம்

தொடுத்த கவிடைச் சிலர் துவண்டனர் துயின்றார்;
அடுத்த அடையில் சிலர் அழிந்தனர் அயர்ந்தார்;
உடுத்த துகில் சுற்று ஒருதலைச் சிலர் உறைந்தார்;
படுத்த தளிரில் சிலர் பசைந்தனர் அசைந்தார். 16-1

ஒரு திறத்து உயிர் எலாம் புரந்து, மற்று அவண்
இரு திறத்து உள வினை இயற்றும் எம் பிரான்
தரு திறத்து ஏவலைத் தாங்கி, தாழ்வு இலாப்
பொரு திறல் சுமந்திரன் போய பின்னரே. 46-1

6. தயரதன் மோட்சப் படலம்

துந்துமி முழங்க, தேவர் தூய் மலர் பொழிந்து வாழ்த்த,
சந்திர வதனத்து ஏயும் அரம்பையர் தழுவ, தங்கள்
முந்து தொல் குலத்துளோரும் முக்கண்ணன் கணமும் சூழ,
அந்தரத்து அரசன் சென்றான், ஆன தேர்ப் பாகன் சொல்லால். 12-1

வந்த முனிவன், 'வரம் கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை
எந்தை தீர்ந்தான்' என உள்ளத்து எண்ணி எண்ணி இரங்குவான்,
உந்து கடலில் பெருங் கலம் ஒன்று உடையா நிற்கத் தனி நாய்கன்
நைந்து நீங்கச் செயல் ஓரா மீகாமனைப்போல், நலிவுற்றான். 26-1

7. கங்கைப் படலம்

அன்ன காரணத்து ஐயனும், ஆங்கு அவர்
உன்னு பூசனை யாவும் உவந்தபின்,
மின்னு செஞ் சடை மெய்த் தவர் வேண்டிட,
பன்ன சாலையின்பாடு இருந்தான்அரோ. 27-1

8. குகப் படலம்

ஊற்றமே மிக ஊனொடு மீன் நுகர்
நாற்றம் மேய நகை இல் முகத்தினன்,
சீற்றம் இன்றியும் தீ எழ நோக்குவான்,
கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினன். 7-1

நின்றான் நெஞ்சில் நிரம்புறும் அன்பால்,
'இன்றே நின் பணி செய்திட, இறைவா!
நன்றே வந்தனென்; நாய் அடியேன் யான்'
என்றே கூவினன்—எயினரின் இறையோன். 9-1

அடி தொழுது உவகை தூண்ட அழைத்தனன், ஆழி அன்ன
துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச் சுற்ற ஏவி,
வடி சிலை பிடித்து, வாளும் வீக்கி, வாய் அம்பு பற்றி,
இடியுடை மேகம் என்ன இரைத்து அவண் காத்து நின்றான். 17-1

வெயில் விரி கனகக் குன்றத்து எழில் கெட விலகு சோதிக்
கயில் விரி வயிரப் பைம் பூண் கடுந் திறல் மடங்கல் அன்னான்
துயில் எனும் அணங்கு வந்து தோன்றலும், அவனை, 'நாமே
எயிலுடை அயோத்தி மூதூர் எய்து நாள் எய்துக!' என்றான். 20-1

மறக் கண் வாள் இளைய வீரன் ஆணையை மறுத்தல்செல்லா
உறக்க மா மாதும், அண்ணல் உபய பங்கயங்கள் போற்றி,
'துறக்கமாம் என்னல் ஆய தூய் மதில் அயோத்தி எய்தி
இறுக்கும் நாள், எந்தை பாதம் எய்துவல்' என்னப் போனாள். 20-2

மற்றவள் இறைஞ்சி ஏக, மா மலர்த் தவிசின் நீங்காப்
பொற்றொடியோடும் ஐயன் துயில்தரும் புன்மை நோக்கி,
இற்றது ஓர் நெஞ்சன் ஆகி, இரு கண் நீர் அருவி சோர,
உற்ற ஓவியம்அது என்ன, ஒரு சிலை அதனின் நின்றான். 20-3

10. சித்திரகூடப் படலம்

'நெய் கொள் நீர் உண்டு, நெருப்பு உண்டு, நீண்டு, மைந் நிறைந்த
வை கொள் வேல் எனக் காலனும் மறுகுறும் கண்ணாய்!
மெய்கள் நோகின்ற பிடிகளை விரும்பிய வேழம்
கைகள் நோகில தாங்கின நிற்பன காணாய்! 36-1

'விடம் கொள் நோக்கி! நின் இடையினை மின் என வெருவி,
படம் கொள் நாகங்கள் முழை புகப் பதைப்பன பாராய்!
மடங்கல் ஆளிகள் எனக் கொடு மழைஇனம் முழங்க,
கடம் கொள் கார் மதக் கைம்மலை இரிவன காணாய்!' 36-2

'எய்த இன்னல் வந்த போது யாவரேனும் யாவையும்
செய்ய வல்லர் என்று கொள்க; சேண் நெறிக்கண் நீங்கிட,
மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல ஆய; எம்பிதன்
கைகள் இன்று பன்னசாலை கட்ட வல்ல ஆயவே.' 50-1

'தினைத் துணை வயிறு இலாச் சிற்றெறும்புகள்
வனத்திடைக் கரிகளை வருத்தி வாழ்வன;
அனைத்து உள உயிர்களும் யாவும் அங்ஙனே;
மனத்து இடர் நீங்கினார் இல்லை, மன்னனே!' 55-1

11. பள்ளிபடைப் படலம்

பொரு இல் தூதுவர் போயினர், பொய் இலார்;
இரவும் நன் பகலும் கடிது ஏகினார்;
பரதன் கோயில் உற்றார், 'படிகாரிர்! எம்
வரவு சொல்லுமின், மன்னவற்கே' என்றார்.
[தூதர் வந்தனர் என்ற பாடலுக்கு முன், இப் படலத்தின் முதற் செய்யுளாக உள்ளது.]

ஆய காதல் தனையனைத் தந்த அத்
தூய தையல் தொழிலுறுவார், 'உனைக்
கூயள் அன்னை' என்றே சென்று கூறலும்,
ஏய அன்பினன் தானும் சென்று எய்தினான். 40-1

'கவ்வு அரவு இது என இருந்திர்; கற்பு எனும்
அவ் வரம்பு அழித்து, உமை அகத்துளே வைத்த
வெவ் அரம் பொருத வேல் அரசை வேர் அறுத்து,
இவ் வரம் கொண்ட நீர் இனி என் கோடிரோ? 73-1

'பொய்க் கரி கூறினேன், போருக்கு அஞ்சினேன்,
கைக் கொளும் அடைக்கலம் கரந்து வவ்வினேன்,
எய்த்த இடத்து இடர் செய்தோன், என்று இன்னோர் புகும்
மெய்க் கொடு நரகிடை விரைவின் வீழ்க, யான். 100-1

'தீ அன கொடியவள் செய்த செய்கையை
நாயினேன் உணரின், நல் நெறியின் நீங்கலாத்
தூயவர்க்கு இடர் இழைத்து உழலும் தோமுடை
ஆய்வர் வீழ் கதிஅதனின் வீழ்க, யான்.' 113-1

எனைப் பல சூள் உரைத்து, 'என்னை ஈன்றவள்
வினைத் திறத்து அரசினை விரும்பில், அன்னை! கேள்,
அனைத்து உள நரகு எனக்கு ஆக!' என்று, அவள்
பனிக் கமலப் பதம் பணிந்து இறைஞ்சினான். 113-2

செம்மை நல் மனத்து அண்ணல் செய்கையும்,
அம்மை தீமையும், அறிதல் தேற்றினான்;
கொம்மை வெம் முலை குமுறு பால் உக,
விம்மி விம்மி நின்று, இவை விளம்புவாள்: 114-1

உன்னி நைந்து உளைந்து, உருகி, அன்பு கூர்
அன்னை தாளில் வீழ்ந்து, இளைய அண்ணலும்,
சொன்ன நீர்மையால் தொழுது மாழ்கினான்;
இன்ன வேலைவாய், முனிவன் எய்தினான். 115-1

வந்த மா தவன் தாளில், வள்ளல் வீழ்ந்து,
'எந்தை யாண்டையான்? இயம்புவீர்!' எனா,
நொந்து மாழ்கினான்; நுவல்வது ஓர்கிலா
அந்த மா தவன் அழுது புல்லினான். 115-2

உந்து பொன் தடந் தேர் வலானொடும்,
மந்திரப் பெருந் தலைவர், மற்றுளோர்,
தந்திரத் தனித் தலைவர், நண்பினோர்,
வந்து சுற்றும் உற்று, அழுது மாழ்கினார். 119-1

என்று கொண்டு மா தவன் இயம்பலும்,—
நின்று நின்று தான் நெடிது உயிர்த்தனன்;
'நன்று, நன்று!' எனா நகை முகிழ்த்தனன்;—
குன்று குன்றுறக் குலவு தோளினான். 125-1

அன்னதாக, அங்கு, ஆறு பத்து எனச்
சொன்ன ஆயிரம் தோகைமார்களும்,
துன்னி வந்தனர்—சோர்வு இலாது, அவர்
மின்னும் வாள் எரிமீது வீழவே. 130-1

முற்றும் முற்றுவித்து உதவி, மும்மை நூல்
சுற்றம் யாவையும் தொடரத் தோன்றினான்,
வெற்றி மா தவன்—வினை முடித்த அக்
கொற்ற வேல் நெடுங் குமரற் கூறுவான்: 134-1

'மன்னர் இன்றியே வையம் வைகல்தான்
தொன்மை அன்று' எனத் துணியும் நெஞ்சினர்,
அன்ன மா நிலத்து அறிஞர்தம்மொடும்,
முன்னை மந்திரக் கிழவர் முந்தினார். 134-2

12. ஆறு செல் படலம்

'ஆதலால், முனியும் என்று ஐயன், அந்தம் இல்
வேதனைக் கூனியை வெகுண்டும்என்னினும்,
கோது இலா அரு மறை குலவும் நூல் வலாய்!
போதும் நாம்' என்று கொண்டு, அரிதின் போயினன். 55-1

13. கங்கை காண் படலம்

வந்து எதிரே விழுந்தவனும் வணங்கினன்; வணங்காமுன்,
சந்த நெடுந் திரள் புயத்தான் தழுவினன்; தழுவியபின்,
இந்த இடர் வடிவுடன் நீ எங்கு எழுந்தாய்?—இமையோர்தம்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியாய்! 32-1

ஏறினர் இளவலோடு, இரங்கு நெஞ்சு கொண்டு
ஊறிய தாயரும் உரிய சுற்றமும்;
பேறு உள பெரு நதி நீங்கி, பெட்பொடும்
கூறு தென் கரையிடைக் குழீஇய போதிலே. 63-1

தன் அன தம்பியும், தாயர் மூவரும்,
சொன்ன தேர் வலவனும், தூய தோழனும்,
துன்னினர் ஏறலும், துழா துடுப்பு எனும்
நல் நயக் காலினால் நடத்தல் மேயினன். 63-2

14. திருவடி சூட்டு படலம்

அன்ன காதல் அருந் தவர், 'ஆண்தகை!
நின்னை ஒப்பவர் யார் உளர், நீ அலால்?'
என்ன வாழ்த்திடும் ஏல்வையில், இரவியும்
பொன்னின் மேருவில் போய் மறைந்திட்டதே. 5-1

இன்ன ஆய எறி கடல் சேனையும்,
மன்னர் யாவரும், மன் இளந் தோன்றலும்,
அன்ன மா முனியோடு எழுந்து, ஆண்தகை
துன்னு நீள் வரைக்கு ஏகிய சொல்லுவாம். 19-1

குதித்தனன் பாரிடை; குவடு நீறு எழ
மிதித்தனன்; இராமனை விரைவின் எய்தினன்;
'மதித்திலன் பரதன், நின்மேல் வந்தான்; மதில்
பதிப் பெருஞ் சேனையின் பரப்பினன்' என்றான். 27-1

'கோடகத் தேர், படு குதிரை தாவிய,
ஆடகத் தட்டிடை, அலகை அற்று உகு
கேடகத் தடக் கைகள் கவ்வி, கீதத்தின்
நாடகம் நடிப்பன—காண்டி; நாத! நீ.' 31-1

'ஐய! நின்னுடை அன்னை மூவரும்,
வைய மன்னரும், மற்றும் மாக்களும்,
துய்ய நாடு ஒரீஇத் தோன்றினர்; அவர்க்கு
உய்ய நல் அருள் உதவுவாய்' என்றான். 87-1

கங்குல் வந்திடக் கண்டு, யாவரும்
அங்கணே துயில் அமைய, ஆர் இருள்
பொங்கு வெம் பகை போக, மற்றை நாள்,
செங் கதிர் குண திசையில் தோன்றினன். 92-1

'வானின் நுந்தை சொல் மரபினால் உடைத்
தானம் நின்னது என்று இயைந்த தன்மையால்,
ஊனினில் பிறந்து உரிமையாகையின்
யான் அது ஆள்கிலேன்' என, அவன் சொல்வான். 109-1

பாடல் முதற் குறிப்பு அகராதி

தமிழ் இலக்கியச் செல்வம்

1. முதலாயிரம்
2. பெரிய திருமொழி
3. இயற்பா
4. திருவாய்மொழி
5. திருவாசகம்
6. சிலப்பதிகாரம்
7. மணிமேகலை
8. அஷ்டப் பிரபந்தம்
9. கல்லாடம்
10. பத்துப்பாட்டு
11. நற்றிணை
12. குறுந்தொகை
13. ஐங்குறுநூறு
14. பதிற்றுப்பத்து
15. பரிபாடல்
16. கலித்தொகை
17. அகநானூறு
18. புறநானூறு
19. பாட்டும் தொகையும்

20-24. கம்பராமாயணம் (ஐந்து காண்டங்கள்)

அச்சில் இருப்பவை :

25-27. கம்பராமாயணம்: யுத்தகாண்டம் (மூன்று தொகுதிகள்)

28. கம்பன் கருவூலம் (கம்பராமாயண உரைக் கோவையும், பிறவும்)

29-32. வில்லி பாரதம் (நான்கு தொகுதிகள்)

33-34. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (இரண்டு தொகுதிகள்)

அயோத்தியா காண்டம்